John Esmyn

ÎNTRE DOUĂ COMORI

JOHN ESMYN

ÎNTRE DOUĂ COMORI

CAPITOLUL I
Naufragiul

Uriaşul munte de apă s-a prăvălit ameninţător lăsând în urma sa un hău adânc. Prinsă în vâltoarea apelor învrăjbite, mica barcă se cufunda în pripă şi apoi apărea din nou pe coasta înaltă a unui val. Un moment, încleştat de marginea de lemn, tânărul om a profitat de înălţimea la care era ridicat de apă, pentru a cerceta orizontul.

Soarele era aproape de Apus; deasupra hulei frământate, prin ploaia ce biciuia oceanul dezlănţuit, prora pachebotului care se cufunda, i-a apărut ca o ameninţare mută către cerul întunecat. Abia a avut însă timpul să o observe; cu o strângere de inimă, s-a simţit alunecând iarăşi în fundul văii lichide. În secunda următoare, se regăsea ridicat sus, către nourii de plumb, pe care furtuna îi frământa fără încetare. Din nou privirea i s-a îndreptat cu încordare în direcţia vaporului strivit de furia elementelor dezlănţuite. Nu a mai văzut însă nimic şi privirea i-a rămas fixată la orizont, către nourul ce părea o panglică de purpură în lumina soarelui ce apunea.

Ciclonul îşi mărea furia. Smulse de vânt, care îşi revărsa turbarea în spuma albă, valurile se îngrămădeau unele după altele tot mai sălbatece şi mai imense, făcând din oceanul pustiu un nesfârşit haos.

Întunecimea începea să se lase. Sus pe cer, nourii alergau ca o turmă înspăimântată de umbre fugărite de uragan. Rând pe rând, afundându-se şi apoi revenind la suprafaţă, într-un dans nebun, mica barcă condusă de valuri, mai îndrăznea să înfrunte mânia Pacificului…

Deşi vântul bătea fără încetare şi ploaia urma să cadă cu violentă, o căldură grea, înăbuşitoare, domnea în aer. Biciuirea ploii şi îmbrăţişarea valurilor, poate din aceasta cauză, îi produceau lui Frank o ciudată plăcere.

Încleştat de barca sa, nu reuşea de fel sa reconstituie nenorocirea. Totul se întâmplase către începutul după-amiezei, pe când se găsea întins în culcuşul său, împăcat cu sine şi pregătit pentru siestă. Erau mai mult de două zile de când ciclonul prinsese marele pachebot în braţele sale nevăzute, dar nimic nu lăsa să se prevadă ca o aventură atât de obişnuită se va sfârşi altfel decât în trecut. A trebuit să se ivească acea recifă necunoscută de navigatori şi netrecută în hărţi, pentru ca evenimentul să-şi schimbe faţa în tragic. Fapt este, că trei ore după ciocnirea neprevăzută ce găurise vasul, naufragiul ajunsese să fie o siguranţă pentru toţi călătorii.

În mijlocul panicii generale ce s-a produs, ferindu-se greu de loviturile valurilor enorme care măturau puntea ducând la un moment dat cu ele pe căpitan şi trei oameni din echipaj şi răsturnând apoi rând pe rând bărcile de salvare care erau coborâte în mare. Frank se trezise deodată înotând în valurile dezlănţuite. Asupra căderii sale în mare, nu păstra decât o vagă amintire; o bruscă scuturare îl făcuse să alunece de-a lungul punţii lustruite şi în aceiaşi clipă, o masă imensă de apă îl târâse departe cu sine.

Norocul voise ca atunci când reuşise să iasă pe creasta unui val, să observe mica barca din apropierea sa. Cu o sforţare supraomenească, reuşise sa se arunce spre ea şi să-i apuce marginea. După câteva încercări, reuşise apoi să se ridice şi să se lase să cadă în interiorul ei. Era o minune că furtuna nu reuşise să-l despartă de barca sa care prin cei câţiva colaci de salvare prinşi de ea cu sfori solide, se menţinea la suprafaţă deşi era aproape plină de apă.

Câtă vreme era de când se petrecuse totul? O oră sau cinci minute. Era incapabil să-şi dea seama. Din cei patru sute de pasageri ai primei clase, din ceilalţi cinci sute ai clasei a doua, din emigranţi, din echipaj, însfârşit din personalul care

servea „cel mai modern şi cel mai confortabil dintre oraşele plutitoare” – aşa cum era numit pachebotul „Neptun” – ce mai rămăsese în prezent?

Marea învrăjbită pe ea însăşi, părea goală, întinsă şi pustie întocmai ca haosul primelor vârste ale omenirii…

Tocmai când se gândea astfel şi ideea unei izolări îngrozitoare i se impunea în minte, Frank, a avut impresia că aude o voce undeva, în umbra neliniştită dintre nouri şi ape, o voce ascuţită care strecurându-se pierdută printre mugetele vântului şi răpăiala ploii, ajungea totuşi până la el.

Fericit de a nu se mai simţi cu totul părăsit şi singur în mijlocul giganticei nebunii a elementelor, a urlat ca scos din minţi la rândul său.

De data aceasta, vocea şi-a repetat distinct chemarea.

Secundele treceau pline de încordare. Din timp în timp, la fiecare nou strigăt pe care îl auzea, Frank îşi repeta apelul. Era bucuros, căci i s-a părut ca strigătele se apropiau. Brusc le-a auzit ţâşnitul chiar de lângă sine; acolo în dreapta. Aplecat în acea direcţie, Frank a controlat semi-întunericul cu inima strânsă de încordare. Deodată, în timp ce privea în adâncimile schimbătoare şi verzui ale hulei, a văzut cramponat de o epavă un corp omenesc ce se lupta cu disperare să nu-şi piardă fragilul sprijin. Profitând de clipa în care întâmplarea îi apropiase, Frank a smuls în trecere corpul acela chinuit trăgându-l în barcă.

Vocea, sub imperiul groazei de moarte, mai pronunţa încă în neştire:

— Ajutor! Ajutor!… Aju… Apoi, a tăcut. Frank, ce de data aceasta o auzise chiar lângă sine şi-a dat seama ca naufragiatul salvat de el era în realitate o femeie…

Cum ea i s-a lăsat fără forţă în braţe, leşinând în clipa următoare, tânărul i-a încercuit mijlocul cu braţul stâng, ţinând-o strâns lângă sine, aşa ca

valurile să nu i-o poată smulge. Cu mâna cealaltă, se ţinea lipit strâns de marginea bărcii spre a nu fi răsturnat de valuri. Pe când şedea astfel, a simţit lângă pieptul său bustul pietros şi gol al femeii, partea superioară a unui trup frumos ai cărui corsaj în zdrenţe, lăsa să se vadă în semiîntuneric umerii rotunzi şi sânii micuţi şi tari; atunci şi-a dat seama că ea era tânără.

În acest mod, învăluit treptat de noaptea care venea, tânărul s-a gândit deodată că nu mai era singur pe vastitatea oceanului în delir, că o femeie era acolo strâns lipită de sine, gata să întâmpine aceiaş soartă cu el; aceasta, l-a făcut sa nu-i mai fie teamă, să alunge cu bravură groaza care cu câteva minute mai devreme îl chinuia sub linţoliul său perfid şi îngheţat.

*

* *

Aşa cum venise de repede cu câteva zile mai înainte, ciclonul a dispărut aproape subit. Pe cerul limpede, stelele îşi scânteiau pupilele de argint iar hula, pierzându-şi puterea, devenea o legănare înceată şi tot mai plăcută. Chinuit de umezeală, zdrobit de oboseală după sforţările făcute de a arunca apa afară din barca, având creierul gol şi membrele ca de plumb, Frank şi-a pierdut cunoştinţa. Lipită de el, femeia necunoscută dormea, îşi revenise câteva minute după ce tânărul o ridicase din apă, murmurase câteva cuvinte vag şi apoi căzuse sub imperiul unui somn adânc ca şi moartea.

Pe barca purtată de valuri în neştire, perechea de tineri scăpată ca prin minune de urgia furtunii, zăcea strâns înlănţuită…

CAPITOLUL II
O surpriză

Noaptea a trecut liniştită şi în timp ce soarele îşi arunca victorios primele raze către zenit, corabia ce rezistase atâta vreme la suprafaţa mării prin colacele de salvare legate de ea, deodată s-a lovit de ceva tare.

Zguduitura, l-a deşteptat pe Frank, a deschis ochii şi a contemplat – la început fără să înţeleagă unde este – spectacolul ce se deschidea în faţa privirii sale: Era pe o plajă rumenită de soare şi cu marginea dantelată de spuma albă, aruncată de valuri; dincolo de această plaja, se vedea ispititoare o pădure de cocotieri, iar la dreapta şi la stânga, se aflau stânci mari înnegrite de vreme, care păreau că încadrează unica plajă pe care întâmplarea binevoitoare îi aruncase pe cei doi.

Dincolo de siluetele elegante ale palmierilor, către interiorul pământului acesta necunoscut, se ridica majestos un munte având în vârf o cunună de vegetaţie, iar deasupra tuturor acestora, un soare înflăcărat şi dătător de viaţă, smulgea mării încreţite uşor, mii şi mii de scânteieri.

Îmbătat de frumuseţea neasemuită a naturii şi de belşugul acela de lumina şi culori, Frank a rămas un timp nemişcat căutând a-şi aduna gândurile ce i se răspândeau neascultătoare; apoi, privirea sa a coborât asupra femeii care cu un suspin uşor, s-a aşezat mai bine la pieptul său dormind încă adânc. Memoria şi-a reluat imediat funcţiile şi odată cu aceasta amintirile zilei trecute i-au năvălit în minte brusc făcându-l să tresară…

Timp de câteva secunde, a rămas gânditor retrăind oarecum neprecis fazele naufragiului său, dar nereuşind câtuşi de puţin să facă vreo legătură cu strania realitate ce se desfăşură ca o imagine vrăjită acolo în faţa lui.

Automat, cu privirea rătăcind tot timpul peste oceanul liniştit şi gol, peste decorul împădurit şi

însfârşit, către cerul transparent pătruns de discul de foc al soarelui, tânărul a murmurat pentru el singur:

— Aşa a fost… am naufragiat… apoi… apoi am pescuit o femeie…

De mai multe ori după aceia, el a repetat fără să poată să dea un înţeles luminos cuvintelor:

— Naufragiu… femeie…

Apoi brusc, după ce întreaga sa energie şi toată luciditatea au fost recucerite, a gândit plin de curiozitate:

— Cum este? Cine este „ea”?

Aplecându-şi capul către fiinţa de lângă sine, a examinat-o atent. Întinsă în lungul bărcii din care el scosese cu pumnii aproape toată apa, cu braţele înconjurând mijlocul lui şi cu faţa în jos, peste şoldul tânărului „ea” încă dormea. Frank nu-i vedea decât spatele, şoldurile frumos conturate, coapsele care se reliefau prin stofa rochii sale sfârşite şi pulpele fine, dezgolite… Un ciorap, mai atârna complet sfâşiat lăsând să se vadă deasupra genunchiului stâng o vânătaie provocată de vreo lovitură. Fata nu mai avea decât un singur pantof, iar în partea superioară, era aproape dezbrăcată.

Din faţa lipită de şoldul său şi ascunsă printre şuviţele părului sau îmbâcsit şi întărit de apa mării, nu putea să vadă nimic decât vârful roz al unei urechi pe care a observat o zgârietură recentă.

Tăiat scurt, părul lăsa dezgolită o ceafă încântătoare şi delicată pe care se mai recunoştea încă îngrijirea deosebită a frizerului de pe bord.

Desfăcându-i braţele ce-i înconjurau bustul, Frank a îndepărtat cu delicateţă femeia de sine. Deşteptată prin mişcarea lui, ea s-a întors pe spate şi a suspinat încet.

Aplecat spre ea, Frank a reuşit însfârşit să-i vadă faţa. A rămas atunci împietrit de uimire întrebându-se stăruitor dacă nu visează….

În aceiaşi clipa însă, femeia a deschis ochii şi s-a întins…

Privirea sa, rătăcind la întâmplare, s-a oprit asupra figurii lui Frank ce exprima uimirea profundă de care era stăpânit tânărul om. Un aer de încurcătură, de neînţelegere a situaţie, a dat fizionomiei sale o expresie de surpriză copilărească. Sprijinindu-se pe ambele mâini, s-a ridicat pe jumătate şi l-a privit drept în ochi.

— Ah! a pronunţat ea căutând ceva să spună. Eşti tu… tu eşti, Frank.

Mai mult decât vocea, acel accent bine cunoscut, producţie importată direct din America, ce-i era totdeodată familiar şi antipatic, l-a convins pe Frank de faptul că nu s-a înşelat nicidecum.

— Doamne – s-a gândit el mecanic – zăpăcită întâmplare!

Este chiar ea, fosta mea soţie pe care am salvat-o astă noapte!

Apoi. Cu voce tare. Neştiind exact ceia ce spunea, a pronunţat repede, aşa, ca să-i răspundă:

— Încântat ca te întâlnesc scumpa mea prietenă! Ce mai faci? Eşti bine!

CAPITOLUL III
Umbre din trecut…

În felul acesta, prin jocul destinului, după paisprezece luni de viaţă conjugală şi după alte şaisprezece luni de despărţire. Frank Genin baron d'Iberville, a regăsit pe o plajă necunoscută, de pe un pământ pierdut în imensitatea oceanului Pacific, pe frumoasa Isabell-Edith Warren fosta baroneasă d'Iberville.

Aceasta, s-a întâmplat tocmai când se revărsau zorile arzătoare ale unei zile de vară.

Memoria tânărului baron, în ciuda lungilor luni ce se scurseseră, îi reda în clipa aceea întreg trecutul cât se poate de fidel. Astfel, nu a fost deloc uimitor că întreaga dimineaţă – în timp ce îşi îndeplinea conştiincios meseria de „naufragiat" – a retrăit în minte, fără de voie, numeroase scene din trecut.

Se revedea în cursul vieţii sale de tânăr – o viaţă destul de seacă, dar nu într-atât ca să-l scârbească.

Fusese un trai nici chiar prostesc, dar nici strălucit, ca şi acel al numeroşilor tineri din secolul şi mediul sau social: Viaţă de colegiu, examene, serate, sărbătoriri şi sporturi, mai ales sporturi.

Educaţia fizică îl pasionase totdeauna pe Frank, astfel că ajunsese cu vremea să posede o forţă herculeană şi o rezistenţă admirabilă. În afară de această latură specială, avea un caracter nedefinit pentru sine şi mai ales pentru ceilalţi. Rămâneau totuşi câteva trăsături ce cu timpul se reliefau şi adesea se impuneau, Risipitor şi sentimental, optimist şi fericit, capabil de acte foarte energice dar ros adesea de lene, era predominat peste toate acestea de un gust puternic de viaţă. Găsea că a trăi este plăcut, deşi grijile nu îl ocoliseră Nepăsător prin atavism faţa de toate grijile materiale şi „dotat" în plus cu o dublă moştenire, adică atât din partea tatălui cât şi a mamei sale, Frank, sociabil din instinct şi monden prin

obişnuinţă, gustase din plin la marele „banchet al vieţii” atât de scump romanticilor; ba într-atât, încât orfan la vârsta de 17 ani şi bogat la 20 de ani, a descoperit într-o bună dimineaţă – puţin după ce împlinise 27 de ani – că în afară de o garderobă încă destul de bine asortată, se putea socoti tot atât de sărac ca şi renumitul Iov. Atunci, s-a ivit frumoasa Isabell Warren şi după cinci luni de „flirt”, s-au căsătorit.

Fapt hotărât că această căsătorie nu fusese făcută din calcul de tânărul baron: Aşa cum a dovedit mai târziu, ţinea atât de puţin la bani! Isabell-Edith, ştiuse însă foarte bine să-l ataşeze persoanei sale încă din prima seară când s-au întâlnit. Era fată foarte frumoasă, el nu căutase niciodată să nege acest lucru, nici faţă de sine-însuşi şi nici faţă de bătrâna sa rudă, care – binevoitoare şi nutrind gânduri secrete pentru fericirea a doi tineri – organizase întreg acest „complot” în apartamentul său luxos din „rue des Etudiants”. La drept vorbind şi o vagă amintire l-a făcut să surâdă – în timp ce aşezat la umbra unui cocotier evoca fără de voie clipele ce-i schimbaseră cursul vieţii – la drept vorbind, aceste saloane pompoase ale rudei sale, nu fuseseră decât un cadru foarte fugitiv pentru întâlnirile dintre el şi Isabell. Ferestrele salonului unde ea îi apăruse în faţă pentru prima dată, dădeau către Champs de Mars. Atunci, abia schimbaseră câteva cuvinte – formule banale prin care încep să se înţeleagă perechile civilizate – când ea l-a dus uşor de mână afară, pe balcon. În zilele ce au urmat şi-au luat obiceiul să se refugieze acolo de câte ori se întâlneau; şi de! Îşi amintea atât de bine! Bătrâna doamnă, complice, dar plină de încântare, făcea totul să-i ajute să se întâlnească de cât mai multe ori… În adevăr, Isabell era frumoasă şi în plus înzestrată cu acel „vino-ncoace” atât de rar, ce dă femeii un farmec inexplicabil, o putere de atracţie şi de seducţie căruia bărbatul nu-i poate rezista

decât rareori. Frank, nu rezistase deloc fiindcă nici nu ţinuse să reziste. Tânăra fată ajunsese să-l farmece şi să-l ţină bine atât prin faţa sa luminoasă şi fină, prin păru-i negru-buclat, prin ochii săi mari negri, prin talia sa suplă şi nervoasă, cât şi prin spiritul său uşor şi prin surâsul de copil vesel ca o dimineaţă senină de primăvară. A avut totuşi o uşoară strângere de inimă când a aflat că ea era fiica şi unica moştenitoare a renumitului Max Warren, care – deşi nu fusese rege al scobitorilor sau al altor produse – lăsase totuşi fetii sale, atunci când murise, o avere imensă; una dintre acele averi „masive" de dincolo de ocean, care prin scăderea valutei europene crescuseră şi mai mult.

O altă reticenţă l-a mai făcut atunci să reflecteze, că ea era cetăţeană a Statelor Unite, adică făcea parte din categoria acelor oameni de peste ocean care atunci când îi cunoscuse îl impresionaseră profund. Când vizitase America îşi făcuse prieteni destui – amici despre care, foarte adevărat, se întâmpla mai totdeauna să nu se ştie nimic timp de un an sau doi. Acest fapt nu-i împiedica totuşi, ca să apară deodată în locuinţa sa, să se instaleze într-un fotoliu şi să spună simplu în timp ce-şi turna un pahar de Whiskey and soda.

— Helo, Old boy! What's the mater with Paris and you?[1]

Adică totul să decurgă ca şi în cazul când l-ar fi văzut numai cu o zi înainte.

Făcuse totul să-i înţeleagă, dar nu reuşise niciodată complet. Neprevăzutul ce-l aduceau cu ei îl lăsau adesea complet dezorientat. Sfârşise prin a-şi mărturisi ca această rasă prin defecte şi calităţile sale, era tocmai la opusul celei franceze.

Mulţumit cu această explicaţie simplistă, îşi luase faţă de prietenii săi americani un „modus vivendi" care nu-i mai da nici o bătaie de cap; cu alte cuvinte. Îi accepta pe americani aşa cum erau fără a mai căuta să-i înţeleagă.

Ivirea frumoasei Isabell, a schimbat însă lucrurile. În clipa când şi-a pus problema dacă trebuia sau nu să o ia în căsătorie, înţeleapta sa indiferenţă i s-a părut prea riscantă să o accepte fără a se gândi. De fapt, în timpul celor cincisprezece sau douăzeci de plimbări pe care le făcuseră împreună, tânăra fată îi apăruse de o construcţie sufletească simplă, dotată cu un caracter bine definit şi fără colţişoare ascunse. Era în rezumat, o fiinţă uşor de înţeles. Din tot ce aflase despre ea, nimic nu-i fusese neplăcut. Poate pentru că ea trăise aşa de mult la Paris. Îşi însuşise caracterul francez atât de deschis. Oricum, ea se apropia mult de fata ideală pe care mama lui Frank i-o inspirase acestuia sub forma unei anonime fete franceze cu care visa că fiul său va face un cămin în viitor…

Cu toate acestea, în ciuda împrejurărilor care pledau pentru ea, Isabell a aşteptat multă vreme până când Frank s-a hotărât… adică până când ea la hotărât. Era într-o seară în vreme ce el o conducea ca de obicei acasă, când ea la făcut clar să înţeleagă ce voieşte de la el:

— Frank – i-a spus ea – cred că tu mă iubeşti… Eu, deasemeni te iubesc mult. Ce zici, voieşti să mă iei în căsătorie.

Deşi această întrebare nu la surprins decât pe jumătate, felul categoric în care a fost pusă la lăsat fără grai.

Pentru a doua oară ea la întrebat şi mai clar văzând că el tace:

— Nu înţelegi? Voiesc să spun: Eşti dispus să te însori cu mine?

În afară de faptul că Miss Warren era extrem de atrăgătoare în seara aceia graţie rochii sale plină de gust şi ochilor ce-i străluceau dornici, o serie întreagă de alte circumstanţe dădeau cererii sale de căsătorie o atracţie fără margini. În maşina ce-i ducea în mers lin, Frank a simţit apropierea bustului suplu şi cald al tinerei fete; în acelaş timp,

ochii săi s-au oprit asupra buzelor roşii întredeschise ce făceau ca fiinţa ei să producă o adevărată vrajă…

Nu este deci deloc uimitor că în acelaş timp, cu vocea, cu buzele şi cu braţele, el a acceptat…

*

* *

Căsătoria lor a fost cu totul de „modă pariziană" cum de altfel a fost şi divorţul lor. Ruptura s-a produs exact după paisprezece luni, provocând o mulţime de comentarii şi ipoteze… Toate acestea, au fost însă în cea mai mare parte greşite, puţini în fond ştiind adevărul.

Complet indiferent la ceia ce se spunea, Frank nu ţinea deloc să stabilească adevărul în societate. Acest adevăr era dealtfel prea simplu pentru a fi crezut şi apoi se lega prea mult de sentimentele sale intime oprindu-l să-l mărturisească chiar amicilor săi apropiaţi. Povestea rupturii era cât se poate de banală.

Frank, plin de iubire, se căsătorise cu tânăra fată voind să aibă corpul, sufletul şi fata ei: ori dacă faţa era ideală, iar corpul prea demn de dorit, sufletul dimpotrivă, fără a fi nici pervers şi nici rău, s-a arătat a fi antipatic.

Frumoasa Isabell-Edith iubea mai puţin pe bărbat decât numele şi titlul său. Mai mult: Orice ar fi făcut şi orice ar fi gândit el, ea rămânea convinsă că acceptând să o ia în căsătorie, el se gândise mai mult la moştenirea lăsată de tatăl său decât la ea însăşi. Prin această convingere a făcut greşeala ca în anumite seri, când s-a produs între ei mici ciocniri, prin care se cimentează atât de bine dragostea începătorilor într-o viaţă de doi, să-l facă să înţeleagă clar ce gândea ea despre el.

Chiar de a doua zi, fata a înţeles că s-a înşelat. De un an de când trăiau împreună, micile lor discuţii mai încordate se produseră în jurul banilor. Isabell, numai pentru a contrazice şi a umili dispreţul pe care Frank îl arăta pentru materie,

scotea în relief avantajele şi mulţumirea ce puteau fi aduse prin bani. În primele ciocniri, dragostea mare a lui Frank pentru tânăra femeie, salvase situaţia. Cu un râs vesel, cu câţiva paşi de dans sau cu o îmbrăţişare, el oprea cearta în clipa în care ar fi putut deveni primejdioasă.

Ultima oară, enervat şi temându-se poate că ea poartă în minte un gând nesuferit pentru el, pentru a încheia discuţia a spus pasionat:

— Foarte bine scumpa mea! Fiindcă tu idolatrizezi aceşti bani, fii mulţumită că îi posezi… şi cheltuieşte-i… sunt ai tăi… numai ai tăi!

Poate că iritarea lui a nemulţumit-o, căci, fără a se gândi, ea i-a răspuns fără pic de milă:

— Banii mei! Ei da! Sunt buni! Nu s-ar putea spune că nu eşti mulţumit profitând de ei! Dacă eram săracă fără îndoială, că nu te-ai fi căsătorit cu mine!

Sărind brusc din fotoliul în care se odihnea, el a protestat cu o disperare pe care ea, necăjită, aproape nu a băgat-o de seamă.

— Ba da!… M-aş fi căsătorit şi mai bucuros atunci cu tine!

Cu un râs ironic, făcând câţiva paşi de dans ea a fredonat pe melodia unui cântec modern.

— Este uşor de zis! Acum se poate spune fără riscuri aceasta!

Palid, cu pumnii strânşi tânărul a strigat atunci fără să se mai gândească nimic:

— Nu spun numai, ci îţi dovedesc!

Apoi, cu o sforţare calmat. În felul acesta – cu toate rugăminţile ei de a fi iertată, tânărul a părăsit-o pe Isabell-Edith spre a o convinge că dolarii, cu toată puterea lor de cumpărare ce se multiplică în Europa, nu sunt o forţă destul de suficientă pentru a reţine un adevărat om.

La drept vorbind. Frank s-a purtat cu încăpăţânarea unui suflet prea brusc şi prea adânc rănit, iar Isabell, după doua sau trei încercări de împăcare, fără succes şi-a simţit orgoliul de femeie

bogată, tânără şi frumoasă prea umilit spre a mai reîncepe. Astfel, soarta i-a despărţit aruncându-i departe unul de altul *î* în timp ce ea s-a dus să-şi vadă o mătuşă în America şi apoi a trecut în Australia, el a fost azvârlit de destin pe coastele Australiei lipsit de bani şi cu sufletul gol…

*

* *

Şaisprezece luni s-au scurs în felul acesta. Cu iniţiativa ce caracterizează rasa franceză, ajutat de distincţia sa şi de corpul său extrem de rezistent, Frank Geniu baron d'Iberville, a reuşit mai mult sau mai puţin să-şi câştige existenţa. Nefiind pregătit prin nici un studiu special unei cariere bine definite, a descoperit repede că dibăcia îi permite să facă cele mai neaşteptate meserii.

Hotărât să-şi macine marea sa energie, s-a aruncat nepăsător în cele mai grele munci. A fost mai întâi minier la Bush, a făcut apoi un număr acrobatic la un circ ambulant de care s-a săturat repede; la Sidney, a devenit reporter pentru câteva luni la o gazetă foarte citită. Un scandal pe care la dat în relief, la silit să-şi găsească refugiul într-o bibliotecă din Melbourne unde în funcţia de bibliotecar nu a avut timp să mediteze prea mult, căci era atras de meseria de figurant de cinema. Când s-a plictisit şi cu aceasta, a făcut experienţe ca detectiv amator…

Din viaţa sa de mai înainte nu regreta absolut nimic; luxul, automobile, cazinoul, petrecerile, risipa nu-l atrăgeau absolut deloc. Poate nici nu s-ar mai fi gândit la acestea dacă în scurtele viziuni asupra vieţii sale trecute, nu s-ar fi amestecat imaginea frumoasei Isabell-Edith; căci în ciuda goanei de sine însuşi, Frank nu se putea opri să păstreze soţiei sale o dragoste ascunsă şi nemărturisită nici faţă de el însuşi. Figura aceia curată şi copilărească având buze roşii şi frumos conturate, ochii ei limpezi, corpul suplu, fierbinte

şi perfect, erau prea mari ispite spre a le putea uita vreo dată.

…Şi acum!… Iată că cea mai neaşteptată dintre întâmplări, îi punea unul în faţa celuilalt singuri, pe un pământ necunoscut.

Viaţa este mai adesea decât îşi pot imagina oamenii o minunată creatoare de aventuri; şi aceasta, fără îndoială era una dintre cele mai extraordinare! Singura încurcătură pentru Frank era că nu ştia încă ce să gândească despre această întâmplare: Era oare plăcută, sau neplăcută? Şovăia să dea un verdict prea grăbit.

CAPITOLUL IV
Carnetul cu cecuri

În timp ce tânărul se lăsa furat de aceste gânduri, răscolind printre filele amintirilor sale, vocea Isabellei l-a chemat din apropiere:

— Frank. Vino te rog până la mine…

De când debarcaseră pe această plajă, nu fusese schimbat nici un cuvânt între ei. În timp ce ea instalată la timbra unui arbore, căuta să-şi revină din emoţia provocată de avalanşa de evenimente ce o aruncase unde se găsea, el rătăcise în lung şi în lat pe sub cocotieri în căutarea elementelor ce ar fi putut constitui un prânz. După ce adunase mai multe scoici şi o jumătate de duzina de nuci de cocos, se aşezase aşteptând ca ea să dea semnalul că a terminat cu gândurile…

Aşa dar la chemarea Isabellei s-a ridicat şi a venit lângă ea. A găsit-o întinsă pe spate căscând uşor şi întinzându-şi membrele perfecte în bătaia razelor soarelui ce se strecurau printre crengile arborelui. De fapt, ea nu prea se gândise mult şi acum se deştepta dintr-un nou somn reparator ce îi gonise cearcănele complet de la ochi. Văzându-l pe el venind, s-a ridicat din mijloc şi sa rezemat de trunchiul negricios al arborelui.

În picioare, în faţa ei, tânărul a privit-o lung şi pentru prima oară de când erau iarăşi împreună, a îndrăznit să o cerceteze atent. S-a mirat găsind-o atât de identică cu amintirile ce le păstra despre ea. În adevăr, era cu totul asemănătoare Isabellei de altă dată, minunatei Edith, din primele lor întâlniri şi din timpul voiajului lor de nuntă.

Cu toate că erau şaisprezece luni de când nu o văzuse, o regăsea în totul, până la cele mai mici dintre jocurile sale de fizionomie şi dintre atitudinile ce-i erau obişnuite. Recunoştea încruntarea aceia fugară a sprâncenelor arcuite, privirea ce se filtra turburătoare printre genele mătăsoase şi lungi, aşa cum regăsea familiară

strângerea buzelor ei ce făcea o gropiţă în bărbie, sau felul în care îşi înclina capul spre umărul stâng de câte ori vorbea…

Fără să aibă aerul că bagă de seamă privirea lui ascuţită ce o analiza, tânăra femeie i-a întins mâna pe care el a luat-o şi a strâns-o foarte distrat.

— Nu ţi-am mulţumit încă – a început ea – pentru că m-ai salvat noaptea trecută… Trebuie să mă ierţi… este atât de… aşa de extraordinar tot ce s-a întâmplat!… înţelegi? Eu mă simt… sunt aşa de uimită…

Cu un râs uşor, el a aprobat-o şi lăsându-i mâna, s-a aşezat pe pământ în faţa ei.

— Da, te înţeleg! a murmurat el. Evenimentele s-au desfăşurat atât de repede!… Erai aşa dar pe „Neptun”?

— Da… reveneam în Europa… Tu făceai la fel cred… Ceia ce nu înţeleg – a urmat Isabell încruntând sprâncenele în felul său familiar – este că nu ne-am întâlnit mai înainte, pe bord…

Tânărul a surâs şi băgând mâna în buzunar, a scos o insignă aurie pe care i-a întins-o.

Isabell a luat-o şi a citit mirată încrustarea făcută cu litere emailate: „Neptun” – „Special investigations”.

— Ce este asta! a întrebat ea nereuşind să înţeleagă.

— Aceasta înseamnă că ai fost salvată de detectivul şef de pe „Neptun”! a lămurit-o el. Şi cum în clasa întâi mi s-a comunicat că este linişte, iar pe de altă parte, aveam de supravegheat trei tipi periculoşi ce se îmbarcaseră la clasa a II-a, este explicabil că nu ne-am întâlnit. Aproape tot timpul mi l-am petrecut la clasa II-a şi l-am lăsat pe ajutorul meu să aibă grijă de supravegherea celorlalte clase.

Fără de voie tânăra femeie a tresărit.

— Oh! a exclamat ea. Un baron veritabil detectiv pe bordul unui…

— Şi de ce nu? a întrerupt-o el. Toate mijloacele – vorbesc de cele cinstite – sunt bune pentru a câştiga bani Tu însăţi odinioară… aminteşte-ţi, mi-ai repetat adesea că tatăl tău şi-a început cariera ca băiat de ascensor şi apoi a lucrat la o uzină de conserve din Chicago!

S-a produs o tăcere grea, în timp ce Isabell privea roşie şi stingherită umbra arborelui ce tremura pe pământ.

— Dealtfel – a reluat tânărul – aceasta importă prea puţin! Se pare că tu uiţi că pentru un moment eu nu mai sunt baron după cum tu nu mai eşti multimilionară. Suntem… Iată! Suntem ca şi fiinţele din epoca preistorică. Un bărbat şi o femeie singuri şi reduşi la propriile lor resurse de viaţă pe un pământ necunoscut. Aceasta este situaţia scumpa mea!

Fără a ţine seamă de ironia lui uşoară. Ea a ridicat privirea şi la privit drept în faţă:

— Da – a spus ea în şoaptă – singuri împreună ca şi… Dar nu pentru multă vreme după cum cred!

La întrebarea muta din privirea ei, el a răspuns ridicând din umeri:

— Spre a putea să ne dăm seama, ar trebui cel puţin sa ştim în ce regiune a oceanului suntem… şi eu nu am nici cea mai mică idee. Poate că ne găsim undeva pe coasta vreuneia din insulele Sonde… Nu ştiu unde eram când s-a produs naufragiul!

— Stai puţin! a spus ea gânditoare. Cred… da! Cred că ieri la prânz ne găseam la 117 grade longitudine estică şi la 7 grade latitudine sudică… aproximativ…

— Admirabilă precizie! a exclamat el privind-o uimit. Nu te credeam atât de tare în geografie…

— Ah! a răspuns ea zâmbind. Este cu totul alta explicaţia! Am pierdut ieri un pariu în legătură cu locul unde ne găseam… de aceia îmi amintesc! Două sute cincizeci de dolari!

— Preţioasă coincidenţă! Totuşi, deşi informaţia te-a costat aşa de scump, nu ne este de nici un folos, fiindcă fără de hartă nu putem să facem nimic. A fost o furtună puternică şi deci barca noastră a fost deviată… Atât curenţii cât şi vântul ne-au purtat în voia lor… Putem în orice caz să presupunem că ne găsim undeva în apropierea insulelor Java şi Borneo adică în drumul vapoarelor… Numai că nu ştim încă dacă am acostat într-o ţară civilizată sau într-un ţinut pustiu! Care este întinderea domeniului nostru? Ce avem de făcut? Iată întrebări pe care le vom rezolva mai târziu! Pentru un moment, cel mai bun lucru ce-l avem de făcut, este să mâncăm… Spune-mi ţi-e foame?

Tânăra femeie l-a privit cu un aer de uimire:

— Foame! Nu… nu-mi este… dar îmi este sete! Aş dori să mergem în cel mai apropiat oraş cât mai repede posibil!

Frank s-a ridicat cuprins fără voia sa de o veselie ciudată şi cu totul nepotrivită situaţiei lor.

— Sunt de acord cu doamna! Mai mult chiar, doresc să văd un cadru civilizat tot atât de mult! Deocamdată însă, lăsăm această, preocupare pe planul al doilea! În aşteptare, să mâncăm! Am adus delicatesele! Tu pregăteşte masa! Câteva foi din acelea mari, vor servi minunat drept faţă de masă.

S-a îndepărtat şi când a revenit peste câteva secunde, ducea cu sine haina pe care o transformase într-un fel de legătură plină de scoici şi nuci de cocos, Isabell, continua să stea visătoare, rezemată de arborele său.

Tânărul a desfăcut haina şi căderea scoicilor şi nucilor la pământ a smuls-o pe tânăra femeie din reveria sa.

Luând una dintre cele trei nuci de cocos pe care le adusese, Frank a scos din buzunar un cuţit de marinar cu lama uzată şi cu mânerul de lemn negru.

— Noroc de nesperat! i-a explicat el. Am găsit vechitura aceasta de cuţit în fundul bărcii noastre!

Desfăcând coaja de pe o nucă, a făcut cu îndemânare o gaură în învelişul mai tare din interior şi i-a întins-o apoi tinerei femei.

Cu aviditate, ea şi-a lipit buzele pe învelişul verde, lângă gaură şi ridicând nuca, a început să bea. Sorbea lung şi nesăţios iar laptele proaspăt şi zaharat pe care îl înghiţea fără dibăcie, cu capul dat pe spate şi gâtul întins, se revărsa adesea pe la marginea gurii strecurându-se în două şuviţe subţiri de-a lungul bărbiei şi a gâtului; pe bluza ei în zdrenţe, în partea de sus a cămăşii roz, o pată umedă creştea vizibil în dimensiuni. Isabell, nu ţinea seamă de aceasta. Cu o plăcere imensă, sorbea din plin şi înghiţea cu riscul de a-şi pierde respiraţia. Tânărul, a trebuit să o oprească.

Isabell, a aşezat fructul în faţa sa şi cu buzele umede, cu nasul pătat cu alb şi cu privirea strălucitoare, a oftat plină de mulţumire.

— Oh! Ce minune! a exclamat apoi când respiraţia i-a revenit. Şi când te gândeşti că pe bord dispreţuiam laptele de cocos!

Frank a râs plin de veselie privind-o puţin ironic.

— Da, da! a murmurat el cu ton filosofic. Mai sunt multe alte lucruri pe care tu le dispreţuieşti acum, dar sunt sigur că încet, încet, te vei învăţa cu ele…

A aşezat câteva scoici între ei pe mai multe frunze mari, smulse din apropiere şi desfăcându-le cu cuţitul, le-a împărţit cu ea.

Cu o uşoară repulsie la început, ea a gustat cu vârful buzelor; apoi, obişnuindu-se cu mirosul crud şi salin al moluştelor, a început să mănânce cu poftă rugându-l să mai desfacă alte câteva.

— Bun! Bun! a aprobat tânărul. Eşti o naufragiată de care sunt foarte mulţumit!

Neînţelegându-l la început, ea i-a aruncat o privire şovăitoare. Remarcând apoi faţa lui

murdară şi bărboasă, aerul de pasăre jumulită şi poziţia turceasca în care se aşezase, a izbucnit în râs la rândul ei.

Orice încordare, dispăruse între ei şi au început să-şi spună în voie de toate…

Odată masa terminată, Isabell-Edith s-a întins din nou pe pământul cald. Din haina sa strânsă. Frank îi făcuse o pernă; şi în timp ce ea privea visătoare cerul albastru, el se gândea la ceia ce avea de făcut.

— Trebuie să prevedem orice posibilitate. Deîndată ce căldura se va duce, am să-ţi construiesc un adăpost cât mai bun pentru noapte. Mâine, voi căuta să ating vârful acelui munte pe care îl vezi spre interiorul ţinutului. De acolo de sus, fără îndoiala că voi putea să descopăr ceva. În orice caz, vom putea să luăm o hotărâre. În aşteptarea acestui eveniment, să facem însă inventarul.

Tot vorbind, a început să-şi caute prin buzunare întinzând pe pământ succesiv, o pipă, cuţitul său de marinar, un revolver Browning cu două cutii de cartuşe, o brichetă, un ceas şi un creion.

— Iată – a spus el, vesel. Acum este rândul tău!

— Oh! Eu – a răspuns ea dezamăgită – nu am nimic… nu am putut să salvez nimic… Ah, ba da! Iată!

Din micul buzunar al jupei sale, tânăra femeie a scos o mică pudrieră, un carnet format din file de culoare verzuie şi un stilou de aur.

— Carnetul de cecuri şi stiloul! Iată ce mi-a rămas! a spus ea nemulţumită.

Frank, a privit-o amuzat şi întrucâtva batjocoritor.

— Cât despre carnetul de cecuri, poţi să-l arunci… dacă nu cumva preferi ca odată uscat, să-i foloseşti filele pentru încreţitul părului ca şi…

S-a oprit brusc, dar Isabell a completat în gând odată cu el fraza neterminată.

— … Ca şi când eram împreună!

Necăjită de a se simţi roşind fără voia sa, tânăra femeie a vorbit cu puţină răutate.

— Oh! Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla! Când ne vom reîntoarce în locuri civilizate, acest carnet s-ar putea să ne fie folositor la amândoi!

Intenţionat apăsase pe acest „la amândoi” pe care Frank îl înţelesese totuşi destul de bine. Faţa lui s-a întunecat. O crispare uşoară i-a contractat sprâncenele. Veselia sa a dispărut complet şi a răspuns aproape brutal:

— Ai dreptate! Acest carnet s-ar putea să-ţi fie util!

Întocmai ca ea, apăsase şi el pe cuvintele: „Să-ţi fie”.

În tăcerea ce a urmat, el s-a gândit că ea rămăsese cu totul aceiaşi. La faţă, a corp şi la spirit; şi în tot cursul acelei după amieze, în timp ce a lucrat, intens pentru ea: acest gând l-a obsedat fără încetare…

CAPITOLUL V
Cearta

Încă din zorii zilei, Frank, credincios planului ce-l făcuse, a pornit să urce muntele al cărui vârf părea că domină întreg acest ţinut necunoscut.

Excursia până în vârful muntelui, fără îndoială că i-ar fi luat chiar peste două zile dacă nu ar fi descoperit realitatea cu mult mai înainte, adică atunci când nu urcase nici o treime din partea plină de stânci şi excavaţii ciudate. În adevăr, trebuise să ocolească uşor muntele într-o parte, astfel că acum putea să vadă bine în spatele lui, acolo unde de jos perspectiva îi era închisă şi ceia ce a văzut, l-a făcut repede să înţeleagă. Deocamdată, ascensiunea rămânea pentru el fără nici un interes: În toate părţile, până unde putea să ajungă privirea sa, imensitatea oceanului îşi întindea strălucirea sa albastră, înconjurând într-un azur dantelat parcă fin cu argint, insula îngustă pe care curenţii şi furtuna îi aruncase pe Isabell şi pe el…

Nu a întârziat mult să privească la o panoramă ce distrugea în el orice urma de speranţă şi-i produce nelinişte.

Nepăsător la frumuseţea multicoloră a acestor jocuri de umbră şi lumină, Frank a pornit să se înapoieze. În tot decursul lungilor ore în care revenea către locul unde Isabell, încă prea slabă să-l urmeze îl aştepta, gândurile obsedante nu l-au părăsit o singură clipă.

Astfel, capriciile destinului, îl aruncase pe o insulă în mijlocul Pacificului fără nici un fel de resursă şi fără nici un mijloc de evadare. Fiindcă deşi nu avea nici ziduri nici acoperiş, închisoarea lor rămânea la fel de îngrozitoare ca şi cea mai adâncă şi mai bine păzită dintre temniţe. Nu aveau nici măcar consolarea atât de scumpă unui condamnat că pedeapsa lui se va termina. Deasemeni, planurile de a scăpa trebuiau lăsate la o parte. Căci, fără altă unealtă decât un cuţit de

buzunar, cum s-ar fi putut gândi să construiască o ambarcaţie necesară plecării lor? Şi chiar dacă ar fi reuşit să întocmească o pirogă şubredă, unde aveau să se ducă?

În jurul pământului lor, larg numai de vreo 2.000 de hectare după cum putuse aprecia, oceanul se întindea imens şi gol… Fără de busolă, fără hărţi, necunoscând decât foarte aproximativ zona în care se produsese naufragiul, cum puteau să se aventureze şi să treacă uriaşele întinderi lichide care îi separau de restul lumii?

Trebuia sa rămână aici toată viaţa…

— Da – a murmurat el – până la sfârşit, până când vom muri…

Frank d'Iberville, trăise întreaga sa viaţă într-un cadru civilizat şi la început, ca orice fiinţă pusă într-o lume nouă, se îngrozea. Puterea sa excepţională, energia tinerească, forţa de a trăi şi o moştenire strămoşească ce se redeştepta în sine, l-au făcut să treacă peste aceste ore de criză, regăsindu-se la sfârşit mai tare decât la început.

— Haida-de! s-a mustrat el. Prea privesc lucrurile printr-o prismă pesimistă! Mai sunt vapoarele şi nu se poate să nu treacă pe aici vreunul într-o zi sau într-alta… Lumea este prea strâmtă în prezent, prea circulată în lung şi în lat spre a nu ne veni libertatea mai curând sau mai târziu! Până atunci…

Chipul frumos al Isabellei-Edith i-a apărut o clipă aievea parca şi gândul că este numai cu ea la înveselit. Un fior plăcut a străbătut corpul lui voinic de sportiv şi a iuţit pasul, dornic să o revadă mai repede.

Cu toată graba sa, noaptea la prins pe drum silindu-l să se caţere într-un arbore unde s-a instalat între mai multe crengi, cât a putut mai bine, aşa ca şi nu cada în somn. Până când să adoarmă, a surâs de mai multe ori fără voie amintindu-şi clasicele poveşti, cu Robinsoni pe care acum le trăia el însuşii.

A doua zi de dimineaţă, s-a simţit şi mai vesel constatând că deşi era instalat atât de puţin confortabil, dormise foarte bine. În tot timpul nopţii, nici un zgomot, nici o chemare nu-l deşteptase. Privirea, i-a căzut pe revolverul agăţat cu precauţie de o creangă deasupra capului şi a început să râdă vesel văzând acest vestigiu al ultimei sale meserii; toate pregătirile de pază din seara trecută îi apăreau acum, la lumina vie a soarelui, ridicole, cu adevărat copilăreşti…

Firea sa adevărată se năştea în acest mediu nou ce-i punea forţele la încercare şi o dispoziţie buna, ce nu sta să o analizeze, l-a îndemnat să pornească şi sigur de sine cu pas gimnastic. A înaintat repede spre plajă tot mai mulţumit, sorbind aerul proaspăt şi puţin salin pe care i-l aducea un vânt uşor de peste Ocean.

— La urma urmelor – şi-a zis el ne vom descurca noi până când va trece vreun vapor…

Isabell-Edith, privea însă lucrurile cu mult mai tragic. De departe, de cum îl zărise, se aruncase înaintea lui asaltându-l cu întrebări.

Când el i-a povestit despre tot ce descoperise, tânăra femeie a trecut pe rând de la disperarea cea mai zgomotoasă la o mânie fără margini.

Peste un timp, după ce ea a tăcut covârşită iarăşi de disperare, Frank s-a îndepărtat câţiva paşi şi a, luat câteva scoici pe care le-a desfăcut şi le-a mâncat. Sa întins apoi sub un copac moleşit de căldura şi de oboseala cursei forţate ce o făcuse. Isabell. A venit şi s-a aşezat lângă el fără să spună un cuvânt. Au stat aşa, gândind fiecare în felul său la situaţia critică în care se găseau, până când ea, nereuşind să se împace cu soarta aşa de uşor, a izbucnit iarăşi într-un fel cu totul neaşteptat.

— Aşa dar – a strigat – este tot ce ai putut să găseşti?

Tânărul, tocmai aţipise mângâiat de umbra arborelui şi fermecat de zgomotul monoton al

valurilor. A deschis ochii şi a privit la faţa încruntată a Isabellei.

— La naiba! exclamă el. Dar ce puteam să găsesc?

Tânăra femeie s-a ridicat, gesticulând plina de furie şi la fulgerat cu privirea!

— Ce să găseşti? a strigat ea. Voieşti să-ţi spun eu? Se vede bine ca eşti francez!

Ridicându-se pe jumătate, el şi-a sprijinit cotul de trunchiul arborelui şi a murmurat foarte calm:

— Nu pot să văd deloc ce rost are naţionalitatea mea în afacerea aceasta!

Isabell, a bătut nerăbdătoare din picior.

— Sigur că are rost! a susţinut ea. Dacă ai fi fost american ai fi căutat şi ai fi descoperit. Însfârşit ai fi făcut ceva… pe când voi francezii sunteţi buni numai la…

O poftă nebună la îndemnat pe Frank să o apuce de umeri şi să o scuture ca pe un copil rău şi neînţelegător, dar s-a stăpânit; singură faţa ce i s-a înroşit uşor, i-a trădat mânia. Ridicând din umeri, s-a întins iarăşi la pământ şi s-a mulţumit să-i răspundă cu un calm forţat:

— Perfect scumpa mea prietenă. Pentru că tu eşti americană – şi încă din Chicago – descoperă… caută! Nu te voi împiedica absolut deloc; ba dimpotrivă. Iar când vei fi găsit ceva, dacă voi putea să-ţi ajut la realizarea planurilor tale, îţi stau la dispoziţie cu plăcere.

A închis apoi ochii şi timp de doua ore cât ea a strigat, a ameninţat sau a gemut şi a bătut din picioare, el s-a prefăcut că doarme fără grijă…

Când sa convins prin tăcerea ce a urmat că ea însfârşit şi-a dat seama de realitate şi a început să se înveţe cu ea, sa ridicat.

Figura răvăşită a tinerei femei, expresia aceia de disperare muta ce-i da aerul unei mici fetiţe nenorocite şi întreaga ei atitudine îndurerată, i-au provocat o milă profundă.

— Haide Isabell, „cheer up![2]” Situaţia nu este atât de îngrozitoare pe cât o vezi tu. Insula pare a fi tot atât de liniştită şi sigură ca şi Hyde-Park! Cu ajutorul scoicilor, al cocotierilor şi cu păsările ce se găsesc aici, suntem siguri că putem să trăim; în plus, climatul zonei în care ne găsim, este foarte plăcut şi sănătos, însfârşit, suntem pe drumul urmat de vapoare, astfel că într-o zi sau alta – poate foarte curând – va trece vreun vas ce ne va lua cu el… Totul este să aşteptăm răbdători fără a ne face sânge rău zadarnic…

Cum ea, cu privirea întunecată şi cu fruntea plină de cute se încăpăţâna într-o tăcere chinuitoare, el s-a ostenit să o convingă de realitate ca pe un copil covârşit de necunoscut.

— Isabell, tu nu eşti deloc cuminte! La ce bun să te consumi zadarnic în vaiete şi durere. În loc sa judeci situaţia pe care nu o putem schimba, spre a-i putea face faţă mai bine? Nu suntem nici unul vinovat că ne aflăm aici; iată-ne singuri pe o insulă pustie pentr-un timp a cărui durată nu o cunoaştem. Poţi foarte uşor să-ţi închipui că te găseşti în Vestul Americii. În regiunile unde îţi place atât de mult să faci excursii şi să poposeşti zile în şir! Nu blestema deloc soarta că a avut ironia să mă aleagă spre a-ţi ţine tovărăşie în cursul acestei vacanţe, puţin forţată, recunosc! Să ne organizăm viaţa şi să începem să lucrăm! Tu ai să porţi grija… Caselor noastre…

S-a întrerupt râzând vesel.

— Se înţelege după ce am să le construiesc – a reluat el. Eu mă voi ocupa de aprovizionarea şi… cu toate că sunt francez, voi încerca să fac aşa ca viaţa să ne fie cât mai uşoară. De fapt, nevoile te învaţă; şi eu, iată, mă simt foarte capabil pentru orice lucru… Nu ştiu ce instinct ancestral se ridică în mine, dar sunt convins că voi putea să construiesc, să pescuiesc, să vânez, să ma urc în arborii cei mai netezi, să întind curse şi să lupt cu orice greutate sau cu orice duşman… Pot fi

arhitect, pescar şi chiar poet pentru a te distra dacă va fi nevoie. De fapt, omul trecutului, fiinţa primitivă din epoca peşterilor care se află în străfundurile tuturor oamenilor civilizaţiei se deşteaptă în mine cuceritoare şi plină de energie. Este o ocazie, să o punem la probă! Voieşti să profităm?

Ridicându-se de jos la rândul său, ea la privit lung după care, întorcându-i spatele i-a ripostat cu voce arţăgoasă:

— Nu sunt absolut deloc dispusă sa fiu servitoarea ta! Nu te baza nicidecum pe aceasta!

Dezarmat de o încăpăţânare atât de persistentă, Frank a rămas o clipă fără grai. Plin de bunăvoinţă, s-a apropiat totuşi de ea şi i-a pus o mâna pe umăr.

— Ascultă – a reluat el cu vocea sa cea mai convingătoare – eu nu doresc…

Scăpând de mâna lui cu o întoarcere din mijloc, Isabell la întrerupt plina de dispreţ:

— Zadarnic încerci să ma convingi.. Şi fii atent te rog să păstrezi distanţa impusă de bunăcuviinţă.

Stăpânindu-şi mânia ce încerca să-l cuprindă, tânărul s-a silit sa surâdă.

— Foarte bine! a aprobat el. Te rog să-mi spui atunci care au să fie raporturile noastre în timpul cât vom şedea aici împreună?

Isabell şi-a frecat obrazul nervoasă.

— Este simplu! a exclamat ea cu răutate. Fiecare pentru sine şi… fiecare de partea sa…

Frank, a privit-o o clipă având pe figură o expresie în care se amesteca mila şi ironia. Înclinându-se nu a mai răspuns ci sa întors şi a voit să se îndepărteze. Tânăra femeie la rechemat.

— Înainte de a pleca, îmi vei da numai cuţitul acela!

Tonul poruncitor ce marca această pretenţie, a reuşit să alunge calmul tânărului om.

— Mii de regrete – a răspuns el – dar cred că este mai folositor pentru asociaţia noastră să rămână în mâinile mele. Zic „asociaţie” pentru că

orice ai spune, prin forţa lucrurilor, fiind singuri aici şi reduşi la propriile noastre mijloace, suntem complet în dependenţă unul de altul.

Isabell părea că nu a auzit ultima „parte din cele spuse” de Frank.

— Aşa dar refuzi! a urmat ea.

— Da.

Tânăra femeie a ridicat capul, l-a privit dispreţuitor şi din vârful buzelor i-a aruncat cuvintele biciuitoare:

— Ţi-l cumpăr atunci! Cât ceri pe el? Ştii că am încă la mine carnetul de cecuri!

La început, el nu a înţeles bine dar când ea, cu un gest semnificativ şi-a reînnoit oferta afectând şi mai mult dispreţ, nu s-a putut stăpâni şi i-a apucat încheieturile. Gestul acesta, la făcut însă să-şi revină imediat şi mulţumindu-se să ridice din umeri, i-a întors spatele şi a început să fluiere o arie de music-hall pe care o auzise la Sidney cu cincisprezece zile mai înainte.

Nu s-a îndepărtat totuşi destul de repede spre a nu mai auzi scrâşnetul Isabellei, ce nu s-a putut stăpâni să-i arunce printre dinţi:

— Da! Du-te… pleacă… să nu te mai întorci… Nu voiesc să te mai văd niciodată…

CAPITOLUL VI
Cascada din munte

Daca este un neadevăr în zicătoarea ca noaptea este un bun sfătuitor, este cel puţin exact că o idee fixă ce ar fi rumegata fără încetare în cursul orelor întunecate, duce mai totdeauna la cele mai ciudate hotărâri. Ori, în tot timpul nopţii ce a urmat, întins pe nisipul călduţ, sub lumina mângâietoare a lunei. Frank a întors pe toate feţele aceiaş unică idee: Cum să facă să zdrobească orgoliul nemăsurat al fermecătoarei Isabell şi să distrugă în sufletul ei un atavism prea american şi o educaţie menită a o face să divinizeze prea mult pe un zeu modern atât de iritant şi agresiv; Dolarul.

Din meditaţia sa nocturnă, s-a născut un plan neobişnuit, dar plin de ispite ce l-a făcut pe tânărul bărbat nemulţumit, să ia hotărârea de a-l pune în practică începând chiar din dimineaţa următoare. Într-adevăr, imediat ce s-a sculat, s-a prefăcut că ignoră prezenţa fostei sale soţii şi s-a pierdut printre umbrele lungi ale cocotierilor.

Mânuind cu dibăcie cuţitul său, el a tăiat pe rând şi a triat cele necesare construcţiei unei colibe. A cărat apoi întreg materialul pe un mic promotoriu din apropierea coastei şi a început construcţia. Către sfârşitul zilei a doua, coliba sa începea să apară; încă o zi de muncă şi era gata… Rotundă, înaltă, bine prinsă de acel pământ primitiv, construcţia lui Frank nu prezintă linii estetice dar era în schimb un adăpost comod şi sigur.

Către capătul cellalt al promontoriului, Isabell-Edith – fără a avea aerul – urmărea plină de curiozitate mersul construcţiei. Când a venit ora culcării, l-a văzut pe Frank ducând câteva braţe de frunze proaspete în interiorul cabanei sale şi peste puţin timp când s-a întins şi ea pe nisipul cald, privea cu oarecare necaz la stelele sclipitoare ce parcă o priveau batjocoritor prin aerul transparent şi albastru. A doua zi, lucrurile au mers şi mai rău,

căci spre nenorocul său, o ploaie puternică a început să biciuiască insula.

Picăturile dese scoteau un zgomot neîntrerupt din acoperişul colibei lui Frank făcut din coji suprapuse jupuite de pe copaci. Tânărul a constatat cu mulţumire că în interior, nu se strecura nici cea mai mică şuviţă de apă. După un timp, cum şedea în adăpostul său, s-a gândit la tânăra femeie de afară şi o clipă a fost pe cale de a porni să o cheme. S-a oprit însă când a văzut-o adăpostită sub o stâncă ce în parte o apăra de a fi udată; apoi, era foarte cald şi ploaia, deasemeni caldă, nu putea fi o primejdie pentru sănătatea Isabellei.

În zilele ce au urmat, au dus aceiaş viaţă, încăpăţânându-se şi unul şi cellalt să rămână despărţiţi. Frank suferea mai puţin. Munca ce nu-i lipsea. Îi ajuta să-şi smulgă gândul de la această femeie atrăgătoare ce apărea în fiece clipă în faţa privirii sale. Ca un naufragiat conştiincios, hotărâse un program pe care se silea să-l urmeze. Şi-a fabricat mai întâi un arc rudimentar şi câteva săgeţi. Oricât de primitivă era arma sa, prin îndemânarea lui fizică ce se aplica perfect în orice direcţie, a reuşit de la primele încercări să vâneze două păsări mai spre interiorul insulei.

Odată asigurată hrana în felul acesta, s-a hotărât să cerceteze ce alte resurse mai ar fi putut să aibă insula.

A început deci să o parcurgă, fără să se îndepărteze la început prea mult. A cercetat totuşi coastele, descoperind rând pe rând câte o vale ce se pierdea spre munte şi o cascadă cu apă proaspătă unde a fost de mai multe ori ispitit să se răcorească întocmai ca sub un duş natural după munca istovitoare a zilei.

Într-un mic sân de mare, a descoperit un bogat banc de stridii, iar printre pietrele unui izvor ce curgea liniştit, numeroşi raci comestibili. Însfârşit, sub umbra deasă a unui mic crâng a găsit numeroase ciuperci foarte bune pe care însă din

lipsă de foc nu le putea încă gusta; deasemeni, a fost foarte mulţumit când a descoperit într-o poiană o adevărată cultură naturală de fragi. Insula lor era o adevărată pepinieră de produse neexploatate încă…

Era ceva însă care ispitea tot mai mult spiritul aventuros ce începea să-l anime pe tânărul om. Voia să exploreze muntele uriaş din mijlocul domeniului lor, ce se întindea ca un ţinut necunoscut şi fermecat pe jumătate din suprafaţa insulei. În prima sa excursie, atunci când voise să cerceteze unde se găsesc, nu urcase nici un sfert din înălţime, când, i se deschisese perspectiva coastei opuse aceleia pe care se oprise barca lor. Acum, voia să meargă mai departe spre regiunile împădurite ce se întindeau ca un brâu pe mijlocul înălţimii şi să găsească origina numeroaselor ape ce se îndreptau spre ocean prin văile adânci ce le descoperise în cursul călătoriilor sale treptate de-a lungul coastei ce înconjura insula.

Într-o dimineaţă, când soarele nu răsărise încă, a învins sentimentul care îl oprise până atunci să se îndepărteze pentru mai multe zile de Isabell-Edith şi luându-şi proviziile de alimente şi săgeţi pregătite de mai multă vreme, împreună cu revolverul său din care nu consumase nici un singur glonţ, a pornit la drum. Prima parte a călătoriei sale, la dus la terasa naturală unde se oprise prima oară. Această terasă ce se întindea ca o panglică îngustă ce ocolea un sfert din partea de jos a muntelui, lăsa liberă la capătul său – opus locului de unde pornise tânărul explorator, o splendidă perspectivă peste întinsul oceanului. Deşi trecuse de prânz, Frank a rămas încântat în faţa acestei perspective rare pe care nu o putuse contempla în voie data trecută şi a pierdut aproape o jumătate de oră rătăcind cu privirea peste miile de sclipiri ale valurilor albastre. A mâncat apoi ceva şi s-a smuls cu părere de rău din contemplarea sa spre a porni mai departe. Drumul

ce a urmat, a fost cu mult mai greu şi tânărul a fost de mai multe ori ispitit să renunţe şi să revină pe promontoriul din apropierea plajei unde Isabell-Edith era singură.

Nu a cedat însă acestor îndemnuri, ci a continuat să-şi facă drum cu greutate prin pădurea ce începuse chiar de la marginea terasei pe care poposise. A tăiat fără încetare liane şi crengi căutând a menţine aceiaş direcţie, adică spre vârf. Când soarele era aproape de Apus, a căutat un copac uriaş în care s-a căţărat cu agilitate până aproape de vârf.

De acolo de sus, a avut mulţumirea să constate că a parcurs mai mult de jumătate din brâul de pădure deasă ce înconjura vârful muntelui. Iarăşi oceanul i-a aruncat sclipirile sale ispititoare, numai că de data aceasta uriaşa întindere de apă căpătase o culoare albastră cu mult mai profundă – aproape violetă.

Frank, împins de un nou elan, a pornit iarăşi, dar în curând umbrele înserării l-au silit să se gândească la căutarea unui adăpost pentru noapte. S-a oprit într-o poiană cu iarbă multă şi fără a se mai gândi să se urce în vreun copac şi-a aranjat un culcuş lângă doi arbori ale căror trunchiuri lipite unul de altul, îi acopereau spatele de orice primejdie. Deşi extrem de obosit, nu a adormit imediat ci a contemplat departe, pe bolta cerească stelele ce se vedeau printre frunze licărind ca nişte ochi luminoşi ai cerului…

A doua zi, a pornit iarăşi; după alte câteva ore de mers, a ajuns la marginea pădurii unde a fost salutat de razele aurit şi fierbinţi ale astrului zilei. S-a oprit câteva clipe să se odihnească după această noua sforţare şi a urcat apoi o bucată din costişă spre a se orienta.

Departe spre vale, putea să vadă bine coasta încreţită a insulei.

Soarele strălucitor reflectat de întinsul apelor nesfârşite, la înveselit pe Frank făcându-l să uite o

clipă chipul obsedant al femeii lăsată departe, pe plajă.

S-a bucurat ca un copil când a văzut brâul lat de pădure pe care reuşise să-l treacă şi un val de entuziasm l-a făcut să renunţe la contemplarea minunatei panorame din faţa sa şi să pornească iarăşi la drum. Înălţimea era parcursă mai mult de jumătate şi el voia ca în ziua aceia să ajungă în punctul final al călătoriei sale.

Înaintând prin vegetaţia ce continua să rămână şi dincolo de pădure tot bogată şi încâlcită, urechea lui Frank a fost lovită deodată de sunetul neîntrerupt al unei căderi de apă. A înaintat privind curios peste iarba înaltă şi în curând a ajuns la o vale puţin înclinată în fundul căreia unduia un râuleţ limpede ce părea un şarpe argintiu pe verdele închis al locului, încântat tânărul a început să coboare: panta lină spre vale şi în curând s-a oprit fermecat de frumuseţea regiunii. Se afla pe un fel de pajişte acoperită cu muşchi fin, verde şi mătăsos peste care din loc în loc, creşteau ferigi şi flori multicolore. Mai jos puţin, acolo unde se strângea apa micului râu. Era un mare bazin natural săpat în terenul stâncos; era mărginit de numeroase pietre netede ca nişte lespezi peste care creştea acelaş covor fermecat de muşchi fin. În apa limpede şi adâncă, Frank a putut să vadă fundul minunatului lac pardosit cu plante de apă şi cu pietricele colorate.

În afară de zgomotul îndepărtat al căderii de apă, pe care nu o descoperise încă, o linişte profundă domnea în întreaga vale amintindu-i tânărului răcoarea şi seriozitatea unei catedrale, fapt care contrasta puternic cu căldura copleşitoare ce domnea aproape peste tot în insulă.

Frank, sa apropiat impresionat de apă, păşind uşor întocmai ca într-un vis, iar când a ajuns la marginea de piatra a bazinului şi-a contemplat imaginea în apa de cristal întocmai ca într-o oglindă vrăjită.

O dorinţă de nestăpânit, la îndemnat să-şi apropie buzele de puritatea cristalină ce se întindea în faţa sa şi să soarbă adânc lichidul înviorător. A fost apoi ispitit să se dezbrace şi să facă o baie în acest incomparabil bazin, dar o timiditate ce nu şi-a putut-o explica, l-a oprit să profaneze puritatea cristalină şi virginală a lacului.

Din nou gândul i s-a întors către coastă, la Isabell-Edith pe care ar fi dorit-o să fie aici, alături de sine, spre a gusta aceiaş bucurie divina faţă de acest nou paradis terestru. Iarăşi ispita de a renunţa şi de a coborî lângă ea spre a încerca o nouă împăcare, s-a ivit puternică în conştiinţa sa, dar amintirea defectelor ei, la făcut să strângă dinţii hotărât… Nu va coborî, ci va merge mai departe, până la capăt! Isabell-Edith să se descurce până atunci cum va putea. Este adevărat că gândul la proviziile ce le lăsase lângă coliba sa ca „din întâmplare”, l-a făcut să se mai liniştească. Ştia că Isabell în lipsa lui va face „inspecţia” locului şi era convins că nucile de cocos, fragii, scoicile şi celelalte produse ale insulei, îngrămădite acolo, puteau să-i ajungă tinerei femei mai mult de o săptămână; apoi, era convins ca nici un fel de primejdie nu putea să o ameninţe pe fosta lui soţie.

Mai împăcat cu sine prin aceste gânduri, a mai rămas, puţin pe marginea bazinului şi apoi, ca atras de o forţă necunoscută, a pornit să urce de-a lungul cursului micului râu spre a-i descoperi izvorul.

Cu cât înainta pe covorul moale, cu atât se auzea mai distinct zgomotul acelei căderi de apă ce îl atrăsese în partea aceasta. Paşii săi se cufundau uşor în timp ce înainta, făcând ca mersul să-i fie odihnitor şi parcă ireal ca şi acela dintr-un vis. Peste un timp, mica şuviţă de teren neted din fundul văii, s-a îngustat într-atât încât Frank a fost silit să sară pârâul într-un loc unde nu era mai lat de doi metri şi să meargă mai departe pe partea cealaltă. Fiindcă înaintarea devenea tot mai grea prin fundul văii, după ce a mai mers câteva sute de

paşi, a urcat panta malului pe care sărise şi a ajuns pe un teren stâncos de unde se auzea şi mai distinct zgomotul căderii de apă. Sus, terenul era presărat cu palmieri, arbori pitici şi stufişuri dese. Căldura se simţea iarăşi puternică, deşi era mai redusă decât aceia de pe coastă.

Drumul era anevoios şi în curând Frank a trebuit să facă un scurt popas. Era în apropierea acelei cununi de arbori care se vedea din depărtare chiar de pe întinsul oceanului şi ştia ca dincolo de ea, era vârful muntelui.

Soarele ajunsese la Zenit revărsându-şi întreaga sa splendoare peste minunata panoramă ce se întindea ca un ţinut al basmelor la picioarele tânărului bărbat. Frank, se simţea cuprins de o adevărată beţie în faţa neasemuitei minuni realizată de natură departe de mediile civilizate şi o plăcere nouă i-a cuprins fiinţa şi l-a făcut să umple pieptul cu mândrie, la gândul că este printre primii oameni care descoperă acest paradis fără de seamăn.

A pornit iarăşi şi peste încă o bună oră de mers, trecuse de ciudata cunună de arbori ce-i ascundea priveliştea spre vârful muntelui. A rămas iarăşi pe loc să se orienteze. În faţa sa, pe cerul albastru, se profilau trei vârfuri deosebite tăiate între ele de văi adânci. Verdeaţa le cuprindea pe toate trei până aproape de vârf şi tânărul şi-a dat seama că deşi înălţimea era destul de mare, căldura era destul de puternică spre a permite dezvoltarea vegetalelor pe piscuri în tot cuprinsul anului. A mai înaintat puţin şi în curând a ajuns pe un platou la marginea căruia a dat de un şir de stânci ce înconjurau un fel de crater foarte adânc. În fundul lui îndepărtat. Se vedea apa întunecata a ţinui lac ce era fără întrerupere răscolită de valurile unei cascade repezi. Apa înspumată se avânta în formă de torent din vârful muntelui sărind cu furie din stâncă în stâncă şi apoi căzând de la o mare înălţime până în fundul craterului. O şuviţă din vijelioasa apă de

munte, se abătea din drum pe lângă crater curgând în valea fermecată spre a forma acel minunat bazin cu apă de cristal.

Aici zgomotul cascadei era foarte puternic. Ecourile răspundeau avântului vijelios al apelor repercutându-se da mii de ori în pereţii stâncoşi ai craterului ce părea un puţ de dimensiuni uriaşe. Frank s-a aşezat pe un colţ de stâncă spre a se odihni şi privirea sa a început să rătăcească încântată şi veşnic însetată după noii amănunte ale priveliştilor încântătoare şi măreţe ce se întindeau pline de farmec în jurul său. În faţă, avea torentul ce venea din partea de sus a muntelui, iar la dreapta, printr-o spărtură naturală în pereţii uriaşului puţ, apa lacului formal în fund, năvălea spre vale dând naştere unui râu ce îşi fa cea loc vijelios şi înspumat printre stâncile răspândite în partea aceia. Dincolo de stânci, pe partea cealaltă a râului astfel format, se întindea un teren nisipos ce se continua în desişuri tot mai dese de verdeaţă.

În susul torentului, se înălţa restul muntelui cu cele trei piscuri ale sale care puteau fi atinse foarte repede. Călătoria tânărului era deci aproape de sfârşit.

Deşi erau numai două zile de când nu o văzuse pe Isabell, Frank simţea un dor nespus în singurătatea aceasta să o aibă alături de sine. Altfel ar fi privit şi ar fi gustat aceste minuni, dacă frumoasa femeie l-ar fi însoţit.

Urmând din ochi mersul spumos şi sălbatec al râului, privirea lui Frank a putut prinde printre verdeţuri şi stânci, sclipirea de safir a oceanului scăldat de ultimele raze ale soarelui ce apunea.

Întrebându-se de unde putea veni acest torent de apă, tânărul om a ridicat capul şi deodată privirea sa a fost atrasă de o ieşitură de stâncă ce se contura lângă şuvoiul căzător al apei. Era o lespede uriaşă ce forma un fel de balcon natural; deasupra ei, acoperita în parte de verdeaţă, era o deschizătură de abia vizibilă, Frank s-a ridicat neştiind ce să

creadă; să fi fost o iluzie provocata prin jocurile de umbră şi lumină, sau era într-adevăr o deschizătură în peretele aproape drept ai stâncii.

A cercetat aproape o oră vreun mijloc de a ajunge la lespede, dar spre ciuda sa nu a reuşit să găsească nici o cale. Seara se lăsase şi el a trebuit să renunţe.

A doua zi, a fost deşteptat de răpăiala ploii ce îşi unea zgomotul cu acela asurzitor al cascadei; cu nervii frânţi de atâta zgomot, udat până la piele şi nemulţumit Frank a renunţat să meargă mai departe.

Gândul la Isabell era de nesuportat şi fără să mai ţină seama de glasul raţiunii, a pornit vijelios la vale.

Soarele ce nu a întârziat să se ivească dintre nouri, i-a uscat foarte repede hainele, înainte chiar de a ajunge în valea cu micul pârâu ca o panglică de cristal. Cu ferma hotărâre de a se înapoia înarmat cu o frânghie şi poate însoţit şi de Isabell, a grăbit paşii alergând de câte ori putea. Coborârea s-a făcut mult mai uşor şi după un popas nocturn în apropierea marelui brâu de pădure pe care îl trecuse înapoi, Frank pornit în zori iarăşi la drum.

După un bun mers, i s-a părut că va tăia distanţa trecând printr-o mică pădure ce nu o explorase încă şi spre surprinderea sa, a descoperit printre copaci un alt lac micuţ şi limpede alimentat de o altă şuviţă de apă ce cobora de pe culmile muntelui. Racii se ascundeau din abundenţă printre pietre, iar sub o stâncă verzuie, apa limpede era străbătută în toate direcţiile de numeroşi peşti cenuşii sau coloraţi în diferite culori. Cu gândul de a duce noii provizii tovarăşei sale de naufragiu, Frank nu a putut rezista ispitei de a-şi face un harpon şi o plasă din crengile flexibile de liană. După ce a reuşit să prindă cu ajutorul harponului numeroşi peşti a ieşit din lac, ale cărui ape nu erau adânci şi a pornit dornic şi vesel către colibă.

Felul în care Isabell – încruntată şi înfumurată – s-a îndepărtat de el fără a-i spune cel puţin un cuvânt de bun venit la manifestarea lui veselă de a o revedea, l-a făcut să se închidă înciudat în sine şi să-şi jure că va zdrobi această rezistenţă chiar dacă sforţarea sa i-ar frânge inima…

CAPITOLUL VII
O afacere rentabilă

Peste câteva zile, Frank a luat însfârşit contact cu Isabell aşa cum dorea el. Nu-i mai dăduse nimic de mâncare, pe tăcute, cum făcuse mai înainte şi ea, toată suferinţa ce i-o provoca purtarea lui, a rămas hotărât. Era înarmat pentru luptă şi sigur că va putea să-şi pună în aplicare planul său venit în cursul unei nopţi fără somn, atunci când ea îl rănise adânc prin cererea de a-i da cuţitul. Renunţase la acest plan în cursul minunatei sale excursii, dar acum după purtarea ei când revenise, era mai hotărât ca oricând să îl aplice. Totul a pornit de la ea şi aşa cum a dorit el, tânăra femeie a venit fără să-şi regrete atitudinea din trecut, ci obosită, flămândă şi hotărâtă să recurgă la un compromis.

Se simţea dealtfel că acest demers care era silită să-l facă, îi rănea adânc orgoliul la care nu voia să renunţe cu nici un preţ. Venise să ceară şi cu toate că vorbele sale păreau întrucâtva îndulcite prin umilinţă şi înţelegere, tonul cu care le spunea, îşi păstra toată asprimea şi nota de comandă. Rugăminţile sale, aveau sonorităţi de ordine.

Seara începea să se lase. Moleşit de atmosfera fierbinte ce-l înăbuşise în tot cursul zilei, pământul se redeştepta sub mângâierea brizei răcoroase a crepusculului.

Pe oceanul uriaş, cu sclipiri de oglinda şi cu dorinţi exprimate în şoapte neînţelese de mici valuri lovite de stânci, ultimele raze de soare se mai avântau ca dintr-un izvor magic. Plaja aurie, căpăta reflexe roşcate care contrastau cu verdele de smarald ce colora oceanul. Deasupra soarelui aproape apus, panglica lată a unui nour albăstrui devenea tot mai întunecată. Numeroase păsărele piuiau şi cântau completând acest decor minunat al unui apus de soare pe ocean.

Aşezat în faţa colibei sale, Frank îşi pregătea cina.

Reuşise să găsească, o cale de a aprinde focul scăpărând cu ajutorul cuţitului şi al unei pietre, în câlţii făcuţi dintr-o bucata smulsă din căptuşeala hainei sale. La flăcările jucăuşe, faţa sa ce începuse să se bronzeze părea aceia a unui zeu în luptă cu forţele necultivate ale naturii. De când era în insulă, privirea îi devenise mai vie, mai sigură, iar trăsăturile luaseră un caracter mai energic. Mai plin de vigoare bărbătească.

Tânărul, tocmai se pregătea să frigă produsele pescuitului şi vânătorii sale: Un fel de cocoş, mai mult un fazan sălbatec, ucis cu o săgeată cu o zi înainte şi un peşte prins în harpon chiar în dimineaţa aceia.

Umbra tinerei femei ce s-a apropia de el la făcut să ridice capul.

În picioare, cu braţele încrucişate pe piept, aşa ca să-i ascundă goliciunea pe care veşmintele nu mai reuşeau sa o acopere, Isabell-Edith Warren îi privea intens. O clipă, ochiii lor sau întâlnit; apoi întorcând capul, s-au salutat.

Contrastul între acest banal schimb de cuvinte atât de la locul lui într-un salon din universul civilizat şi situaţia lor prezentă, a adus un surâs ce a murit însă repede pe buzele lui Frank.

Naturaleţea şi sângele rece cu care Isabell a început vorba, a îndepărtat repede încordarea ce domnea între ei.

— Îmi vei da să mănânc, nu este aşa? l-a întrebat ea.

Tonul autoritar cu care a fost pusa întrebarea şi care îi da chiar nuanţa unui ordin, i-a produs lui Frank o stranie plăcere. Remuşcările ce începeau să strige în el în faţa acestei frumoase femei cu ochii obosiţi şi buzele palide, au fost alungate îndată. Învinsă fizic, Isabell aşa dar, îşi păstra în schimb întregul său orgoliu. Chiar de data aceasta,

când avea nevoie de el, în loc să vină să-l roage, dimpotrivă venea aproape să pretindă.

Continuându-şi operaţia sa culinară, el i-a răspuns simplu:

— Nu, n-am să-ţi dau! Îţi voi ceda însă cu plăcere o parte din proviziile mele…

Isabell, a crezut că a înţeles greşit.

— Ce spui? Îmi vei ceda?

Liniştit, Frank a răsucit peştele ce se fripsese pe o parte şi s-a întors spre tânăra fată. Cu un zâmbet ce nu era deloc apreciat de fosta sa solie, el şi-a precizat gândul:

— Îţi voi vinde tot ce-ţi va trebui…

O expresie de completă neînţelegere a apărut pe faţa Isabellei şi a repetat cele spuse de el ca şi când cuvintele nu ar fi avut nici o semnificaţie pentru ea:

— Îmi vei vinde…. Tot ce…?! Nu, aceasta nu este posibil!

Luând coaja unei nuci goale de cocos, tânărul şi-a turnat pe mâini apa din ea pentru a se spăla.

— De ce nu? a întrebat-o el. Te-ai oferit doar şi mai înainte să-mi cumperi cuţitul! Nu văd de ce nu ai cumpăra de la mine hrana de care ai nevoie precum şi toate obiectele ce ţi-ar fi absolut necesare…

Stăpânindu-se cu greu să nu-şi lase iritaţia sa se vadă, ea abia a putut să pronunţe:

— Eu… tu… nu… banii pentru tine, dar însfârşit, aici într-o insulă pustie… noi singuri… ah!

— Ce importă aceasta? a reluat ei blajin. Tu… eu şi o insulă pustie. Nu ai tu cu tine carnetul de cecuri?

Isabell-Edith nu a mai putui răbda *şi* i-a strigat mânioasă:

— Să cumpăr totul de la tine? Aceasta niciodată!… Auzi? Niciodată… aş dori mai bine să mor… îţi jur că…

Frank a ridicat indiferent din umeri.

— Nu jura – a întrerupt-o el. Astupă-ţi mai bine acest gât perfect şi marmorean, pe care necazul tău la lăsat cu totul gol… dealtfel, la ce bun sa te iriţi de pomana? Eşti liberă să cumperi ce ai nevoie sau să nu cumperi. Aşa cum ai stabilit singură atât de bine, noi vom avea grijă fiecare de sine rămânând în partea sa. Altfel, te rog să-mi permiţi să întorc peştele acesta fiindcă altfel se arde.

Ultima lui fraza, a căzut însă în gol, Isabell-Edith, nebună de furie şi plângând de ruşinea suferită, fugise pierzându-se în întunericul tot mai opac.

Frank, gânditor a privit mult timp departe către capătul plajei albe pe care luna ce tocmai răsărise o arginta uşor; acolo se vedea silueta unei stânci roşcate sub care soţia sa se lăsase să cadă suspinând ca un copil orgolios şi dojenit.

*

* *

O altă săptămână s-a scurs zi după zi. În dimineaţa ce a urmat, adică în a şaptesprezecea zi de la naufragiul lor, sprijinindu-se hotărât pe picioare şi încercuind cu braţele trunchiul zgrunţuros şi roşcat al unui cocotier, Isabell-Edith, ex-baroană d'Iberville şi-a început „ascensiunea" spre nucile de cocos. Cu fruntea asudată, făcând sforţări din mijloc, ea a reuşit să se ridice pe trunchi până la o înălţime de aproximativ… un metru. O mişcare nedibace, a făcut-o însă peste câteva clipe să alunece şi să piardă acel sărman metru atât de greu cucerit. Căzută la pământ, eu o zgârietură pe faţă şi cu nasul învineţit, a rămas un timp nemişcată spre a-şi recăpăta respiraţia. Când însfârşit s-a ridicat învinsa, după această ultimă încercare de independenţă, a rămas gânditoare şovăind o secundă înainte de a se hotăra ce să facă. Privirea sa, s-a îndreptat către coliba pe pragul căreia: Frank jumulea o pasăre.

Încă din seara când Frank îşi exprimase intenţia de a-i vinde cele necesare vieţii, Isabell nu mai

voise să se apropie de fostul ei soţ. Fixată la cellalt capăt al plajei, se încăpăţânase să nu-l bage în seama. Tânărul bărbat, la rândul său, se ferise bine să încerce cea mai mică apropiere.

Însfârşit, hotărându-se ea l-a chemat:

— Frank…

Fără să se întoarcă şi continuând a-şi vedea de treabă, baronul d'Iberville şi-a întrerupt fluieratul cântecului său preferat.

— Busy[3] – a răspuns el scurt. După care, a reînceput să fluiere. Cu fruntea încruntată şi gura strânsă, aşa cum făcea când era mâniată, ea a înaintat spre el şi cu voce şuierătoare, l-a întrebat repede:

— Poţi să stai puţin de vorbă cu mine?

Frank, a ridicat privirea către ea şi s-a prefăcut că nu remarcă tremurul de furie care o zguduia din cap până în picioare.

— Cum să nu! a spus el. Te ascult cu multă plăcere!

Isabell a făcut un pas spre el şi a întrebă cu cel mai mândru şi dispreţuitor ton ce-i era posibil:

— Această glumă are să mai dureze oare multă vreme?

Nepăsător, Frank a smuls un smoc de pene din pasărea ce o avea în mană şi le-a aruncat în vânt.

— Ce glumă? a întrebat el prefăcându-se că nu înţelege.

Fără a se mai putea stăpâni, Isabell Warren a bătut furioasă din picior.

— Oh! Te rog, dacă vrei, nu fii stupid şi nu te mai face că nu înţelegi. Ştii prea bine ce voise să spun… acest lucru idiot, această vânzare de care vorbeai…

— Stai nu aluneca! a întrerupt-o el. Prin ceia ce spui desfiinţezi chiar legile fundamentale ale grandoarei americane… renunţi la aşa zisele „afaceri", cărora întreaga ta naţiune le datoreşte situaţia sa în lume!

Isabell-Edith, era pe cale să cada pradă unei crize de nervi.

— Ah! a exclamat ca cu un ton de plâns în voce. Aceasta este sălbăticie curată… neghiobie de om nesimţit…

— Eh! a răspuns Frank fără să se supere de asprimea cuvintelor. Neghiobie şi sălbăticie! Dar scumpa mea, acestea sunt bazele solide a ceia ce în lumea civilizată se numesc „afaceri”. Sentimentalismul sau chiar cavalerismul şi galanteria, nu au ce căuta aici. Căci atunci – O Mercur! – comerţul nu ar mai fi posibil! Nicio negustorie nu se potriveşte cu viscerul emotiv posedat de toţi şi numit inimă!

— Dar, însfârşit. Cred că nu voieşti să mă laşi să mor de foame şi de sete!

Cu o privire ce a măsurat-o de la umerii goi până la picioarele ei frumoase dar zgâriate, el i-a răspuns convins:

— Ar fi tare păcat… eu nu m-am gândit niciodată la aceasta.

— Ba da – a susţinut ea. Te încăpăţânezi să-mi vinzi viaţa! Voieşti să-ţi cumpăr ce am nevoie!

Ridicându-se, el a privit-o lung. Faţa lui îşi schimbase expresia. Surâsul batjocoritor şi amuzat ce-l păstrase pe figură până în clipa aceia, a dispărut, privirea sa cenuşie a căpătat sclipiri de metal *şi* trăsăturile i s-au înăsprit.

— Da! a răspuns el. Mă încăpăţânez Dealtfel trebuie să recunoşti că ideea aceasta nu mi-a venit mie. Nu m-aş fi gândit să încep acest fructuos comerţ până tu nu mi-ai fi sugerat calea ce o am de urmat. Aminteşte-ţi scumpa mea prietenă că te-ai oferit singură să-mi cumperi – acesta este cuvântul, cuţitul pe care nu voiam sa ţi-l încredinţez Cred că vei recunoaşte aceasta!

— Ah! a făcut ea. Te înşeli dacă socoteşti că îmi pot aminti de un cuvânt spus într-o clipă de furie!

Frank, a ridicat din umeri.

— Într-adevăr, tu poţi răni prea uşor cu vorba. Dar nu numai la atât se reduce toată problema; fiindcă astăzi eşti dispusă să mă asculţi, îmi voi permite să-ţi clarific etapele noii mele vocaţii ce mi-am descoperit-o aici pe insulă. În această regiune pustie, unde trăiesc singuri şi fără resurse un bărbat şi o femeie, tu – ca o demnă fiică a Americii – ai semănat fructul „negoţului”. Eu recunosc, nici nu mă gândeam că aceasta şi îţi mărturisesc că în prima clipă, oferta ta m-a jignit. Reflectând însă, am înţeles că tu aveai perfecta dreptate. Este foarte normal ca acel care posedă, să cumpere de la acel care munceşte. Acesta a fost punctul de plecare pentru noua situaţie fructuoasă pe care mi-am creat-o. Unic comerciant al insulei, am devenit graţie ingenioasei tale idei, furnizorul particular şi exclusivist, al unicei sale locuitoare. Baronul Frank Genin d’Iberville, ţine deschisă o tarabă unde miss. Isabell-Edith Warren (din Chicago) vine să-şi facă târguielile sale zilnice.

Cu un uşor rânjet de răutate, ea a pronunţat mustrător:

— Nu te ştiam deloc atât de interesat şi cu atât spirit negustoresc!

Tânărul a dat din cap aprobator.

— Nu este aşa? Nici eu nu credeam, dar se pare că amândoi avem resurse încă de nebănuit. Tu într-o măsură, m-ai făcut să mă descopăr chiar pentru mine însumi; nu ştiu cum aş putea să-ţi fiu mai recunoscător pentru aceasta!

Tânăra femeie, a bătut iarăşi din picior iar figura i s-a crispat; pe buza de jos pe care şi-a muşcat-o cu furie, a apărut o picătură de sânge.

— Aşa dar – a spus ea cu voce joasă – va trebui să plătesc o nucă de cocos cu suma de…

Tânărul a râs încet, cu ironie.

— Consultă tariful! a îndemnat-o el.

Cu degetul, i-a arătat spre trunchiul unui arbore din apropiere unde, întocmai ca o placardă, agăţase

cu ajutorul unui cui de lemn, o bucată de scoarţă de copac tăiată pătrat.

Uimită, tânăra femeie a făcut un pas către acel straniu afiş.

— Ce mai este şi asta? a întrebat ea fără voie.

— O mică perfecţiune! i-a explicat el cu un aer batjocoritor. Cursul zilei. Preţurile sunt afişate în cifre cunoscute. Vezi că mă supun cu totul legilor celor mai stricte ale comerţului cinstit şi civilizat!

Cu mâinile la spate, ea s-a apropiat de bizara placardă şi a citit pe dosul alb al scoarţei, scrisă cu creionul, lista următoare:

Comestibile:

Nuci de cocos: *75 de dolari bucata.*

Scoici asortate: *125 de dolari măsura conţinând 50 de bucăţi.*

Fructe: *(Cu nume necunoscute dar plăcute la gust şi garantate neprimejdioase după încercare) 25 de dolari bucata.*

Lemne pentru încălzit*: 70 de dolari grămada (durată de aproximativ două ore).*

Cocoş de pădure (fript gata): *Aripa 30 de dolari; o jumătate 80 de dolari; în întregime 150 de dolari.*

Rădăcini *(de genul napilor; garantate neprimejdioase şi hrănitoare după încercare) 80 de dolari bucata.*

Masă completă: *Peşte*, o *porţie de carne,* o *porţie de legume, fructe*, *o nucă de cocos; 150 de dolari.*

— Şi trebuie sa remarci – a insistat Frank. Nu abuzez de loc de situaţie, căci în fond, eu fiind unicul comerciant din această lume în care ne-a aruncat Dumnezeu, aş putea graţie monopolului meu. Să măresc aceste preţuri de 8 sau 10 ori.

Dacă însă ea ţin să fac avere, nu voiesc nicidecum să te ruinez. Ori, pentru scurta vreme ce urmează să vieţuim împreună, adică doi sau trei ani, înţelegi…

Isabell-Edith, a tresărit revoltată:

— Cum? Doi sau trei ani?

— Cine ştie! a spus el cu un aer resemnat. Poate vom rămâne până în ziua în care „părul nostru blond va deveni păr alb”!

— Oh! a exclamat ea cu o voce frântă… păr alb!

Bărbia sa a tremurat, în timp ce făcea un efort ca să nu plângă. În faţa acestei sărmane figuri de copil îndurerat, Frank s-a simţit ciudat de emoţionat. Era tocmai pe cale să renunţe la rolul ce-şi jurase să-l joace până la capăt, adică până când orgoliul frumoasei Isabell-Edith. Acel orgoliu al averii sale, al rasei şi al superiorităţii sale, va fi fost zdrobit definitiv.

Un gest al Isabellei la oprit însă în timp. Stăpâna pe ea, tânăra femeie i-a aruncat o privire de sfidare.

— Foarte bine – a acceptat – iau a masă întreagă în dimineaţa aceasta. Poftim un cec de 150 de dolari!

Tânărul, a luat mica hârtie verzuie pe care ea scrisese grăbită cu stiloul formulele obişnuite şi a privit semnătura.

Rece şi corect s-a înclinat:

— Serviciul va fi gata în două ore!

Spunând acestea, nu a mai dat nici o atenţie femeii din faţa sa. Ci a reînceput foarte calm să jumulească pasărea ce o lăsase la o parte.

În felul acesta, o lună după naufragiu, dacă situaţia între Frank şi Isabell nu ne ameliorase, era în schimb ferită de chinurile nesiguranţei..

CAPITOLUL VIII
Isabell se schimbă

Cu timpul, noul obicei introdus de Frank, a fost acceptat ca ceva natural. Tânărul baron vindea, iar Isabell cumpăra, întotdeauna contra plată, Frank reuşise să dea fostei sale soţii un confort relativ prin ingeniozitatea sa şi printr-o muncă intensă.

Tânăra femeie, îşi avea după o vreme căminul său, un hamac făcut din liane înodatee, iar drept vestminte, şuviţe de piele împletite, ce aminteau rochile femeilor din Havai. Este foarte adevărat că totul o costase pe Isabell-Edith mai mult decât o locuinţă modernă sau decât cele mai scumpe toalete. Totuşi, încet-încet. Această situaţie o mulţumea.

Frank, la rândul său, se specializase în captarea hranei. Reuşise să construiască curse pe care le răspândise pe sub arborii pădurilor din apropiere. Cu timpul, s-a învăţat să păstreze orice animal viu. Mai ales iepurii ce se dovediseră a fi din belşug în insulă, erau păstraţi pentru reproducţie. Tânărul, construise pentru ei cuşti speciale.

În felul acesta, din cucerire în cucerire, viaţa lor se organizase. Fiecare îşi aveau locuinţa sa. Frank, le construise în apropiere una de alta, aşa ca la nevoie, ridicând vocea, puteau să-şi vorbească fără să iasă din interiorul colibelor. Aceste două colibe gemene, mai întâi foarte simple, încetul cu încetul fuseseră transformate şi înfrumuseţate. De îndată ce tânărul descoperea la ele vreo nouă lipsă, se silea să o remedieze.

A construit astfel câte o gaură în tavanul colibelor, pentru ca fumul sa poată ieşit punând deasupra lor care un acoperiş conic susţinut de stâlpi subţiri. Apoi, unica uşă a fiecărei colibe, dovedindu-se a fi prea mică şi deci insuficientă pentru lumina şi aerisire, Frank a tăiat în câte un perete al fiecărei cabane, câte o fereastră

rudimentară ce se putea închide sau deschide cu un oblon ce mergea pe două şanţuri în sus şi în jos.

Aşezase ferestrele pe pereţii colibelor ce se găseau faţă în faţă, aşa ca atunci, când le ţineau amândoi deschise sa poată – fără să-şi părăsească adăpostul să se vadă şi să-şi vorbească.

La început, nu s-au folosit deloc de ele, dar într-o zi, Isabell ridicând oblonul său, atunci când îl auzise pe Frank că l-a deschis pe acel ai colibei sale, i-a urat un bun pescuit pentru acea zi. De atunci şi-au luat obiceiul ca dimineaţa să schimbe de la ferestre tradiţionalele formule de politeţe matinală.

Ori, aceste formule, barometru al relaţiilor dintre membrii straniei perechi, au suferit o ciudată evoluţie.

În timp ce din partea lui Frank – care continua să-şi joace cu îndârjire rolul impus – de aveau aceiaş formă politicoasă şi corectă, luau la Isabell-Edith un caracter din zi în zi mai prietenos şi mai apropiat.

Frank remarca acest fapt cu o bucurie secretă. Cât despre Isabell-Edith, nu părea deloc să noteze această transformare de sentimente care o covârşea fără ca ea să-şi dea seama; era că în realitate, inconştientul său lucra fără ca ea să remarce.

Nu avusese de altfel niciodată vreo înclinare pentru analize sufleteşti şi cu atât mai puţin pentru introspecţia stării ce o trăia în prezent.

Poate că ar fi fost suficient un singur cuvânt din partea lui Frank pentru a o face să se înţeleagă pe ea însăşi, dar tânărul se păzea bine să nu pronunţe acel cuvânt…

Astfel, a trecut sezonul ploilor; când zilele frumoase au reînceput, după terminarea mesei, în loc să se retragă fiecare în coliba sa, se duceau şi se întindeau alături sub câte un arbore. Atâta timp cat ţinea arşiţa orelor din miezul zilei, rămâneau acolo întinşi pe pământul cald, din care emana efluvii plăcute ce-i îndemna la visare. În faţa lor,

oceanul oglindea la nesfârşit azurul nepătat al cerului, iar briza ce venea dinspre larg, mişca uşor frunzele mari ale cocotierilor şi măreaţa vegetaţie, sub dulcea sa mângâiere.

Cam pe la ora patru, când căldura: mai trecea, se duceau împreună în căutarea vânatului, vizitau cursele, sau se ascundeau în stufişuri de îndată ce vedeau apropiindu-se vreun cocoş sălbatec sau altă pasăre comestibilă, pe care Frank se învăţase atât de bine să le vâneze cu arcul său primitiv.

Crepusculul îi regăsea iarăşi în faţa colibei lor unde îşi luau cina. Apoi, aşezaţi pe plajă unul lângă altul, vorbeau de toate în timp ce ziua murea spre a se naşte noaptea. Câte odată, când seara era prea greoaie şi îi înăbuşea cu căldura sa, se avântau în valurile oceanului unde înotau încet, lăsându-se mângâiaţi de unde şi pătrunşi de prospeţimea binefăcătoare a apei. Apoi, încă umezi şi cu pielea impregnată de săruri, reveneau în colibe şi se lăsau furaţi de un somn pe care oboselile zilei îl făceau să fie profund şi dulce.

CAPITOLUL IX
Lupta

Evenimentul ce urma să provoace o puternică tulburare în viaţa lor şi în schimbe cu totul faţa lucrurilor, sa produs brusc, fără ca cei doi tineri să se fi gândit la această posibilitate.

A cincea lună a captivităţii lor în insulă, era pe sfârşite. După o zi foarte caldă, briza marină aducea o boare plăcută şi răcoritoare. Frank, având arcul său pe umăr tocmai sosea pe „Palm Beach”, aşa cum botezaseră locul unde erau construite colibele lor. Avea în braţe doi iepuri pe care îi scosese din curse şi care se zbăteau furioşi. După ce era închis în rezervele construite mai departe de casă, a pornit la un mic lac din apropiere, unde instalase o plasă pentru peşti. Odată ajuns, a lucrat repede şi recolta s-a dovedit a fi foarte bună.

Noaptea, începea să se lase şi Frank, a pornit grăbit către colibe pentru ca ea să nu-l prindă pe drum. Era stăpânit de o mulţumire profundă şi le lăsa în voie înlănţuit de beatitudinea fizică provocată de plăcerea de a trăi.

Hotărât! Viaţa lor se organiza! Traiul era mai puţin aspru, mai uşor de câştigat decât se temuse. Ziua aceasta, printre altele, fusese foarte bună: doi peşti străpunşi cu harponul în zori; un cocoş în pădure, doi iepuri şi cincisprezece raci prinşi în cursul după amiezei. Acum, prinsese cu plasa alţi doi peşti.

Era mai mult decât le-ar fi trebuit pentru următoarele trei-patru zile. În plus, în vreme ce rătăcea prin pădure, urmărind din arbore în arbore zborul unei găinuşe sălbatece pe care o scăpase, descoperise la baza unui copac, nişte stufişuri pline de fructe necunoscute. O încercare făcută imediat, îi descoperise ca ele sunt dulci, uşor acrişoare şi înviorătoare. În coşuleţul său de paie împletite, adusese aproape o duzină. Era o schimbare plăcuta în masa lor ce ameninţa să devină monotonă.

Purtase tot timpul coşuleţul cu sine şi acum, când se înapoia spre casă, s-a gândit cu mulţumire la veselia cu care descoperirea sa va fi primită de Isabell.

— Ia să vedem – s-a gândit el – cu ce preţ le voi tarifa pentru Isabell-Edith? Treizeci de dolari bucata? Hm… este prea mult! Fiecare fructă nu este mai mare ca o prună… trebuie să fiu negustor cinstit… Aşa dar, douăzeci de dolari sau cincisprezece? Hai, să zic cincisprezece şi să nu mai mă gândesc la chestiunea aceasta! La preţul acesta, cu toate „cheltuielile" mele generale, tot am un câştig.

Mulţumit de raţionamentul său, a izbucnit în râs aşa, de unul singur.

În faţa lui, uşor la stânga, colibele lor îşi profilau pe cerul albastru-întunecat acoperişurile conice printre siluetele elegante ale cocotierilor. Noaptea tot mai apropiată, amesteca puţin cenuşiu în albul luminos al zilei, departe, deasupra oglinzii nesfârşite a oceanului, globul roşu al soarelui cufundat mai mult de jumătate, arunca puţine raze arămii peste plaja netedă. Uimit că nu o vede pe Isabell-Edith, Frank a grăbit pasul către colibe. O uşoară nelinişte se amesteca în mirarea lui. Când plecase, după masă, tânăra femeie se plânsese de oboseală şi de o uşoară indispoziţie ce o încerca încă din zori. Culcată sub arborele unde obişnuiau să-şi facă siesta, ea îi lăsase să plece singur. Acum, când nu o vedea, tânărul se simţea tot mai neliniştit. Aproape alergând, a aruncat în pripă cele ce aveau cu sine în faţa uşii colibei sale şi tocmai se pregătea să o strige pe dispărută, când în aceiaşi clipă, un ţipăt de groază s-a auzit sfâşietor la cealaltă extremitate a plăjii.

Recunoscând vocea Isabellei, Frank a alergat stăpânit de o mare nelinişte în direcţia zgomotului. Chemările se auzeau tot mai apropiate, tot mai ascuţite şi Frank grăbindu-şi mai tare cursa, după

promontoriul stâncos ce se ridica la Nord, a observat-o pe aceia pe care o căuta.

Sărind peste blocurile de stâncă, ea alerga strigând tot timpul nebuneşte. În spatele ei, venea în salturi mari o fiinţă care în semi-întunericul ce începuse să se lase, era greu de distins.

Faţă de această apariţie neaşteptată, Frank a rămas o secundă împietrit de uimire. Cine era acest năvălitor de care Isabell fugea urlând de groază, în penumbra tot mai deasă a amurgului, părea a fi ceva formidabil mai ales atunci când silueta sa înaltă şi masivă se proiecta pe cerul aproape obscur.

Cu braţele întinse către prada sa feminină, el fugea în sărituri enorme şi pline de agilitate. Era un urangutan sau o gorilă? Acest gând ce a trecut fulgerător prin mintea lui Frank – deşi era de necrezut – a prins rădăcini. De altfel nu avea nici o clipă timp să cugete. Isabell, cu un ultim salt disperat, reuşise să ajungă pe plajă. Picioarele sale, acum se înfundau în nisip sau alunecau neputincioase. În sforţarea sa, s-a împiedicat şi a căzut la pământ; chemarea ei de groază a răsunat atunci mai chinuită ca oricând.

Cu un nou elan, Frank şi-a mărit viteza, a începând să strige la rândul său, cuvinte de încurajare. La intervenţia acestei voci, fiinţa necunoscută a arătat o ezitare şi s-a oprit la rândul ei pentru câteva clipe. În picioare, pe o mică movilă, a întors capul către pădurea de cocotieri părând a voi să le pătrundă întunecimea.

Frank, ţâşnind din umbra lor, a apărut pe plajă fără a-şi întrerupe fuga. Fiinţa ciudată şi-a reluat atunci şi ea goana, astfel că au sosit în acelaş timp lângă tânăra femeie. Frank, extrem de uimit şi-a dat seama în clipa aceia că are în faţa lui un om…

Baronul d'Iberville era un bărbat voinic, s-ar putea spune chiar excepţional de bine pregătit pe domeniul fizic; omul din faţa lor, era însă formidabil. Zdrenţele ce-i ţineau loc de pantaloni,

îi lăsau partea de sus a corpului complet goală. Bustul său încadrat de linieri masivi, prezintă un piept păros şi plin de muşchi ce ar fi făcut cinste unui campion de lupte. Era foarte înalt, dar prin lăţimea sa enormă, părea de proporţii normale. Deasupra gâtului său cilindric şi scurt, un gât de gladiator, se mişca încoace şi încolo un cap enorm.

Craniul, pe care creştea în dezordine un păr aspru, negru şi încâlcit, faţa plata, năpădită de o barbă ţepoasă, fruntea strâmta, ochii mici şi ca vinişoare de sânge, nasul mare şi cărnos şi buzele groase şi roşii redau în întregime o mască barbară, o fizionomie de căpcăun, respingătoare şi de temut.

Balansându-şi braţele lungi pe care muşchii se încolăceau fără armonie ca nişte otgoane, omul a întins o mână uriaşă cu degete pătrate şi cu pielea plină de cicatrice.

— Fără mofturi – a mormăit el – sunteţi doi vasăzică! Vocea lui răguşită, avea în sine ceva bestial; s-ar fi putut spune că este mormăitul neprietenos al unui animal cu faţă de om.

Fără să-i răspundă, Frank i-a ajutat Isabellei să se ridice; şi cum ea tremura, cu pupilele dilatate de groază scoţând tot timpul un gâfâit surd, el i-a mângâiat umărul cu un gest foarte dulce spre a o calma.

Omul, a făcut un pas înainte.

— Aşa vezi – a spus el – nu te ruşina. Cu un râs prostesc a lăsat să se vadă nişte dinţi mari şi galbeni.

Frank, pe nesimţite, a îndepărtat-o pe Isabell-Edith şi a aşezat-o în spatele lui.

— Să vedem – a spus el – cine eşti dumneata? Ce voieşti? Pentru ce urmăreai pe această femeie?

Râsul omului a încetat brusc, figura sa a luat o nuanţă de fiară de pradă.. Cu capul scos uşor înainte, a rămas tăcut câteva clipe; apoi ridicând din umerii săi largi, a răspuns în sila:

— Ne găsim în lumea mare… Trebuiesc prezentări! Sunt Ernest Ropart, zis Nenesse, născut la Pantruche. Acum eşti mulţumit? Ce voiesc? Pe micuţa! Să o împărţim în două!

Ochii săi au strălucit în semi-întuneric.

În spatele său, Frank a simţit fiorii nervoşi ce o scuturau pe Isabell-Edith. Agăţată de umărul său, ea se sprijinea de el spre a nu cădea la pământ, frânta de oboseală şi de groază. Tânărul bărbat, a privit atent la ciudata brută din faţa sa.

— Eşti nebun? a întrebat el liniştit.

Cellalt a ridicat iarăşi din umeri fără să se supere.

— Nebun! Numai atât spui tu! De cinci luni de când nu am mai văzut femeii! Desigur! Se înţelege că sunt nebun! Nu mai este nevoie să faci pe civilizatul sau pe dezgustatul! Ţie îţi vine uşor fiindcă ai avut-o lângă tine. S-o împărţim în două, atâta vreau!

Bruta şi-a mişcat ameninţător braţele enorme, Frank şi-a simţit muşchii încordându-se. Mânia în valuri începuse să-i cuprindă fiinţa. Era pe cale să se arunce asupra acestui degenerat murdar; avea o poftă nebună să lovească această masă de carne, să turtească sub pumnul său buzele rânjite obraznic. Cu o sforţare ce a adus o uşoară tremurătură în degetele sale, el s-a stăpânit şi cu voce calmă, în aparenţă, a pronunţat clar:

— Ascultă… încep să înţeleg că la fel ca şi noi, ai naufragiat pe această insulă…

Cu un mormăit de nemulţumire, omul i-a tăiat vorba:

— Da şmecher mai eşti! Ai ghicit aşa, la iuţeală! Eu sunt Robinson şi am scăpat de pe „Neptun” acum cinci luni!

Fără a clipi, Frank l-a lăsat să vorbească. Când el a tăcut, i-a ripostat încă plin de bunăvoinţă:

— Voiesc să cred că singurătatea, izolarea, lipsurile, mizeria pe care trebuie să le fi îndurat la fel ca şi noi, te-au zdruncinat puţin. Poate…

— Lasă gura! a intervenit Nenesse brutal. Ajunge!… Nu ne trebuie atâtea discursuri! Spune: Vrei sau nu vrei să împărţim păpuşa?

Încă liniştit în aparenţa, dar simţind că răbdarea sa se va sfârşi din clipă în clipă, Frank l-a întrebat:

— Este un fapt serios atunci? Nu voieşti deloc să înţelegi situaţia?

— Nu, sigur! Ce să înţeleg? Tu nu-ţi închipui? Domnul se bucură de graţiile tinerei persoane, în timp ce bietul Nenesse se uită la el! Crezi că o să rabd asta? Îţi închipui poate că dacă am prins-o pe micuţă şi am scăpat-o din mână am alergat aici numai ca să ţi-o las ţie? Imediat…

A fost rândul lui Frank să-i taie vorba.

— Destul!

Scurt, autoritar şi calm, cuvântul l-a zăpăcit o clipă pe colos. A rămas fără glas fixându-l mirat pe Frank.

Deşi înalt, acesta era cu un cap mai scund decât el şi poate de două ori mai uşor. Delicateţea tânărului care cu toate că era oţelit îşi păstrase supleţea formei, l-a făcut să mormăie dispreţuitor.

A mai făcut un pas înainte şi a şuierat lângă faţa lui Frank.

— Destul zici tu? Eşti nebun? Da, numai o mână să pui pe tine şi cazi jos! Hai, dă-te la o parte şi dă puica-ncoa!

A voit să-l împingă pe tânăr, dar mişcarea sa a sfârşit cu un gemăt. Cu o destindere bruscă de dreapta, Frank îl lovise fulgerător sub bărbie. Era o lovitură ce rare ori da greş, acest upercut atât de bine studiat de el, dar Nenesse, nu era un adversar dintre cei obişnuiţi. O clipa, a scuturat zăpăcit capul dar aproape în acelaş timp, mâinile sale lungi au prins pe tânăr de sub umeri şi într-un avânt de furie l-a ridicat deasupra capului în strigătul de groază ai fermecătoarei Isabell.

Pentru un altul decât Frank, aruncătura aceia la pământ ar fi putut avea urmări grave, dar tânărul nu şi-a pierdut deloc sângele rece şi Nenesse, a

văzut uimit cum acest diavol, căruia voise să-i sfărâme capul de pământ, întinde braţele şi făcând o întoarcere din mijloc, revine din nou în picioare la câţiva metri distanţă.

Lupta ce a urmat la lumina palidă a lunei, sub ochii îngroziţi ai unei femei ce se ştia drept miză a acestei întreceri, nu poate fi descrisă.

Frank şi-a dat repede seama de forţa colosală a brutei din faţa sa; de aceea, a căutat să dea bătăliei o iuţeală ameţitoare şi să se ferească în acelaş timp de a fi prins în braţele lungi ce ascundeau în ele forţa unei gorile.

Planul său improvizat a reuşit atât de bine, încât marinarul Nenesse de pe răposatul „Neptun", nici nu a înţeles bine cam ce se întâmplă cu el. Pumni lui Frank loveau sigur, ştiinţific, umerii, plexul, ficatul, pieptul, într-un vârtej înspăimântător, astfel că marinarul, care căuta să prindă, să apuce din zbor pumnii vijelioşi sau mijlocul adversarului ce aluneca repede din locul unde spera să-l înlănţuie, nu a mai putut „marca" nici măcar o singură lovitura. Cum în clipa aceia s-a întors cu faţa spre lună, Frank i-a văzut figura din plin. Braţul său s-a destins într-o directă de mare efect ce a zguduit bărbia colosului făcându-l să dea înapoi câţiva paşi, să şovăie şi să sfârşească prin a se prăbuşi în nisip. Zăpăcit, el a încercat să se ridice luptând împotriva leşinului care îi cuprindea membrele şi îi răvăşea creierul…

Calm şi uşurat prin această „execuţie", Frank a aşteptat ca el să se ridice; iar când Nenesse a fost în picioare păstrându-şi eu greu echilibrul, el l-a luat de braţul gol şi l-a împins către stânci:

— Cară-te! i-a ordonat el aspru. Şi dacă nu voieşti să termini şi mai rău, nu mai încerca niciodată să revii! Ai înţeles?…

Şovăind, cu mâna frecându-şi bărbia îndurerată, omul a spus câteva cuvinte neînţelese. Apoi brusc, pornind mai sigur s-a ridicat, pe stânci şi a dispărut printre ele înghiţit de întunericul nopţii.

CAPITOLUL X
Răpirea

De când Nenesse dispăruse înghiţit de bezna nopţii, Frank şi Isabell au dus o stranie existenţă. Groaza – o groază ce nu o cunoscuse niciodată până atunci – aceia de a-şi simţi întreg corpul ameninţat de o bestie, a cuprins fiinţa tinerei femei. Deşi Frank se silea să o încurajeze, ea nu reuşea nicidecum să-şi stăpânească tremurul care o scutura la fiece zgomot sau fâşâit de vânt.

Cu toate acestea, îşi reluaseră viaţa obişnuită, numai că Isabell, nu-l mai părăsea nici o clipă pe Frank. Deşteptându-se totdeauna prima, aştepta nerăbdătoare chemarea lui de dimineaţă.

În pădure, la pescuit sau pe plajă, era tot timpul alături de el, ascultând cu nelinişte miile de zgomote din jur. Zadarnic îi demonstrase el că întocmai ca orice brută ce nu este dresată decât prin brutalitate, strania vizită a omului din seara aceia, era greu să se mai repete. Omul trebuie că fugise spre vizuina sa îndepărtă de unde nu avea să mai revină; zadarnic o încuraja, căci ea continua să tresare la cel mai mic joc de umbre, la cea mai redusa şoaptă a frunzelor mişcate de briză. Noaptea o îngrozea şi venirea crepusculul era de nesuportat; nopţile sale pline de coşmare, întrerupte de deşteptări şi tresăriri, erau pentru ea un chin de care abia ziua reuşea să o scape în parte. Adesea, stăpânită de o spaimă de neînvins, îşi petrecea noaptea ghemuită într-un colţ al colibei sale, cu ochii deschişi în întuneric şi cu urechile la pândă. Scăldată toată într-o sudoare rece, asemenea unui animal urmărit, aştepta apropierea de neînlăturat a brutei; a acelei brute care îi apăruse brusc înainte în timp ce, plecată în întâmpinarea lui Frank, tocmai ocolea un stufiş. Carnea sa înfiorată, mai păstra încă amintirea acelui contact nesuferit şi creierul său reproducea – cu toată voinţa ei de a o da uitării – scena aceia

de coşmar când Nenesse o trântise la pământ şi când numai printr-o revoltă fizică ce îi dăduse puterea necesară reuşise să scape şi să fugă.

Tot timpul îl rugase pe Frank să poarte revolverul la sine şi el, spre a o linişti, îl ştersese şi îi făcuse o teaca în care îl ducea.

Au trecut totuşi zece zile fără a se putea spune că marinarul de pe „Neptun" a renunţat la intenţiile sale. Nu reapăruse niciodată. Totuşi, un instinct obscur, un fel de intuiţie îi trăda Isabellei continua lui prezenţă.

Fie că îl însoţea pe Frank în drumurile sale, fie că rămânea alături de el pe plajă, avea în fiece clipă impresia că o privire lacomă, arzătoare, o devora şi adesea, fără voia sa. Cu o tresărire, se întorcea repede spre a controla împrejurimile. Totul era întotdeauna pustiu şi Frank, atunci când ea i-a împărtăşit aceste temeri, a ridicat din umeri neîncrezător şi fără grijă.

Tânărul nu se mai gândea aproape deloc la incidentul avut cu marinarul. Totuşi, pentru a preîntâmpina orice surpriză, îşi fixase câteva reguli de prudenţă pe care le ţinea cu stricteţe. Fără să-i mărturisească Isabellei, era şi el câteodată uşor neliniştit de totala dispariţie a brutei. I se părea nenatural ca un om să-i evite complet pe ceilalţi, mai ales când este singur. Se aşteptase ca odată acea nebunie senzuală risipită, colosul să se reîntoarcă alături de ei. Mai mult ca alţii, prin firea sa primitivă, el simţea nevoia de semeni. Or, tocmai această abţinere – încăpăţânarea de a lupta împotriva unui instinct ce-i domină pe oameni, îl neliniştea pe Frank. Se temea ca bruta, după aspra lecţie ce o primise să nu pună la cale vreo lovitură neaşteptată… În general era totuşi destul de calm…

*

* *

Realitatea era că amândoi tineri aveau dreptate. Nenesse, după lupta care o pierduse, ajunsese după

două zile de marş la peştera unde îşi fixase locuinţa. Timp de şase zile, se mulţumise să părăsească văgăuna numai pentru a-şi căuta hrana şi revenea morocănos pipăindu-şi faţa tumefiată de lovituri. În cursul acestor opt zile, singura impresie ce a domnit în creierul său rudimentar, a fost cea rămasă în urma luptei desfăşurată departe, pe plajă. Bruta, stăpânită prin forţă reţinea lecţia. Odată cu sentimentul acestei inferiorităţi neaşteptate faţă de adversarul său, s-a născut teama şi un respect nemărturisit pentru perechea de pe plajă. Apoi, puţin câte puţin, scenele şi-au pierdut tăria în memoria sa devenind şterse şi îndepărtate. Numai imaginea tinerei femei, frumoasă şi demnă de dorit, a rămas vie şi i s-a impus ca o obsesie. O nouă deşteptare a dorinţelor, l-a făcut să aibă adevărate halucinaţii. Evoca strângerea în care o prinsese pe tânăra femeie; se revedea aplecat peste ea, stăpânind-o gata să răspundă dorinţelor lui. Aceasta îl înnebunea şi îi biciuia carnea.

Încă o zi a rătăcit cu faţa aprinsă, scuturat de fiori şi strângând fără încetare mâinile în gol.

Însfârşit, nemaiputând să reziste, a pornit la drum spre a se reîntoarce la ei. Cu respiraţia fierbinte şi cu ochii aprinşi de dorinţă, a mers în fugă spre a o revedea. Drumul care până la grota sa de pe înălţimi îi luase mai bine de două zile, l-a făcut la înapoiere în mai puţin de o zi şi o noapte. Zorile nu se iviseră încă în clipa când a ajuns în apropierea celor două colibe.

Acoperit de sudoare, înfometat şi având gâtul uscat, el s-a strecurat din arbore în arbore până în apropierea ţintei sale.

Luna, ce aluneca pe cerul palid, lumina cele două cabane, Nenesse, care le recunoscuse fiindcă le văzuse de departe în seara luptei peste umărul lui Frank, era pe cale a se avânta asupra acestui slab obstacol, dincolo de care se afla obiectul dorinţelor lui. Planul său, pe care îl rumegase fără încetare în tot cursul marşului său forţat, îi apărea

simplu şi sigur în acelaş timp: Va intra în colibă, va cuprinde femeia în braţe şi o va răpi. În întuneric, celălalt bărbat surprins şi brusc deşteptat, va pierde cu siguranţă câteva minute cu dibuieli. Acest timp, lui îi va fi suficient să se refugieze în pădure şi să dispară încărcat cu prada sa.

Concentrându-se în el însuşi, era pe cale să sară. Cele două colibe, erau atât de aproape de el încât le-ar fi putut atinge cu mâna.

În clipa când să se avânte, a rămas nedumerit. O încurcătură neprevăzută îl oprea în ultimul moment. Nu ştia în care dintre cele două colibe se găsea tânăra femeie!

O clipă, surprins de această piedică neaşteptată, s-a simţit îndemnat să meargă la întâmplare, dar viclenia a reuşit să-l oprească. Şi-a dat seama că în cazul când ar fi intrat în coliba bărbatului şi încercarea sa ar fi dat greş, a doua oară răpirea ar fi devenit imposibilă. Astfel, cu un mormăit surd, un fel de oftat ce i-a umflat vinele gâtului, s-a resemnat să amâne operaţia pentru seara viitoare.

A dat înapoi la umbra unui arbore şi ascuns în dosul trunchiului său, a aşteptat stăpânit de fiorii dorinţei ivirea zilei. Nu a avut de stat mult, căci foarte devreme „ea” a ridicat oblonul ferestrei sale spre a-i spune bună dimineaţa tânărului din cealaltă colibă. Aceasta, a fost o indicaţie suficientă pentru bărbatul care şedea la pândă. Ştia de acum înainte că femeia locuia în coliba din stânga. De teama de a fi surprins, el s-a refugiat în pădure; nu însă prea departe, ci într-atât ca să poată spiona mişcările perechii ce tocmai se sculase.

L-a văzut făcându-şi baia de dimineaţă şi apoi îndepărtându-se către cel mai apropiat lac, unde Frank îşi avea plasele. La distanţă, profitând de cele mai uşoare ridicături de teren spre a se ascunde, Nenesse i-a urmărit. La întoarcere când au revenit pentru masă, el s-a înapoiat cu ei.

În cursul siestei lor, s-a îndepărtat spre a-şi căuta hrana. Cele câteva scoici pe care le luase când îşi părăsise peştera, le devorase în timpul drumului şi de atunci, nu mâncase absolut nimic.

Când a revenit la locul de unde îi pândea, ei tocmai plecau din nou şi el a pornit în urma lor. De departe, le supraveghea gesturile, le urmarea vocile şi le studia trăsăturile.

Cellalt bărbat nu-l interesa deloc şi ochii săi rămâneau vrăjiţi pe silueta feminină a cărei graţie se reliefa plină de ispită în acel decor fermecat. La fiecare dintre gesturile ei, la fiecare dintre atitudinile care îi scoteau în relief armonia liniilor, supleţea şi frumuseţea corpului, un fior puternic îl scutura făcându-l să strângă umerii.

Seara s-a lăsat pe nesimţite. Din colţul său, Nenesse a fost martor la cina şi apoi la plimbarea lor pe plajă. Chinul aşteptării îi rodea nervii. Când însfârşit, ea a intrat în colibă, el a scos un aspru suspin de destindere; se simţea uşurat să nu mai aibă sub ochi acea siluetă fascinantă şi aţâţătoare. Bucuria că se apropia momentul când o va răpi, abia îl mai lăsa să se stăpânească. A mai aşteptat ca pe ghimpi aproximativ încă trei ore, care au fost mai chinuitoare decât întreaga zi ce trecuse…

Când totul i s-a părut tăcut, adormit şi lipsit de primejdii, s-a hotărât să intre în acţiune. Cu prudenţă, a înaintat metru după metru până la colibă. Ajunse la 20 de paşi, la zece, apoi la cinci; însfârşit, degetele sale au atins uşa. În „aceiaşi clipa” a simţit în gât pulsaţiile distincte ale inimii. Avea mâinile umede de sudoare, buzele uscate şi în capul său se zbăteau nebune tot felul de gânduri josnice.

O flacără a jucat în faţa ochilor lui şi nu a mai fost decât bestia murdară ce se avânta înnebunită de chemarea sexului opus.

Cu o lovitură de picior, a deschis uşa colibei şi s-a avântat în interior; dar în aceiaşi clipă, vocea femeii a strigat sfâşietor:

— Frank! Vino! Ajutor!… Frank!

Nu dormea. Chinul privirii ce o simţise toată ziua asupra ei, o făcuse aproape să se aştepte la acest eveniment. Numai prin acest fapt, în clipa când el a intrat şi a început să pipăie prin întuneric, nu a găsit-o îndată. Amuţită de groază, ea încetase să mai strige şi tăcerea, i-a ajutat fără ca să urmărească special aceasta. Ghemuită într-un colţ, ţinându-şi cu greu respiraţia gâfâitoare, ea îl auzea horbocăind şi mormăind furios. Lovindu-se de hamac, bruta a rupt legătura ce-l susţinea. Apoi, dând peste obiectele din încăpere s-a împiedecat şi a căzut. Furia şi pasiunea şi-au atins apogeul, delira spunând cuvinte de chemare sau înjurând ordinar.

Brusc, în mişcarea lui i-a lovit o coapsă, cu piciorul.

Îmblânzit de această atingere, a început să bâlbâie cuvinte de dragoste s-a aplecat şi a cuprins-o. Tânăra femeie s-a zbătut o clipă şi a leşinat în mâinile sale. Aceasta i-a alungat o clipă beţia simţurilor ce-l făcuse să uite de planul construit cu atâta îngrijire, iar zgomotul de alături, i-a amintit de tovarăşul femeii. Brusc, a ieşit în prag având povara aceia caldă în spate, exact în clipa când Frank ieşea pe cealaltă uşă. Acţiunea, bogată în fapte, nu luase de la început până la sfârşit decât câteva secunde.

Tânărul om, a văzut silueta aceia grotescă fugind în salturi mari spre pădure. Atunci, numai cu mâinile goale, uitând să se mai întoarcă să-şi ia cuţitul sau revolverul, s-a avântat după ei; în curând întunericul profund ai acelei nopţi tropicale fără lună, i-a înghiţit pe toţi trei…

CAPITOLUL XI
Îmbrăţişarea morţii

Încă din prima clipă, Frank şi-a dat seama că urmărirea era foarte grea. Totuşi tenace, reproşându-şi amarnic nepăsarea sa de a nu fi avut mai multa grijă de Isabell-Edith, a reuşit sa ajungă foarte aproape de răpitor, care alesese drumul încâlcit al pădurii.

Tânărul, se întreba neliniştit dacă are vreo cale spre a-şi folosi inteligenţa, această arma superioară brutei ce gonea tot timpul spre a scăpa de el. De la început şi-a dat seama de marea greşeală ce o făcea marinarul, fugind fără întrerupere. Propriu zis, trecerea prin pădure nici nu mai putea fi numită fugă; era mai mult un marş forţat cu poticneli, cu loviri de cioturi, de stufişuri sau de crengi, care provocau un zgomot destul de puternic spre a fi auzit. Dacă urmăritul ar fi rămas pe loc, ar fi avut mai multe şanse să scape, dar în felul acesta, Frank ştia tot timpul că îl are înainta sa. Totuşi, Nenesse auzind şi el zgomotul făcut de adversarul său, reuşea prin rezistenţa sa colosală şi prin iritarea produsă de corpul cald al femeii ce atârna în nesimţire peste umărul său, să menţină distanţa între ei. Câteodată, Frank rămânea mai în urmă; alte ori era numai la câţiva paşi de răpitorul Isabellei, dar totdeauna uriaşul marinar reuşea cu o nouă sforţare să recâştige spaţiul pierdut. După câteva ore de fugărire, drumul ce se făcuse în urcuş, a început să fie tot mai anevoios: atât urmăritul cât şi urmăritorul, îşi auzeau reciproc respiraţia gâfâitoare. Mergeau acum aproape la pas, dar de câte ori Frank încerca să se apropie. Nenesse mărea şi el pasul spre a nu fi ajuns. De mai multe ori, tânărul, exasperat, încercase să înainteze cât de repede putea, dar întotdeauna trebuise să renunţe la această tactică şi să se mulţumească numai cu urmărirea. Întunericul era atât de profund, încât nu reuşise niciodată să-i

vadă măcar silueta celuilalt, iar zgomotul ce-l făcea el, când înainta mai iute, era prea mare spre a mai auzi paşii răpitorului şi trecerea lui prin tufişuri. Astfel, că prin încercările sale de a-l prinde pe cellalt înaintând brusc, pierduse de mai multe ori vremea, fiind silit să se oprească spre a stabili direcţia fugii lui Nenesse.

Frank se îngrozea la gândul că s-ar putea să piardă urma acelei sălbăticiuni omeneşti ce o târa pe Isabell către înălţimile muntelui. S-a mulţumit, de aceea, să continue urmărirea cu foarte multă prudenţă şi atenţie, renunţând pentru un moment la gândul de a-şi ajunge adversarul imediat. Planul sau, era simplu. Va aştepta ziua şi la lumină, când va putea vedea conturul masiv al brutei, va face o supremă sforţare spre a-l ajunge – iar atunci va vedea…

Nenesse avea şi el un plan ce se fixase în creierul lui primitiv cu tenacitatea unei obsesii. Deşi era îndemnat de chemarea simţurilor să-şi lase prada jos şi să uite de tot ce-l înconjura, ca o licărire slabă, îi revenise în minte lupta cu tânărul acela suplu din care el ieşise înfrânt. Nu se va opri deci spre a fi ajuns din urmă, ci va continua să înainteze până când va ajunge la peştera sa. Acolo, se simţea tare, era în domeniul său; putea primi şi lupta dacă era nevoie, dar poate până acolo sus unde era el stabilit, tovarăşul femeii îi va pierde urma. Înainte deci! – suna continuu în conştiinţa sa – înainte până la peşteră!

După un timp, întunericul a început să fie mai puţin profund; apoi, rând pe rând stelele au pălit de la răsărit către apus şi primele raze ce anunţau zorile au început să se ivească.

Nenesse, privind neliniştit înapoi, cu o nouă sforţare a pornit mai repede, dar Frank deşi simţea cum oboseala îi dă asalt spre a-l răpune, l-a urmat în acelaş ritm.

Marşul lor fantastic în noapte fusese un adevărat record; în mai puţin de cinci ore, trecuseră de

prima terasa a muntelui, adică acolo unde se oprise Frank în prima lui recunoaştere. Şi se afundaseră adânc în brâul de pădure ce mergea în costişă spre culmea muntelui.

În alte dispoziţii, Frank ar fi fost înclinat să admire rezistenţa extraordinară a colosului ce reuşise să facă acest drum greu într-un timp atât de scurt, ducând cu sine greutatea împovărătoare a femeii. Cu toată forţa sa neobişnuită, Frank se simţea aproape sleit de efortul făcut. Nu mai ştia dacă îşi va putea pune în aplicare planul făcut în timpul nopţii, dar îşi da seama că până când nu se va sfârşi cu pădurea, avea puţine şanse să se apropie mai mult de marinar. Când s-a ivit luminişul dincolo de care se găsea valea cea minunată cu bazinul său plin de apă cristalină, soarele abia răsărise. Frank distingea acum bine la mai puţin de 200 de paşi înaintea sa, făptura masivă a lui Nenesse. Simţea o ciudă puternică văzându-l atât de aproape şi fiindu-i totuşi imposibil să-l ajungă. Nenesse, se dovedise un alergător extraordinar cu toată construcţia greoaie a corpului său, Frank era tot mai chinuit văzând corpul nemişcat al Isabellei pe umărul masiv al brutei. Era oare numai leşinată sau acel monstru îi făcuse ceva? Cât regreta acum că nu a luat cu sine revolverul, sau cel puţin arcul său cu săgeţi pe care se învăţase să-l mânuiască atât de bine! Ar fi terminat aşa de repede! Un val de mânie l-a făcut sa nu mai simtă pentru un timp durerea îngrozitoare a picioarelor şi a pornit în goană după răpitor.

Nenesse, gâfâind a început să coboare panta văii şi în curând a sărit grăbit panglica argintie a râului fugind parcă reîmprospătat pe acelaş drum pe care îl urmase Frank în excursia sa pe munte. Acest nou tempo rapid de fugă a ţinut aproape două ore Frank Genin d'Iberville îşi simţea rezistenţa complet sleită şi numai ideea fixată că trebuie… că Isabell fără de el este pierdută, îl mai făcea să mute

automat picioarele pe care de mult de nu le mai simţea. Cu ochii fixaţi pe silueta monstrului, care era când mai aproape când mai departe de el, nu vedea unde au ajuns; şi fapt extraordinar, când soarele începuse să coboare către asfinţit, ei erau pe platou! La marginea căruia vuia cascada şi râul de munte ce pornea din lacul aflat în fundul craterului cu formă de puţ uriaş.

Nenesse se vedea la ţintă şi entuziasmul că avea victoria atât de aproape, l-a făcut să iuţească iarăşi pasul; el însuşi era la capătul puterilor. Pe frunte, părul încâlcit i se lipise într-un amestec de sudoare şi murdărie. Umărul îl durea, iar picioarele îi erau rănite în mai multe locuri. Nu mai avea decât să ajungă la peretele de stâncă din fund şi cursa aceasta îngrozitoare era sfârşită; acolo, putea să-şi aştepte adversarul căci avea cu ce să-l întâmpine. Atunci, s-a produs un fapt neprevăzut. Extraordinarul leşin atât de lung în care căzuse frumoasa Isabell-Edith a cedat şi cu un suspin profund, tânăra femeie a deschis ochii. La început, nu şi-a dat seama ce este cu ea, dar peste o clipă a început sa ţipe şi să se zbată îngrozită în strângerea lui Nenesse. Acesta, mai întâi a voit să meargă mai departe, dar cu o smucitură puternică fata a reuşit să-şi ridice mâinile şi să-i apuce părul; apoi l-a lovit în faţă, l-a zgâriat, zbătându-se tot timpul şi plângând convulsiv.

Acest fapt neprevăzut, a fost un nou stimulent puternic pentru Frank d'Iberville, care nemaisimţindu-şi starea fizică atât de mizerabilă, a pornit, în salturi mari, câştigând vizibil teren.

Nenesse, era dezorientat; în fiinţa sa se luptau furia, dorinţa de posesiune a fiinţei ce se zbătea în braţele sale şi teama de omul ce nu mai avea decât vreo cincizeci de paşi ca să-l ajungă. Bestial, a strâns şi mai tare braţul în jurul corpului fragil al Isabellei, dar ea cu puterea ce o dă disperarea, îi smulgea părul, îi lovea fruntea, ochii, orbindu-l,

exasperându-l şi silindu-l până la urmă să-i dea drumul spre a-i apuca mâinile.

În clipa când tânăra femeie a atins pământul, Frank a reuşit să ajungă lângă ei.

Cei doi bărbaţi s-au privit o clipă ca două fiare de pradă. Frank, zgâriat, însângerat şi murdar nu mai simţea nici o oboseală, nimic decât nevoia organică să se avânte de gâtul lui Nenesse, să-l zgârie, să-l lovească, să termine într-un fel sau altul cu acest coşmar…

Uriaşul marinar, era monstruos: pe faţa bărboasă, i se scurgeau picături mici de sânge provocate de zgârieturile Isabellei. Sudoarea cu praful ce-i acopereau tot corpul, îi făcuse o mască hidoasă din care numai ochii mici şi răi aminteau că fiinţa acea este un om. Cu un vânt, el a împins-o pe Isabell departe şi un rânjet de fiară i-a dezvelit dinţii laţi şi galbeni. Prezenţa sa în acel decor splendid scăldat în lumină, i-ar fi stârnit lui Frank în alte condiţii scârba; ar fi socotit pe fiinţa din faţa lui drept o monstruozitate sfidătoare a frumosului; o excrescenţă bolnavă a naturii ce-i profana armonia. Dar aşa, cum era Frank acum, nu vedea în Nenesse decât un om ca şi el. Un adversar pe care îşi da seama că de nu îl va învinge, va fi ucis. Şi-a stăpânit de aceea primul impuls de a se avânta de gâtul omului; aici era momentul să-şi folosească inteligenţa ce până acum nu putuse juca nici un rol în goana lor animalică.

Se aflau numai la vreo cincizeci de metri de stâncile ce mărgineau uriaşul crater în care se avânta într-o neîntreruptă avalanşă, apele torentului de munte formând cascada înspumată ce o răscolea apele lacului întunecat, din adâncimea puţului gigantic.

Lupta între cei doi bărbaţi, a fost de data aceasta scurtă. Nenesse, a scos gâfâind din buzunar un cuţit mare marinăresc şi cu o mormăitură de fiară, s-a avântat el primul la atac. Din zbor, Frank a reuşit să prindă uriaşa mână înarmata şi punându-

şi într-un efort întreaga energie, a reuşit printr-o strângere ce o învăţase într-o şcoală de luptă japoneză să-l silească pe Nenesse să dea drumul armei. Aceasta însă, l-a adus în braţele colosului care cu un rânjet animalic l-a ridicat gâfâind şi a pornit cu el în mers repede, dar nesigur către marginea platoului, unde dincolo de un şir de stânci scunde, se descindea îngrozitoarea prăpastie formată de crater.

Cu o sforţare supraomenească, Frank a reuşit să atingă pământul cu picioarele şi să-şi elibereze o mână cu care a lovit odată de două ori, faţa monstruoasă a adversarului său. O arcadă a colosului a fost spartă orbindu-l de sânge, dar a avut darul să-i redeştepte toate instinctele de furie, ură şi sete de a ucide. Erau acum înlănţuiţi pe marginea prăpăstiei şi Frank simţea că rezistenţa sa este la capăt. Avea faţa umflată şi roşie, cu vinele ieşite şi cu pielea acoperită de sudoare amestecată cu pământ şi sânge.

Nenesse şi-a reluat planul său iniţial de a-şi azvârli adversarul în prăpastie şi încet, dar implacabil, Frank simţea cum pierde teren. Acum, vedea bine numai la cinci paşi marginea primejdioasă a stâncii şi gândul că Isabell-Edith va rămâne la bunul plac al acestui monstru, l-a făcut sa scoată un urlet ce nu mai avea nimic omenesc într-însul. Un val de energie proaspătă i-a permis să lovească iarăşi faţa lui Nenesse de data aceasta destul de tare spre a se elibera; colosul, l-a prins iarăşi, dar Frank s-a smucit, l-a împins şi Nenesse, nici nu şi-a dat seama când a pierdut terenul de sub picioare. Un strigăt de groază i s-a strecurat printre buzele vinete; mâinile sale s-au întins înainte spre a se agăţa de Frank, dar acesta s-a lăsat cu riscul de a se răni sa cada înapoi, ferindu-se de îmbrăţişarea mortală a colosului.

Marinarul, într-o supremă sforţare a încercat să se agaţe de stâncă, dar aceasta era netedă şi în pantă. Corpul uriaş a dispărut în timp ce un strigăt

continuu sfâşia văzduhul, întrecând vuietul cascadei. Apoi, după ce trupul aceluia care fusese Ernest Raport, zis Nenesse, s-a lovit de câteva ori de colţurile de stâncă, totul a reintrat în linişte, iar când apele lacului întunecat sau închis asupra masei de carne ce mai rămăsese din el, nici o urmă nu trăda tragedia desfăşurată în acest decor sălbatec.

CAPITOLUL XII
A doua comoară

Frank nu şi-a dat seama când a trecut noaptea; căzut între doua stânci, a rămas într-un fel de amorţeală specifică totalei epuizări fizice. Sforţările ce le făcuse, depăşise cu mult energia sa şi numai starea de aţâţare în care se găsise tot timpul, reuşise să-l ţină pe picioare şi în stare să se lupte.

Primul său gând, când a devenit iarăşi conştient de cele ce îl înconjurau, a fost la Isabell-Edith. Ce se făcuse? Unde era?

Cu greu, s-a ridicat şi a înaintat pe platou, spre interior. O exclamaţie de uşurare i-a scăpat când a văzut-o întinsă în acelaş loc unde o îmbrâncise răpitorul său; deşi era mulţumit că o vede, o nelinişte puternică se năştea tot mai vie în pieptul său, faţă de totala ei nemişcare. A grăbit paşii cât a putut şi a ajuns lângă ea.

Isabell, era leşinată dar în curând sub îngrijirile lui, a deschis ochii. Foarte repede însă, în urma emoţiilor şi chinurilor prin care trecuse, a fost cuprinsă de un tremur nervos unit cu un plâns convulsiv.

Frank, nelinştit, a căutat un adăpost şi nu peste multă vreme, a găsit o mica peşteră în care soarele pătrundea foarte bine şi unde. Puteau să-şi facă un adăpost provizoriu până când ar fi recăpătat suficientă rezistenţă să se înapoieze pe plajă.

Deşi se simţea încă zdrobit de oboseală, Frank a făcut un culcuş moale de frunze în mica excavaţiune a stâncii unde a adus-o şi a culcat-o pe Isabell. A pornit apoi în căutarea hranei şi a avut norocul să găsească mai mulţi raci şi numeroase fructe răcoritoare din cele pe care le cunoştea.

A strecurat zeama de fructe printre buzele Isabellei, care căzuse iarăşi într-un leşin ce în starea sa era binefăcător. Şi apoi, reuşind să scapere cu cuţitul scăpat de Nenesse, a făcut un foc

la care şi-a pregătit şi el mâncarea, adică a fript câţiva raci curăţiţi.

Tocmai când el mânca, tânăra femeie s-a deşteptat şi el i-a dus mai multe fructe pe care ea cu greutate a reuşit să le mănânce. Apoi, cărându-şi şi el câteva braţe de frunze şi-a făcut un culcuş aproape de intrarea peşterii şi sa întins.

Isabell adormise din nou şi tânărul, având lângă sine cuţitul marinarului a adormit la rândul său…

Au trecut astfel trei zile în care timp Frank şi-a revenit cu totul la vechea sa formă fizică. Isabell, era încă slăbită şi îşi petrecea timpul la soare în faţa peşterii neputând să umble decât foarte puţin.

A patra zi, în cursul dimineţii, Frank ieşise ca de obicei pe platou. Isabell mai dormea câteva ore în plus şi se învăţase să nu-l găsească în apropierea ei când se scoală, deoarece tânărul pleca dimineaţa după hrană înainte de a fi surprins de arşiţa zilei.

De data aceasta, frumuseţea naturii îl oprise pe Frank alături de aceiaşi stâncă de unde mai contemplase şi altădată minunata cascadă. Părea uimitor, dar nu se mai gândise de loc la episodul Nenesse. Cu Isabell nu avusese niciodată vreme să discute despre aceasta şi nu încerca nici un regret pentru moartea acelei brute.

Acum, pentru câteva clipe, a retrăit în minte scena finală a luptei lor şi apoi totul s-a estompat.

Privirea sa, a căzut din întâmplare pe ieşitura de stâncă de lângă şuvoiul de apă ce cădea din munte şi atunci şi-a amintit de dorinţa sa de a ajunge în acea deschizătură abia vizibilă ce se vedea în peretele drept al stâncii.

Tot atât de intrigat ca şi atunci când cercetările sale fuseseră întrerupte prin venirea nopţii şi apoi a ploii ce-l silise să coboare, tânărul a căutat iarăşi modalitatea de a ajunge acolo sus. Peretele de stâncă deasupra căruia se ridicau majestuoase cele trei piscuri ale muntelui, era aproape neted şi se terminase în dreapta cu căderea de apă dincolo de care el se rotunjea uşor către celălalt versant al

muntelui. La stânga, Frank făcuse cercetări amănunţite încă dinainte şi descoperise un drum accesibil spre piscurile muntelui, dar acest drum se îndepărta de balconul acela ciudat de stâncă ce-l intriga atât de mult. Se gândea tocmai să-şi împletească o frânghie din liane cu care să se lase apoi pe lespedea în formă de balcon după ce ar fi făcut ascensiunea muntelui prin poteca ce pornea la stânga, când i-a venit în minte să se apropie cât mai mult de căderea de apă.

În cursul deceniilor, apa rosese piatra tare şi stufişuri dese se întindeau la baza stâncii acoperind complet colţul de platou ce mergea până lângă apă. Făcându-şi loc printre aceste desişuri, Frank a ajuns alături de peretele de stânca numai la câţiva paşi de şuvoaiele de apă ce curgeau vuind. Zgomotul era îngrozitor şi o pulbere fină de picături de apă uda fără încetare verdeaţa şi îmbiba aerul. Imediat lângă cascadă, stânca era deasemeni acoperită de stufişuri dese, care se ridicau până la o înălţime de câţiva metri.

Spre a înainta încă puţin, aşa ca să vadă şi regiunea de perete săpată în stâncă de şuvoi, Frank s-a sprijinit de trunchiurile de plante de lângă perete.

Atunci, a observat prin jocul întâmplării ceia ce nu găsise în câteva ore de căutare asiduă.

Era o deschizătură de înălţimea unui om foarte bine ascunsă de vegetaţia îngrămădită acolo.

Dând la o parte plantele, Frank a văzut începutul unei scări săpată în piatră pe care intemperiile o tociseră aproape complet. A şovăit o clipă, dar plin de curiozitate a făcut câţiva paşi în interior. Departe în sus, căci scara mergea în sus, se vedea o zare de lumină.

A înaintat pe trepte, care erau din ce în ce mai bune şi în curând printre deschizătură ce se găsea la baza ciudatului balcon remarcat de jos, a ieşit iarăşi la lumina zilei.

Aşa cum văzuse de jos, în stânca dreaptă, era o altă deschizătura întunecată şi puţin ospitalieră. Gura de unde începea scara, fiind în partea de jos a stâncii, nu putuse fi văzută de Frank tocmai de pe platou, fiind ascunsă de lespedea orizontală ce forma ciudatul balcon natural.

Din ce în ce mai curios, Frank, a înaintat prin intrarea din faţa sa şi găsit într-un fel de gang, destul de înalt, în care lumina din afară pătrundea în cantitate suficientă spre a-i arăta drumul.

La capătul lui, a descoperit o uşă solidă de lemn.

Surprins, Frank s-a apropiat de ea şi a examinat-o atent.

Era construită din bârne groase cioplite rudimentar, care erau strâns legate între ele prin bare solide de lemn puse transversal şi prinse cu cuie mari de fier.

În partea de sus a uşii, cam la o înălţime de un metru şi jumătate de la pământ, era o mică deschizătură iar sub ea, numeroase urme de gloanţe.

Tânărul şi-a dat seama ce era cu acea deschizătură. Odată, în acel loc fusese o broasca rudimentară sau un zăvor pe care cineva, odinioară, le distrusese prin lovituri de gloanţe.

A împins uşa gânditor; se deschidea greu, cu un scârţâit sinistru, ce a făcut să treacă un fior prin spatele tânărului. A păşit într-o încăpere răcoroasă de o formă neregulată dar foarte spaţioasă şi înaltă. Lumina pătrundea în interior printr-o crăpătură strimtă şi lungă din tavan.

Datorită unui fenomen ciudat de refracţie, sau mediului prin care trecea, lumina ce venea pe acolo, avea o culoare verzuie dulce şi foarte plăcuta pentru ochi mai ales pentru cine venea din lumina vie a soarelui torid de afară.

În tăcerea ca de mormânt a acestui loc ciudat, nu se auzea altceva decât vuietul înăbuşit al cataractei din apropiere.

Frank, a privit minunat în jur. Lângă peretele din dreapta, era făcut un pat din piei şi blănuri diferite, în mare parte roase şi stricate iar în spre mijloc, se găsea o masă construită rudimentar pe care trecerea vremii îşi înscrisese urma sa de neşters.

Suflând praful gros acumulat pe masă, Frank a văzut restul unei lumânări alături de care era şi o pană de scris, aşa cum se obişnuia cu două secole înainte. Mai multe bucăţi de pergament nescrise dovedeau că poate acel care îşi pregătise toate acestea pentru o spovedanie sau o scrisoare, nu mai avusese vreme să facă nimic, surprins de cine ştie ce evenimente întunecate pe care le evocau gloanţele înfipte în uşă.

După ce s-a mai învârtit puţin în încăpere, tânărul a descoperit pe un fel de poliţă ce se găsea deasupra patului – sub un strat de praf la fel de gros ca şi cel de pe masă – mai multe lumânări şi o cremene cu fitil şi amnar.

Aprinzând fitilul, a reuşit după puţină osteneală să dea foc cu el unei bucăţi de pergament de la care a aprins apoi o lumânare.

Semiîntunericul ce domnea în încăpere, a fost răspândit şi la flacăra jucăuşă a lumânării, Frank a descoperit în scurtă vreme două lucruri noii; primul l-a făcut să se retragă impresionat şi îngrozit până când a reuşit iarăşi să pună stăpânire pe sine, iar al doilea, a avut darul să-i aţâţe şi mai mult curiozitatea.

Într-un colţ al marei încăperi de piatră, la stânga mesei, în fund, era întins schelet omenesc având craniul rezemat de perete aşa cum îi surprinsese moartea pe cel care îl purtase pe pământ.

În faţa primei grămezi de oase, era un alt schelet menţinut tot aşa de întreg prin pacea netulburată de nimeni a acestui mormânt straniu.

Omul căruia îi aparţinuse al doilea schelet, căzuse mort cu faţa în jos, aşa cum mărturisea elocvent ultimele vestigii doveditoare ale trecerii sale pe pământ.

Printre oasele uscate şi albe, se vedea acolo unde trebuie că zăcuse mâna fiecăruia, câte o spadă lungă pătată de rugină.

Frank era puternic impresionat; departe, în trecutul întunecat, un duel pe viaţă şi pe moarte, o luptă necruţătoare se desfăşurase între cele două fiinţe din care nu mai rămăsese decât resturile macabre ale oaselor descărnate. Cine ştie ce pasiuni care clocoteau odată în spaţiul acum gol al toracelui, i-a împins la o luptă implacabilă – şi ironie a destinului – se loviseră amândoi de moarte. Frank, s-a cutremurat şi s-a îndepărtat neştiind cât de aproape de sine era enigma morţii celor doi oameni…

Al doilea fapt ce-l observase la lumina palidă a lumânării, era o firida în peretele din fund opus uşii; aceasta, se găsea la o înălţime de aproape trei metri de la pământ şi părea a se continua în interiorul stâncii ca un tunel scund.

Într-un colţ al încăperii, erau mai multe lădiţe şi numeroase mici butoiaşe goale făcute din lemn tare ce rezistase perfect timpului. Realizând un fel de schelărie destul de solidă, în dreptul firidei ce o descoperise, Frank a reuşit să ajungă cu mâinile până la marginea ei de jos şi să se tragă apoi cu totul înăuntru. Lumânarea, avusese grijă să o lipească mai înainte într-o parte a firidei la bază, aşa ca să nu cadă să se stingă.

Odată sus, a luat lumânarea în mână şi a înaintat printr-un coridor îngust şi scurt, la capătul căruia s-a lovit de o piatră în formă de lespede ce bara înaintarea. Tânărul şi-a dat repede seama că piatra aceia era în realitate un fel de uşă şi a încercat să o îndepărteze. După un timp, apăsând-o la marginea din dreapta, lângă perete, a reuşit să o împingă câţiva centimetri. S-a odihnit puţin şi cu o nouă sforţare, a mai deplasat lespedea încă o bucăţică. I-a luat mai bine de o jumătate de oră pana când să facă un spaţiu destul de larg spre a-i permite să se strecoare.

Cu inima bătând, a luat lumânarea ce se consumase aproape pe jumătate şi a trecut dincolo de piatră.

Totul se sfârşea într-o încăpere mică, o peşteră naturală de proporţii foarte reduse. Nu era nimic acolo decât o ladă mare şi grea, un fel de cufăr de forma veche cu baloturi groase de fer pe la muchii.

Tânărul Frank Genin, baronul d'Iberville, simţea aceiaşi emoţie pe care o simţise poate şi strămoşul său d'Iberville când pusese pentru prima oara steagul francez în mai multe regiuni ale Lumii Noii. Ştia la ce să se aştepte când va deschide capacul greu al lăzii masive şi inima îi bătea cu putere făcând să-i tremure mâna în care ţinea lumânarea…

Însfârşit, alungând un val de praf, a ridicat capacul şi a rămas ca vrăjit…

Erau acolo îngrămădite până la gură, bijuterii, pietre scumpe, perle, aur şi o mulţime de monede vechi cele mai multe de argint şi de aur; era aşa cum adesea îi apăruse în vis că trebuie să fie tezaurul unui pirat al vremurilor apuse; aşa cum îşi imaginase el în copilărie o comoara imensa ce nu poate fi preţuita…

Frank, tremura uşor căutând să străbată prin negurile trecutului. Ce tragedie se desfăşurase pe vremuri în aceste locuri stranii ce mărturiseau vestigiile pe care le descoperise el rând pe rând?

Emoţionat ca niciodată, a ieşit din încăperea unde se afla comoara şi a tras cu greutate piatra la loc. Când a ajuns jos afară, la lumina soarelui care îl orbea, era înclinat să creadă că totul nu a fost decât un vis, dar o perlă ce o luase cu sine, i-a dovedit pe loc că minunea există într-adevăr…

Întâmplarea sau… soarta, făcuse din el, sărman naufragiat, poate unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume…

Un zâmbet ciudat i-a apărut atunci pe figură. Va veni vreodată vremea să se folosească de acele bogăţii? Şi cu acest gând a pornit repede către

stânca sub care se odihnea încă frumoasa Isabell-Edith, femeie a pe care se hotărâse să o îmblânzească în schimbul oricărui preţ… Pentru ea, ar fi renunţat la comoara ce abia o descoperise.

CAPITOLUL XIII
Isabell dispare…

Planul pe care şi-l schiţase Frank pentru a face din Isabell o adevărată femeie, ar fi putut să sufere dacă i-ar fi spus ceva de minunata comoară ce o găsise în munte, astfel, că deşi a fost adesea ispitit să-i vorbească despre aceasta, a reuşit întotdeauna să se stăpânească la timp. Când tânăra femeie a fost destul de tare să suporte drumul, s-au înapoiat la cabanele lor şi vechea viaţă a reînceput…

În felul acesta, şaizeci de zile s-a scurs una câte una şi primăvara s-a ivit iarăşi pe insulă, plăcută şi ispititoare.

Farmecul acestui climat care în sezonul frumos împodobea întreaga insulă într-o mantie vrăjită de vegetaţie şi flori, impresiona profund sufletele celor doi tineri care o locuiau.

Amintirile aventurii tragice desfăşurată sus pe munte, se ştergeau odată cu trecerea timpului. Frank şi Isabell evitau să-şi vorbească despre aceasta, lăsând uitarea să-şi facă opera sa de curăţire a impurităţilor. Simţeau însă ca prin moartea lui Nenesse, o legătură noua îi unea. O legătură de nedesfăcut, aceia a sângelui.

Astfel, în faţa oceanului nemărginit, între dulceaţa zilelor şi incomparabila vrajă a nopţilor calde şi transparente, sub un cer nepătat pe care soarele îl umplea de lumină iar luna îl ţesea într-o pânză de raze palide, unul lângă altul, Frank şi Isabell, îşi duceau viaţa lor leneşă şi uşoară lăsându-se neîntrerupt stăpâniţi de splendoarea ei.

În seara aceia, întinşi pe nisipul afânat şi cald, priveau visători înceata ridicare a lunei pe înălţimile albastre ale cerului. Marea, lenevită şi ea de căldură abia se legăna scoţând un murmur neîntrerupt şi dulce.

Isabell, culcată cu faţa în jos pe nisip şi cu bărbia susţinută în mâini, privea tremurul uşor al

valurilor sub razele lunei. Din timp în timp, ritmic, bătea nervos cu picioarele ei goale.

Moleşită, ea s-a lăsat să alunece pe spate şi cu degetele afundate în nisipul cald, a murmurat visătoare:

— Cât este de plăcută noaptea aceasta!

Frank, culcat alături, cu faţa ascunsă în scobitura braţului. Său îndoit, nu a răspuns nimic. Fraza ei, i-a deşteptat totuşi o mulţime de senzaţii şi de gânduri noii. Mai dulce, mai liniştită ca de obicei, divina noapte orientala îşi exercita pe insulă splendoarea şi vraja sa de nedescris.

În aerul nemişcat, plin de parfumuri şi de fermecatele şoapte ale oceanului pluteau parcă mii de dorinţe nedefinite încă.

Un timp, cei doi, au mai rămas tăcuţi şi nemişcaţi. Apoi, puţin cam brusc Frank s-a întors pe o parte şi s-a lăsat pe spate. Cu ochii către cer, el a privit câteva momente clipirea de argint a stelelor.

— Este tare cald… a şoptit el.

Aproape de urechea lui, vocea fermecătoarei Isabell a răspuns la fel de şoptit. Era atât de aproape, încât el a simţit pe obraz respiraţia tinerei femei şi în timp ce se lăsa stăpânit de un fior ce-i străbătea fiinţa, a închis ochii.

— Frank – a spus ea. Crezi că vom mai rămâne aici încă multă vreme?

Tânărul, s-a îndepărtat uşor şi dând din cap spre ea, a răspuns:

— Cine poate şti? Iată că începe a şaptea lună a robinsonadei noastre şi nici un vas nu a trecut încă pe lângă insula noastă. Dacă ne-am fi găsit în drumul vapoarelor, ar fi trebuit sa vedem vreunul încă de multă vreme! Nu putem deci să ne bazam decât pe întâmplare, că vom fi descoperiţi; şi îmi este tare teamă că vom mai avea încă multa vreme de aşteptat!

— Ah! a murmurat ea visătoare. Cu atât mai bine!

Isabell, a vorbit atât de repede şi încet, încât el nu era sigur dacă a auzit bine. S-a uitat deci curios spre ea, dar cu faţa îndreptată către cer şi cu ochii numai pe jumătate deschişi, ea nu a mai spus nimic şi el nu a putut să vadă decât un profil nemişcat. La rândul său, a întors capul şi a privit iarăşi stelele tremurătoare. Iar când din întâmplare, ea mişcându-se i-a atins cu mâna coapsa fierbinte, el a fost străbătut iarăşi din cap până în picioare de acelaş fior încercat mai înainte.

Ridicându-se dintr-un salt, el s-a scuturat ca pentru a goni obsesia ce încerca să-l înlănţuie. Apoi, a făcut câţiva paşi către ocean spunând:

— Voiesc să fac o baie.

Ridicându-se la rândul său, Isabell i-a strigat:

— Aşteaptă-mă, vin şi eu!

A ajuns lângă Frank în fugă şi în vreme ce el se lăsa încet în apă, ea s-a aruncat dintr-un avânt. Într-un ochi înspumat, liniştitul ocean s-a închis peste corpul ei gol. În timp ce înainta cu părul ud lipit de faţă la observat pe Frank alături de sine. Cu o mână şi-a eliberat figura aruncându-şi şuviţele pe spate, apoi, arătând un vârf de stâncă mare şi negru care îşi profila masa întunecată mai departe, în larg, i-a strigat tânărului cu veselie:

— Să mergem până la insuliţă…

— Dacă vrei! a răspuns Frank înăbuşit.

Am pornit unul lângă altul. Înotători perfecţi, cele şase-şapte sute de metri pe care le aveau înaintea lor, erau un joc de copil.

Înaintau fără grabă, înotând pe în parte şi ridicând braţele într-o cadenţă perfectă şi plină de suplețe.

De-a lungul trupurilor, apa aluneca călduţă şi mătăsoasă provocându-le un fior plăcut. Oglinda aproape nemişcata a oceanului, reflectând lucitoarea faţă a lunei, le lumina figurile destul de bine.

La jumătatea drumului, Isabell s-a răzgândit capricioasă:

— Să ne înapoiem…

Fără să-i răspundă, Frank, s-a întors într-o puternică mişcare a coapselor.

Reveneau încet către plajă. Din când în când, cu o mişcare leneşă, Isabell sa întorcea pe spate şi cu braţele întinşi în forma de cruce, se lăsa legănată de hula marină.

Au rătăcit astfel, aproape o oră prelungind plăcerea de a simţi pe trupurile lor prospeţimea acestei ape a cărei atingere trecătoare îi învăluia în întregime într-o nespus de plăcută mângâiere.

Pe neaşteptate, Isabell-Edith plictisită de tăcere şi de pace, s-a cufundat pe furiş. Înotând către Frank între doua ape, l-a apucat de un călcâi şi l-a tras în unde. Luat pe neaşteptate, el s-a scufundat sorbind fără voie o înghiţitură de apă amară. Pe jumătate sufocat, el s-a zbătut în timp ce Isabell-Edith amuzată rezista cu tărie. O clipă, s-au luptat înlănţuiţi. Apoi Frank, cu o scuturătură, s-a desprins din strângerea braţelor care îi cuprindeau mijlocul.

Înotând repede către ţărm, el a atins fundul, a ieşit din apă şi s-a aşezat pe nisip.

Isabell-Edith, râzând încet dar nervos şi în mici cascade, s-a apropiat de el.

— O bună înghiţitură Frank, hai? l-a întrebat ea.

Neaşteptata dulceaţă şi blândeţe din vocea ei, l-a uimit. A întors capul către ea spre a o privi.

În picioare, alături de el, superbă în goliciunea ei, femeie a îl fixa intens cu o privire ciudată. Corpul ei umed, lucea uşor şi paloarea luminei trimisă de lună, îi da ici şi colo umbre pline de mister. Gândul că în timpul acelei lupte de sub apă el a avut lângă sine acest corp de femeie armonios şi plin de farmece, la făcut să se înfioare şi să se ridice fără voie.

— Nu prea este înţelept ce faci! a spus el nesigur.

— De ce? l-a întrebat la fel de dulce femeia cu un uşor gest care i-a descoperit tremurul involuntar

al mâinilor.

Privirile lor s-au întâlnit turburate. În pupilele lui, ea a citit în spaţiul unei străfulgerări, dorinţa şi a fost mulţumită. Abandonându-se cu totul acestei bucurii a cărnii care o cuprindea irezistibil, a deschis braţele. Întreaga sa fiinţă exprima chemarea şi cum el rămânea pe loc aproape învins de vârtejul ce-i aprindea simţirea şi-i învăluia creierul; ea a făcut un pas spre el.

Frank ştia că totul ar fi fost pierdut, dacă ceda acum. De aceia, închizând o clipă ochii, cu o sforţare imensă, a reuşit să-şi revină.

— Noapte bună! I-a aruncat el reped îndepărtându-se.

În timp ce el fără să privească în armă o singură dată intra în coliba, Isabell-Edith întinsă pe nisip în prada unei crize nervoase, se zbătea şi se rostogolea muşcându-şi adânc carnea arzătoare a braţului.

În tăcerea nopţii calde şi argintii ea a suspinat chinuită până târziu…

*

* *

A doua zi în zori, Frank a deschis oblonul ferestrei sale ca de obicei. Scena din ajun era încă vie în memoria sa. În timpul orelor calde şi grele ale liniştitei nopţi tropicale, el se răsucise tot timpul în hamac fără să-şi poată găsi odihna. Imaginea femeii de pe ţărm văzută sub puterea ciudată a razelor lunii, îl obseda fără încetare. Chemarea mută a femeii ce i se oferise, revenea cu tărie îl asalta tiranic şi pentru a rezista ispitei ce îl ocolise până la ivirea zorilor, spre a nu se avânta către adăpostul atât de apropiat în care era sigur că Isabell-Edith îl aştepta, a trebuit să-şi aducă în minte unele de manifestări jignitoare ale fostei sale soţii, toate chinurile nespuse pe care Isabell i le provocase cu zâmbetul pe buze. Raţiunea sa, ce reuşise să rămână stăpână, îi spunea că deşi gata să capituleze Isabell-Edith nu era încă învinsa

complet, dar că momentul în care obosita de luptă se va curba complet, era foarte aproape, înţelegea bine forţa pe care i-o da această aliată nouă ce se unea cu sine în înfrângerea nefemeninului din Isabell: Pasiunea cărnii.

Zorile, scutindu-l de inactivitate şi de cortegiul ei de viziuni aţâţătoare, i-a redat complet calmul. Hotărârea sa odată luată, s-a decis să-şi joace rolul până la capăt şi să continue să simuleze aceiaş totală indiferentă care-l costa în realitate atât de mult.

Cu capul aplecat în afară, el a strigat ca de obicei:

— Good Morning, Isabell!

Nu i-a răspuns nici o voce. Tăcută şi parcă tristă sub zorile care o scăldau sub o lumină rozã. Coliba frumoasei Isabell-Edith îşi ridica spre cer acoperişul ascuţit în vârful căruia se desprindea sistemul de aerisire în forma unei ciuperci uriaşe. Oblonul ferestrei sale, rămânea închis şi tăcerea se prelungea neliniştitoare.

Încă odată şi mai tare, Frank şi-a repetat chemarea:

— Hei! Isabell.. Vino, soarele a răsărit!

Apoi, neprimind nici un fel de răspuns şi-a închipuit că tânăra femeie era supărată pe el şi pe figura lui. A trecut un surâs amuzant la gândul că în supărarea ei se amesteca poate o mânie neputincioasă şi o uşoară ruşine.

Ieşind din coliba lui, a rămas o clipă pe loc salutând cu tot corpul său gol – acoperit numai la mijloc cu o bucată de piele, croită în formă de mici pantaloni de baie – soarele cald ce se ridicase o bună bucată pe cer. Apoi, alergând către valurile ce se zbăteau nervoase pe ţărm, s-a cufundat în unda lor înfiorat de plăcere. Peste muşchii săi puternici şi supli, apa proaspătă aluneca înviorătoare ca un balsam fermecat şi lină ca untdelemnul; şi în timp ce înota încet, gândurile care-l stăpâneau atât de complet, au revenit pe nesimţite.

— La urma urmelor – şi-a zis el – poate că nu este supărată ci doarme, foarte simplu. Fără îndoială că noaptea a fost şi pentru ea tot atât de chinuitoare ca şi pentru mine. Astfel că de judec după oboseala mea, ea trebuie să fie frântă…

Întorcându-se pe spate, s-a lăsat uşor legănat de valurile ce veneau neîncetat să lovească uşor ţărmul. Mut, a privit cerul limpede ce devenea tot mai luminos şi râzând încet, a murmurat aproape tare:

— Nimic nu consumă mai mult un motor decât să-l „accelerezi” în gol!

— Încă de două ori s-a cufundat brusc spre a simţi iarăşi mângâierea incomparabilă a apei călduţe de-a lungul corpului său.

Revenind apoi la colibă, a dejunat în grabă. Baia şi prospeţimea dimineţei îi redase complet energia şi buna dispoziţie.

Cum soarele se ridica tot mai sus. Tânărul şi-a luat harponul şi a pornit spre micul lac descoperit la înapoierea din prima sa cercetare a înălţimilor muntelui.

Ghemuit pe stânca ce domina apa, cu harponul în mâna dreaptă, cu ochii fixaţi în lichidul transparent, pândea zig-zagurile argintii ce le lăsa peştii în urma lor, înotând numai la câţiva paşi sub locul unde se găsea el.

Din timp în timp, din frunza răsucită în formă de cornet, în care aduna râme în fiecare după amiază, atunci când îşi făcea plimbarea prin pădure, lăsa sa cadă câte doi-trei viermi cu multă precauţiune.

Peştii, avântându-se către această hrană atât de apreciată stârneau în apă adevărate fulgere şi un clipotit uşor, caracteristic.

În două, trei rânduri. Frank şi-a ridicat arma gata să o arunce, dar de fiecare dată, în clipa destinderii finale, îşi suspenda mişcarea observând ca era prea târziu. Preocupat fără voia sa de tăcerea şi neapariţia singurei sale tovarăşe din insulă, era prea puţin atent la pescuit. Reflexele sale se

resimţeau. Unul după altul, a scăpat doi peşti mari ce se mişcau fără grabă în jurul unei alge; şi pentru prima oară de când descoperise lacul, se întorcea spre plajă cu mâinile goale.

Sub soarele arzător, mergea cu paşi mari grăbindu-se fără să-şi dea seama de a reveni mai repede la colibe. Când a ajuns pe plajă, aproape alerga. O uşoară ruşine copilărească, l-a făcut să-şi reducă iuţeala. Privirea sa însă a cercetat grăbită locurile obişnuite căutând instinctiv acea siluetă suplă frumoasă şi elegantă a cărei imagine nu-l părăsise nici o clipă, din ajun. A fost uimit să nu o vadă, mai ales când a ajuns lângă micul lor aşezământ. Voind să nu dea aerul că o urmăreşte atât de intens, a pregătit în grabă masa şi când totul a fost terminat, s-a hotărât să o cheme. Mergând până lângă coliba ei a strigat:

— Alo, Isabell! Prânzul este servit! Poftiţi vă rog!

Cum nu a primit nici un răspuns, a deschis uşa cabanei şi a pătruns în interior. Ochii săi neobişnuiţi încă bine cu întunericul au cercetat încăperea; era goală. Mergând la fereastră, el a ridicat oblonul. Valuri de lumină au pătruns în colibă gonind semiobscuritatea.

Era prima oara când Frank privea mai bine – plin de curiozitate – interiorul cabanei ei. Deşi era întru totul asemănătoare în ceea ce priveşte construcţia cu propria sa colibă, miile de nimicuri cu care Isabell o împodobise, au produs o puternică impresie asupra tânărului bărbat.

Florile care îşi aplecau corolele mirositoare din coaja unei nuci de cocos, scoicile agăţate de pereţi, lavoarul primitiv pietruit cu sute de cochilii sidefii pe care îl construise făcând o gaură chiar în pământul colibei, celelalte toate şi însfârşit, mirosul fin şi plăcut ce domnea peste tot, trădau în această vizuină umană prezenţa unei femei.

Toate aceste imponderabile, atmosfera aceasta impregnată de atâta feminitate l-au turburat pe

Frank puternic, mai violent decât putuse să facă aceasta, însăşi Isabell-Edith.

Adânc impresionat, el s-a avântat afară. O dorinţă puternică de ea, de prezenţa ei, de voce ei, sa ridicat în el irezistibilă, chinuitoare. Alergând prin toate locurile unde ea obişnuia să se retragă, el a chemat-o repetat:

— Isabell… Isabell… Alooo… Isabell!…

Nemişcat cu urechea la pândă, aştepta un răspuns.

A străbătut astfel plaja de la un capăt la cellalt şi a căutat printre stâncile de la capătul său. Apoi, a cercetat pădurea de cocotieri, suişurile şi locurile cu umbră unde Isabell se întindea cu atâta plăcere în timpul orelor calde.

Obosit de aceste zadarnice căutări, ai simţit născându-se în sine o ciudată mânie şi s-a îndreptat către coliba sa.

— Ah! şi-a zis al înciudat. Este ceva prea prostesc… Dacă-i place să facă pe supărata n-are decât!

A mâncat totuşi fără nici o poftă. Fără să-şi mărturisească, era în acelaş timp plictisit, nervos şi uşor neliniştit. Odată masa sfârşită, s-a întins la umbra deasă a unui arbore unde obişnuiau să stea împreună.

Închizând ochii, s-a forţat să nu se mai gândească la Isabell. Ar fi dorit să uite, să poată dormi, dar la cel mai mic zgomot, tresărea aşteptându-se să o vadă în faţa lui.

Timp de doua ore a rezistat dorinţei puternice de a-şi reîncepe cercetările, însfârşit, ne mai putând să rabde, s-a ridicat şi a pornit în fugă, la întâmplare, neoprindu-se decât din timp în timp, spre a striga pătruns de nelinişte:

— Isabell… Alooo… Isabell!…

CAPITOLUL XIV
Visul

Noaptea se lăsase uşor, în timp ce el o caută încă plin de perseverenţă şi pasiune. În tot cursul după amiezei ce trecuse, mersese în lung şi în lat, chemase, cercetase totul. Înfometat, stors de energie prin tensiunea puternică sub care trăise în ultimele ore, Frank nu mai mergea decât cu greutate, înfiorat de briza proaspătă ce începuse să bată odată cu venirea umbrelor serii.

Tânărul, cercetase încă odată toate locurile unde obişnuiau să se ducă împreună, răscolise apoi printre stânci, mersese din arbore în arbore, din tufiş în tufiş, prin toate părţile pe o întreagă porţiune dl teren apropiată de locuinţele lor. Peste tot, imaginea tinerei femei îl urmărise cu un cuvânt spus în cutare situaţie, cu un hohot de râs, cu ultima privire plină de flăcări catifelate. Pe care i-a aruncase pe plajă.

Prins în hora acestor viziuni, care rând pe rând îi apăreau din decorurile unde atât de des ea se mişcase cu miile sale de graţii alături de sine, Frank a simţit crescând în el dragostea pentru ea, amorul pe care reuşise să-l stăpânească, dar nu reuşise niciodată în trecut să-l alunge din inima sa.

Descurajat, cu sufletul chinuit, cu trupul greu, s-a lăsat să alunece la rădăcina unui arbore. Copleşit, incapabil să-şi adune gândurile, a rămas nemişcat pentru un timp. Apoi, capul i s-a aplecat pe piept şi încet, încet, a alunecat la pământ cu totul. Asaltat de o toropeală de neînvins, a căzut într-un somn greu, scuturat de spasmuri nervoase şi populat de coşmare.

Mai întâi, trebuia să alerge împreună cu Isabell departe, tot mai departe, pe un munte de urcat… Apoi cu un râs batjocoritor, ea a dispărut. Atunci el s-a revăzut în camera cu comoara, acolo sus pe munte. Aurul şi pietrele scumpe scânteiau, ispititoare şi el voia să le ia. Atunci batjocoritor, a

apărut în faţa sa un pirat ce l-a privit cu un rânjet pe buzele sale groase. Avea o sabie ascuţită în mână şi chipul lui Nenesse.

— Haide – i-a spus acesta – ia comoara! Ridic-o!

Chinuit, Frank s-a supus mirându-se cum poate să ducă un cufăr atât da greu.

— Haide! Haide! îi striga piratul duşmănos – împingându-l cu vârful săbiei sale ascuţite. A mers aşa împins spre vale şi într-un luminiş, piratul cel răutăcios i-a spus să pună cufărul jos. Atunci, a venit Isabell. Se uita la el cu un zâmbet batjocoritor în timp ce piratul cu chipul lui Nenesse, râdea cu hohote de neputinţa lui.

— Ei – i-a spus el. Eşti între două comori! Pe care o alegi? Nu-ţi dau decât una! Haide, alege! Alege, repede!

Atunci tânărul, a simţit că îl cuprinde o furie puternică. Rupând parcă nişte lanţuri invizibile a strigat cu hotărâre:

— Pe amândouă le voiesc! De ce te amesteci tu?

Din nou s-a luat la luptă cu Nenesse sub forma acelui pirat îngrozitor şi iarăşi Fa văzut cum se prăbuşeşte în puţul uriaş de pe munte până în apele negre ale lacului acela misterios. Apoi, a revenit lângă Isabell care l-a chemat cu sine şi s-a văzut împreună cu ea în salonul din locuinţa lor de la Neuilly, unde se instalaseră a doua zi după ce se căsătoriseră. În acel salon, domnea parcă o lumină ireală şi verzuie. Întocmai ca în încăperea cu cele două schelete; o claritate palidă ca într-un fund de ocean.

Şedea într-un fotoliu, având comoara găsită pe munte lângă el iar în celelalte fotolii şi pe pernele celor două divane din încăpere, şedeau şapte Isabelle ca şapte păcate; şapte tinere femei identice, şapte surori gemene îmbrăcate cu aceiaşi rochie şi având aceiaşi faţă palidă şi trasă cu ochii întunecaţi ce îl priveau cu aceiaş asprime duşmănoasă pe care o cunoştea aşa de bine. Rând

pe rând, fiecare dintre cele şapte arătări au vorbit; prima a spus:

— Eu sunt orgoliul ei.

A doua:

— Eu sunt mânia ei.

Apoi succesiv celelalte cinci au mărturisit duşmănos:

— Şi eu frumuseţea sa.

— Şi eu educaţia sa.

— Şi eu atavismul său.

— Şi eu senzualitatea sa.

— Şi eu ignoranţa sa.

Ridicându-se, ele au venit toate în jurul său ameninţătoare şi revoltate; dar o a opta umbră, a ieşit dintr-un colţ întunecat unde el nu o remarcase şi le-a îndepărtat pe toate cu un gest delicat şi plin de bunătate. În picioare, în faţa lui, ea la privit lung cu un aer trist şi umilit. Dar în timp ce el o privea uimit să o descopere la un loc, atât de asemănătoare şi totuşi atât de deosebită de celelalte şapte spectre care o înconjurau. Cu faţa ei luminată şi cu ochii aceia tandri care exprimau timiditatea şi adorarea, Isabell cea de-a opta i-a spus cu voce dulce:

— Şi eu, eu pe care tu nu m-ai cunoscut niciodată… eu sunt sufletul său.

În clipa când el a făcut un gest să o cuprindă dornic, ea a dispărut şi tânărul s-a deşteptat uluit. Un timp a mai rămas prizonier al ciudatului său vis. Apoi, dezmeticindu-se complet, a privit în jurul său.

Luna, ce se ridicase sus, trimetea printre crengile arborelui o dungă de lumină chiar la picioarele sale. Noaptea caldă şi luminoasă, era plină de vocea îndepărtată a oceanului care îşi murmura încet şoaptele, în limba lui ciudată.

Brusc, Frank s-a ridicat în picioare şi s-a întors cu faţa spre pădure ascultând plin de încordare ceva ce i se păruse el, s-a auzit peste uruitul oceanului, un plânset omenesc.

Câteva clipe ca nişte secole, au trecut în aşteptare, el neştiind dacă auzise într-adevăr acel suspin sau dacă el nu era decât un joc al imaginaţiei sale.

Pentru a doua oară, plânsetul a fost adus de zefir şi Frank uitând de tot, s-a avântat în pădure strigând cu disperare:

— Isabell! Oh! Isabell!

Din loc în loc. La fiecare chemare a sa drept răspuns răsunau tot mai aproape vaietele tremurătoare tăind tenebrele nemişcate din interiorul pădurii.

Condus de gemete, Frank a ajuns până la malul unui râuleţ pe marginea căruia printre frunze, ierburi şi liane, zăcea Isabell-Edith cu faţa murdară de noroi şi cu o zgârietură însângerată pe frunte. Văzându-l, ea a încercat să se ridice dar mişcarea i-a scos un nou geamăt şi sfârşită de puteri, a căzut la pământ.

Cu ochii închişi, ea s-a lăsat în voia lui.

Îngenunchind lângă ea, Frank i-a ridicat capul şi luând cu o mână apă din şuviţa râuleţului ce curgea pe lângă el, i-a spălat faţa cu grijă şi delicateţe.

Sub prospeţimea apei care-i inunda figura şi-i aluneca de-a lungul gâtului gol pana pe piept, ea a ridicat pleoapele şi a suspinat:

— Îmi este atât de rău… Mă simt atât de chinuită…

Prinzând-o de la subţiori şi pe sub genunchi, el a ridicat-o de jos.

Brusc, agăţându-se de el, tânăra femeie i-a strâns gâtul violent suspinând:

— Voi muri Frank…

— Hai, hai! i-a spus el ducând-o gingaş. Am să te culc în coliba ta şi am să te îngrijesc… În două-trei zile nu va mai rămâne nici o urmă din gândurile acestea… *Cheer up* Isabell. Nu se va întâmpla nimic…

Deodată însă, în faţa ochilor închişi, a paliditǎţii feţei ei, a bruştei îngreunări a corpului şi a balansării capului ce căzuse într-o parte, el a tăcut înţelegând că ea leşinase…

Luna ce a urmat a fost plină de tristeţe şi de regrete pentru tânărul baron d'Iberville… În primele opt zile Isabell, zguduită de friguri, cu nervii zdrobiţi şi fizicul chinuit, a delirat tot timpul. Apoi, timp de alte cincisprezece zile, sleită complet şi mai slabă decât un copil, ea a rămas într-o neliniştitoare stare de inconştienţă şi nemişcare, incapabilă sa spună un cuvânt sau să facă cel mai neînsemnat gest.

Ros de nelinişte, Frank şi-a petrecut aceste trei săptămâni la căpătâiul tinerei femei. Adesea, era cuprins de o mânie neputincioasă faţă de izolarea sa. De imposibilitatea da a vindeca această suferinţă ale cărei cauze numai le bănuia.

Pe cât s-a priceput, a reuşit totuşi să uşureze întrucâtva pe bolnavă în cursul crizelor sale nervoase, avea apa rece cu care alunga frigurile şi durerile de cap prin compresii schimbate des, sau prin frecţii. În tot timpul primei săptămâni de delir, Frank aşezat pe pământ alături de bolnavă, nu a părăsit-o decât să aducă apă sau ceva pentru hrană.

Când criza frigurilor a trecut şi ea a rămas slăbită, el a făcut totul să-i redea rezistenţa printr-un regim întăritor.

Iepurii, cele câteva păsări prinse şi o broască ţestoasă, au fost sacrificate pe rând pentru supe întăritoare sau pentru carne.

Astfel, încetul cu încetul, natura lucrând cu forţele sale vii, Isabell a început să-şi revină.

Într-o dimineaţă, s-a deşteptat din lunga în toropeală şi când a deschis ochii, a întâlnit faţa neliniştită a lui Frank aplecată peste a sa şi un uşor zâmbet i-a apărut atunci pe buzele palide.

Din ziua aceia, o ciudată bucurie a apărut ca o rază de speranţă în viaţa lui Frank. Acest surâs, primul pe care la văzut înflorind pe faţa ei

chinuită, a plutit fără încetare în faţa privirii lui redându-i încrederea în viitor.

Văzând suferind pe această femeie pe care o iubea, fusese cuprins de remuşcări pentru purtarea sa aspră. Fiecare dintre crizele care o încercau, fiecare dintre crispările care îi chinuiau faţa şi o făcea să suspine de durere, provocau asupra lui o suferinţă de nesuportat. A retrăit în aceste zile lungi, întreg trecutul lor, toate orele de neuitat trăite împreună şi la sfârşit şi-a spus cu amărăciune că dacă acest trecut nu fusese aşa cum visase, vina nu era poate numai a Isabellei.

Fusese fără îndoială nedrept să opună orgoliului ei pueril de americană, orgoliul său aspru de nobil sărac. Poate că în loc de a o răni, de a o brusca şi de a se separa de ea atât de brutal, ar fi făcut mai bine să încerce o cale de educaţie sentimentală şi intelectuală la care recunoştea că atunci, în trecut, nici nu se gândise. După toate aparenţele, aceasta era datoria sa şi poate, dacă ar fi putut-o, în deplin, ar fi fost răsplătit. Aceasta cale pe care nu o aplicase decât după debarcarea lor în insulă împins de ciuda sa – poate cu prea multă asprime – fără îndoială că ar fi trebuit să o înceapă odinioară, din primele zile ale căsătoriei lor.

Inteligentă, înzestrată cu un spirit net şi fără complicaţii, Isabell, cu timpul, ar fi înaintat pe adevărata cale, s-ar fi transformat…

Când însfârşit Isabell-Edith a reuşit să se ridice şi când, pentru prima oară, a ieşit din colibă, spre a merge să se întindă la soare pe plaja afânată şi călduţă, Frank încă stăpânit de teama ce-l chinuise în cursul zilelor lungi de mizerie şi suferinţă ce abia se sfârşiseră, a constatat uşurat că mila sa, mai puternică decât mândria, ucisese în el orice dorinţă de a mai fi aspru.

Bucuria adâncă ce-i umfla pieptul, alungase din spiritul său orice tendinţă de luptă.

Ce-i păsa dacă ea era orgolioasă, autoritară şi chiar răutăcioasă ca Isabell-Edith de odinioară?

Partea care îl interesa mai mult, îl pasiona chiar, era că tânăra femeie era acolo, în faţa lui şi prin trecerea fiecărei zile revenea la viaţă, se rumenea la soare şi pe obraji îi înfiora iarăşi robusta ei sănătate de odinioară.

Fiecare raza de soare, fiecare adiere a brizei regeneratoare ce venea din larg, îmbiba de forţă şi frumuseţe corpul său ce se luptase cu moartea şi o biruise.

Reînvierea ei, această înapoiere la frumuseţe şi sănătate, era urmărită de Frank în progresul său zilnic cu o bucurie pe care tânărul nu căuta deloc să o ascundă.

În prezent, el numai avea decât o singură dorinţă, o unică idee îl consuma: Aceia ca ea să fie totdeauna acolo, în faţa lui, aproape de el. Tot restul – până şi comoara din munte – îi era cu totul indiferent; ţinea numai ca ea să nu observe această dragoste ce renăscuse în el cu mult mai puternică şi mai despotică decât mai înainte. Căci dacă îşi recunoştea incapacitatea de a reîncepe împotriva ei o luptă în care se simţea învins de mai înainte, dorea totuşi fierbinte ca ea să nu descopere acest lucru.

Astfel, în timp ce cu ochii fixaţi departe, către orizontul îndepărtat, ea surâdea vag cu acea imensă bucurie de a trăi pe care o simt convalescenţii, el a luat hotărârea să evite de acum înainte orice ciocnire cu ea. De teama că tânăra femeie să nu afle de o victorie prea uşoară, câştigată prin forţa nouă şi de neînvins pe care i-a da împotriva lui. Propria ei slăbiciune.

CAPITOLUL XV
Mărturisiri

Din marea criză ce se abătuse asupra celor doi locuitori ai insulei, a rămas totuşi ceva. În cursul lunei ce a urmat completei însănătoşiri a Isabellei, carnea lor nedibaci stăpânită, i-a făcut să se poarte jenaţi şi neîncrezători. Evitau sa mai stea tot timpul împreună, creând astfel o uşoară distanţă în existenţele lor atât de strâns legate cu câteva săptămâni înainte.

Cu această redeşteptare a instinctului ancestral, le-a revenit şi sentimentul de pudoare, acea pudoare pe care în viaţa lor atât de apropiată de natură, o aruncaseră mai înainte ca pe o tară a civilizaţiei creată prin prejudecăţi. Acum, se observau, evitau gesturile prea libere şi nuditatea aproape totală ce le-o impusese atmosfera atât de fierbinte a minunatei insule.

Apoi, încetul cu încetul, zi după zi şi oră după oră, acest rău s-a risipit. Au trebuit trei luni întregi până când şi-au reluat vechea lor camaraderie.

În acest timp, Frank şi-a pus în aplicare un plan pe care îl concepuse de mult. Dar pe care fusese totdeauna silit să-l amâne din cauza evenimentelor.

Şi-a construit mai întâi un fel de sanie solidă şi uşoară, apoi a pornit pe munte.

Împins de un sentiment creştinesc, a îngropat într-un colţ al platoului oasele celor doi oameni rămase de secole şi a cioplit o cruce de lemn pe care a pus-o înfiptă în pământ deasupra lor. Apoi, a transportat afară pe rând bogăţiile acumulate în cufărul din peştera cea mică; la început a fost pentru el o problemă în ce să pună această imensă avere pe care nu o putea transporta într-un singur drum pe plajă. S-a gândit atunci la materialul din care făcuse schela în interiorul primei încăperi din munte, atunci când descoperise firida din care pornea gangul ce ducea la comoară. Fără nici o întârziere, a scos afară mai multe lăzi şi butoiaşe şi

s-a hotărât să le întrebuinţeze pe cele din urmă, fiind mult mai potrivite pentru scopul său. A umplut pe rând patru butoiaşe cu tezaurul găsit în munte pe care le-a înfundat cu grija. Şi apoi, la primul drum, a transportat cu ajutorul vehiculului său primitiv două din ele.

A ajuns pe coastă în timpul nopţii, astfel că a putut să pună la adăpost în coliba sa cele două butoiaşe fără ca Isabell să observe ceva. Lipsise patru zile şi tânăra femeie era îngrijorată, dar el reuşise să o liniştească. Cel de-al doilea transport, a fost făcut şi mai repede la vreo două săptămâni după primul şi a decurs fără nici un incident de seamă. În felul acesta, Frank îngrămădise în coliba sa, o avere fabuloasă ce nu aştepta decât ocazia spre a fi valorizată. Un sentiment ce nu era definit bine nici pentru el, îl oprise să-i comunice deocamdată ceva frumoasei lui însoţitoare asupra minunatei sale descoperiri şi viaţa şi-a reluat pentru ei cursul normal..

Pentru tânărul om care îşi vedea cu râvnă de munca sa zilnică spre a înăbuşi orice revoltă a cărnii, lupta în cursul celor trei luni trecute fusese mai uşoară. În schimb, pentru Isabell, care era mai puţin ocupată şi mai des pradă gândurilor şi imaginaţiei, examenul fusese mult mai greu.

Dealtfel, în elanurile care o împingeau irezistibil spre Frank, nu era vinovat numai strigătul cărnii. O schimbare profundă se operase încetul cu încetul în fiinţa ei. Fiind silită să trăiască singură zi după zi cu fostul ei soţ, a trebuit să-şi mărturisească faptul că nu-l cunoscuse deloc, chiar în timpul cât fuseseră căsătoriţi. Pe atunci, ea îşi închipuia că nu are nimic de descoperit la el, nici sufletul şi nici firea. Aici dimpotrivă, fiecare oră îi aducea o nouă descoperire fiecare dintre ele contribuind să modeleze adevărata fizionomie şi adevăratul suflet al acestui om ce-i apărea întocmai ca o surpriză.

Mai întâi de toate, ea a recunoscut un fapt pe care Frank nu reuşise niciodată să o facă să-l

înţeleagă în trecutul lor comun:

Şi-a dat seama fără putinţa de a se înşela, ca tânărul – cu toate sforţările sale făcute de la începutul naufragiului – să pară avid de bogăţie, rămânea nepăsător în faţa banilor; şi acest fapt, printr-o revenire naturală asupra trecutului lor, îi producea o bucurie profundă, provocată de mândria că el căutase, iubise şi voise în ea, numai femeia, adică trupul, inima şi sufletul ei – nu banii ei.

Apoi, o mulţumire nemărturisită i-a produs faptul că Frank, aceasta fiinţa civilizată, delicată uneori chiar servilă se ridicase în faţa ei energică şi aspră, aproape brutală, fără voia sa, deşi ea fusese victima noii lui manifestări, simţea pentru el o vie admiraţie.

Obişnuită mai înainte să-l vadă înclinându-se la orice dorinţă a ei şi să-i suporte orice capricii, se încăpăţânase să-i reziste şi fusese învinsă. Odată această înfrângere recunoscută, ea se descoperise chiar sieşi un suflet nou, un suflet necunoscut pe care dragostea puternică îl ajuta să se afirme.

Urmărind viaţa lui Frank, veselia şi ingeniozitatea lui, ea a simţit crescând tot mai puternică pentru el o dragoste completă, la care lua parte inima sa, mintea şi simţurile.

Această transformare, fără să-i scape complet tânărului, nu-i apăruse niciodată în toată intensitatea ei adică totală, aşa cum era în realitate.

Şi-a dat seama despre ea odată cu prezentarea „notei de plată” lunară, pe care i-a adus-o ca de obicei cerându-i să-i dea un cec.

— Ştii Isabell – i-a spus el serios – ei semnat până acum cecuri de 230.000 dolari!

Întinsă pe nisip la partea de jos a plajei, astfel că orice val venea îi mângâie picioarele goale, ea a răspuns distrată:

— Ah, aşa!…

Apoi rămânând dusă pe gânduri, a reluat râzând uşor şi armonios în perfect acord cu vasta

frumuseţe crepusculară a naturii:

— Ştii la ce mă gândesc?

Cum el aştepta privind-o fără să răspundă, cu acea privire lungă şi intensă ce o avea acum pentru ea, Isabell a continuat:

— Cred că de vom urma să trăim aici încă un an, nu voi mai avea din ce să-ţi plătesc!

Tânărul, continua să păstreze tăcerea. Întorcând privirea, a început să se joace pe nisip cu un mic crab ce fugea în zig-zag spre apă.

Ridicându-se, ea a venit şi s-a ghemuit în faţa lui. O clipă, l-a examinat atentă şi apoi i-a spus dulce:

— Ce ai face atunci Frank? M-ai lăsa să mor de foame? Sau ai deschide un birou de caritate publică?

Tânărul, a râs tăcut şi apoi ridicând capul, i-a răspuns privind-o drept în ochi:

— Acel care are, trebuie sa împartă cu acel care nu are. Dealtfel… poate vom scăpa în curând de aici şi atunci ne *vom* înapoia în lume, fiecare pentru sine şi de partea sa.

Isabell, a coborât privirea şi cu un tremur al buzelor ce nu şi l-a putut stăpâni, a repetat:

— … fiecare pentru sine şi… şi fiecare de partea sa…

Pe neaşteptate, ea a început să plângă greoi, cu tristeţe ca un copil nefericit.

Mila, a reuşit să facă atunci ceia ce nu reuşise nimic altceva în trecut. Pentru prima oară, tânărul a deschis braţele primind-o lângă sine. Cu capul sprijinit de pieptul lui, ea a suspinat îndelung în tăcere. Apoi, când s-a mai liniştit şi-a dus buzele lângă urechea lui şi în şoaptă i-a făcut mărturisirea care o obseda de atâtea săptămâni:

— Ah, Frank, cât de admir.

Tânărul a îndepărtat-o cu delicateţe şi luându-i faţa în mâini i-a spus cu tristeţe:

— Nenorocirea este că ai ajuns la acest lucru abia atât de târziu!

Ridicându-se, a pornit încet înainte de-a lungul oceanului calm a cărui fosforescenţă nu putea fi învinsă de noaptea ce se lăsa.

În urma lui, Isabell-Edith Warren plângea întocmai ca un copil.

Tânăra femeie înţelegea dealtfel destul de bine ceia ce trebuia să facă pentru a cuceri pe acest soţ pe care înainte nu ştiuse să-l iubească şi să-l păstreze. Trebuia însă pentru aceasta, să lupte cu atâta perseverenţă! Căci cu toate că acum vedea clar, vechea ei fire pe care această viaţă nouă şi neaşteptată o alungase, revenea tiranică, orgolioasă, răzbunătoare; ori tocmai acest vechi suflet tenace, sufletul atavismului şi educaţiei sale, trebuia să-l combată dacă voia să-l recâştige pe Frank.

Cu o hotărâre dârză, ea şi-a început lupta. Din dualismul ce se zbătea în ea, a ales sentimentalitatea feminină cu tot cortegiul său fermecător, în locul caracterului artificial pe care şi-l crease fără voia sa mai înainte. Dragostea ei totală, a ajutat-o puternic în această operă de reeducare. La fiecare dintre gândurile sau dintre tendinţele de manifestare ale vechiului său eu, ea îşi imagina reacţiile ce le-ar fi provocat asupra lui Frank aceste manifestări şi se stăpânea.

Sforţarea, care la început îi cerea un control intens, a dispărut foarte repede; şi în scurtă vreme, prin mirajul dragostei, ea s-a simţit cu totul o fiinţă nouă.

La început a fost uimită constatând strania indiferenţă cu care fiinţa sa intimă privea micile obiceiuri sau cuvinte ale lui Frank, cuvinte care, mai înainte o răneau şi o revoltau.

De la indiferenţă, ea a trecut apoi la comunitatea de gândire şi de sentimente, aprobând ideile lui, împărtăşindu-i afecţiunile şi antipatiile, indignându-se şi entuziasmându-se odată cu el şi însfârşit râzând de prejudecăţile pe care altă dată le socotise drept dogme de neatins. Văzându-se astfel

bătându-şi joc şi criticând toate lucrurile pe care numai cu trei luni înainte le idolatriza şi-a dat seama de totala ei schimbare.

Uimită totuşi de rapiditatea cu care se înfăptuise totul, nu s-a putut stăpâni într-o zi să nu remarce râzând plină de veselie:

— Nu mai sunt deloc americană… şi nu sunt nici latină… Mă întreb zău, ce aş putea să fiu?

Înălţându-se pe vârful picioarelor, tânăra femeie s-a forţat să culeagă o orhidee care-şi legăna floarea în scorbura unui arbore. Cuprinzând-o de talie, Frank a ridicat-o fără sforţare şi când ea a cules floarea, i-a spus plin de veselie lăsând-o la pământ:

— Ce eşti? Eşti o micuţă sălbatecă… Şi este mai bine aşa!

Tânăra femeie şi-a privit o clipă rochea şi corsajul făcute din şuviţe flexibile de trestie împletite şi a spus gânditoare:

— Da, este adevărat dacă te iei după veşminte, dar dacă ţii seamă de suflet şi de inimă…

A lăsat fraza neterminată, privindu-l cu coada ochiului.

Frank, nu a clipit. Tăcut, cu privirea pierdută spre umbra mişcătoare a arborilor, pe care îi legăna briza amurgului, a pornit încet. Isabell, a grăbit paşii şi când a ajuns lângă el, a continuat:

— Da… în ceia ce priveşte sufletul şi inima, „sălbăticia” mea nu datează numai de astăzi…

Tânărul a oprit-o cu un gest scurt.

— Tăcere… să nu mai vorbim despre aceasta!…

Isabell, i-a apucat braţul şi s-a lipit doritoare de el.

— Aşa dar îmi vei purta întotdeauna pică? l-a întrebat ea.

Frank a întors capul către ea şi privind-o lung i-a răspuns cu blândeţe:

— La ce bun să revenim asupra unor fapte care au fost pe care nu vom putea niciodată să le

împiedicăm de a fi fost!

Frumoasa femeie, a şovăit o clipa neştiind exact dacă el făcea aluzie la primele lor luni de căsătorie sau daca se gândea la acea scenă de pasiune de pe insulă ce-i provoca o ruşine de nestăpânit. Totuşi, cu orice preţ, în ziua aceia, ea voia să vorbească. Simţea în fiinţa ei întreagă, o imensă necesitate de a face confidenţe, de a-şi uşura inima prea încărcată de o dragoste nemărturisită şi de mărturisiri stăpânite… Mulţimea de regrete atât de mult îngrămădite în sinea sa, i se urcau pe buze, pe sărmanele ei buze de femeie lipsite de orice sărutare; ţâşneau din întreaga ei fiinţă lipsită de mângâierile atât de dulci pentru femei, de cuvintele de dragoste pentru care toate trăiesc, freamătă şi chiar se sacrifică…

Astfel, întorcându-şi figura îndurerată, cu privirea pierdută în depărtare, este imensitatea oceanului, ea a vorbit mult, cu o dulceaţă incomparabilă fără a ţine seamă dacă el o ascultă sau nu:

— Ieri, tu mi-ai spus „Prea târziu!”, astăzi îmi răspunzi „La ce bun”. Da, ştiu, tu eşti acela care are dreptate… azi, ieri sau odinioară, singur tu ai fost drept… dar vezi Frank, eu nu sunt decât o femeie şi încă o biată femeie a cărei rasa este atât de îndepărtată şi deosebită de a ta. Şi principala mea vina, a fost într-asta… în această deosebire atavică a sufletelor noastre, în nepotrivirea totală a trecutului fiecăruia dintre noi. Apoi, lumea cu zgomotul şi spiritele sale, cu acţiunea sa răspândită, era între noi şi ne îmbucătăţea eforturile şi voinţele de fiecare dată când apelam la ea să ne ajute… Toate acestea, crede-mă Frank… nu ţi le spun spre a mă dezvinovăţi sau pentru a încerca să te înduioşez…

La rândul meu repet: „La ce bun!”, căci te cunosc în prezent… Ah, cât este de ciudat să trăieşti ani întregi lângă o fiinţă, să o studiezi, să-i judeci cele mai mici gesturi, să ajungi să crezi că o

cunoşti până în adâncurile sale cele mai ascunse şi să ajungi într-o zi să descoperi că această fiinţă era cu totul altfel, complet diferită de ceia ce credeai despre ea. Tocmai acesta este cazul meu Frank. Din tine şi din mine însămi – vai! — nu am văzut în trecut decât aparenţele. Asupra naturilor noastre intime nu ştiam nimic; şi pentru a ajunge să cunosc acest adevăr esenţial, după cincisprezece ani de şedere în Franţa, şase luni de logodnă şi optsprezece luni de căsătorie cu tine, a trebuit să se ivească aceasta stranie întâmplare, acest naufragiu care ne-a adus, pe unul în faţa celuilalt, singuri, pe o insulă pustie…

Tânărul s-a întors şi a privit-o mişcat, fără ca ea să observe.

— Da – a continuat Isabell – adevărul este că în opt luni de izolare şi singurătate, am descoperit mai multe adevăruri fundamentale decât în optsprezece ani de studii, educaţie şi viaţă mondenă. Adevărul mi-a apărut aproape brusc chiar şi aici, după ce am stat atât de mult împreună. Mă credeam până mai ieri tare, independentă, eliberată de această slăbiciune, de această nevoie de dominaţie pe care femeile din ţara ta o mărturisesc cu o curioasă duioşie, aproape cu orgoliu; mă credeam prin averea, prin educaţia şi mai ales prin instinctele mele, egală tuturor oamenilor, ba chiar superioară multora dintre ei. Delicateţea emotivă, nervii sensibili, tăinuita dorinţă de protecţie ce caracterizează pe mamele, surorile şi soţiile voastre de pe vechiul continent, îmi apăreau drept o degenerare, o abdicare faţă de mine însămi, nedemnă de idealul feminin către care râvnim noi, americanele… Şi într-o seară, îţi aminteşti, m-am văzut cu totul asemănătoare femeilor pe care voi bărbaţii le iubiţi atât şi pe care eu le dispreţuiam în secret; m-am văzut dominată de nervii mei, de carne, de simţurile mele! Am înţeles atunci că în această revoltă bruscă şi violentă, era revanşa sexului meu; şi întocmai ca

toate celelalte femei ale pământului în prada adevăratei lor naturi (sunt convinsă de aceasta), imensa dorinţă de dragoste, de dulceaţă, marea necesitate de sclavie, de supunere faţă de bărbat, această bucurie complexă – aproape o voluptate – de a mă simţi slabă umilă şi timidă, în faţa ta, a pătruns în mine spre a nu mai mă părăsi niciodată. Mai târziu, cu cât descopeream mai bine cât de rău te-am văzut, ce nedrept te-am judecat şi ce nedemn m-am purtat cu tine, cu atât această nouă stare a firii mele devenea mai dominatoare şi mai absolută pentru mine.

Isabell, lăsase braţul tânărului. Ca capul sus, cu privirea fixă, purtând pe figură o stranie expresie de seninătate, ea mergea lângă el fără să-l vadă. Ca şi când i-ar fi uitat cu totul prezenta.

Tânărul, pătruns de emoţie o asculta fără a se gândi o singură dată să o întrerupă.

— Da… da! Ceia ce odată a fost pentru mine un fapt dispreţuit, a devenit azi o bizară fericire… o plăcere uriaşă! M-ai tratat prost, m-ai contrazis, nu mai scutit nici de cuvinte aspre nici de experienţe penibile; şi rând pe rând, tu, omul pe care-l socotisem leneş, fără voinţă, plin de curtoazie şi afemeiat, te-ai dovedit a fi brutal, autoritar, violent şi lipsit de milă. Prin exagerarea atitudinii tale, a naturii tale de bărbat, ai stabilit – cu toate revoltele mele şi sforţările de a-ţi rezista – adevăratele noastre roluri aici pe insulă. În felul acesta m-ai silit să înţeleg ceia ce fără tine şi fără această insulă pustie n-aş fi reuşit sa înţeleg niciodată. Anume, că bărbatul luptă, clădeşte şi conduce viaţa – aceiaşi viaţă pe care femeia trebuie să o iubească, să o înfrumuseţeze şi să o îndulcească cu delicateţea, slăbiciunea chiar şi feminitatea sa… şi pentru ca această viaţă aşa cum a voit-o natura de la creaţia sa să nu fie o lege de fer, pentru ca ea să se facă suportabilă şi chiar demnă de dorit fierbinte, trebuie ca bărbatul şi femeia să se iubească, sau cel puţin să caute să se înţeleagă şi să

stabilească între ei o comunitate de sentimente şi de idei.

Tânăra femeie a tăcut; visătoare, a urmărit unui pescăruş care se rotea cu eleganţă deasupra valurilor de culoarea smaraldului. Apoi, întorcându-se brusc către Frank, ea a încheiat foarte încet dar distinct şi cu o voce fremătătoare de dragoste.

— De la un capăt la altul eu mi-am jucat rolul falş!… Am greşit că nu am înţeles menirea fiecăruia dintre noi!... Trebuie să mă ierţi Frank!

Oprindu-se în faţa lui, ea i-a pus mâna pe umăr şi sincer, simplu, la privit drept în ochi. Privirea lor, o secundă, s-a contopit şi pentru prima oară, după lunile îndelungate, au putut să-şi zâmbească fericiţi şi să-şi caute în ochi fără şovăială şi fără gânduri ascunse.

Frank, a văzut că ea aşteaptă răspunsul şi i l-a dat în puţine cuvinte:

— Este mult timp – i-a spus el – de când te-am iertat, căci de mult am înţeles că şi eu am făcut greşeli, m-am înşelat… Aşa dar…

Repetând aceleaşi cuvinte spuse de el mai înainte, ea i-a şoptit dulce:

— Taci! Să nu mai vorbim despre acestea!

Apoi, cu mâna desfăcută ea i-a închis gura pentru a fi sigură că el tace, sau poate pentru a simţi pe pielea sa buzele omului pe care îl iubea, acele buze fine şi calde a căror savoare şi mângâiere o obseda atât…

CAPITOLUL XVI
Suprema împăcare

Au trecut săptămâni şi săptămâni de viaţă plină de voioşie. Siguri de a se înţelege, întăriţi prin încrederea lor reciprocă cei doi tineri începeau să intre pe făgaşul vieţii adevărate; a acelei vieţi nefalsificată de o pretinsă civilizaţie şi în totală armonie cu legile sfinte ale naturii. Dealtfel, pentru totala consolidare a noii lor legături, grijile şi muncile nu le lipseau. Apropierea timpului ploios le înmulţea sarcinile şi îi silea să le îndeplinească într-un timp cât mai scurt ţinându-i într-o colaborare strânsă şi neîntreruptă.

În cursul celor două luni cât ţinuse boala Isabellei, Frank îngrijindu-se mai mult de ea, îşi neglijase în mare măsură munca zilnică. Cuşca de iepuri era goală, proviziile le lipseau şi aprovizionarea trebuia făcută de la capăt.

Ori, în cel mult o lună şi jumătate începeau groaznicele ploi ecuatoriale care aveau o astfel de violenţă în insulă, încât timp de peste patru luni, din cauza averselor neîncetate, trebuiau sa stea mai mult închişi în adăposturi şi incapabili de orice activitate.

De aceia în cursul acestor şase săptămâni, Frank şi Isabell au străbătut tot timpul pădurile insulei, plaja şi regiunea lacurilor reuşind să-şi umple din nou cuştile şi să-şi asigure provizii de peşte sărat, de vânaturi afumate, de nuci de cocos şi alte fructe pe care le-au uscat spre a nu suferi de foame în cursul acelei ierni speciale ce urma să o întâmpine.

Frank, s-a ocupat apoi de colibele lor, le-a întărit acoperişurile, a făcut şanţuri în jurul pereţilor spre a preîntâmpina inundaţia şi însfârşit pentru a putea comunica între ei fără a fi siliţi să treacă prin ploaie, tânărul a unit cele două colibe printr-un fel de galerie acoperită, susţinută de stâlpi puternici de lemn. După ce au făcut alte îmbunătăţiri şi la „dependinţe” şi „depozite” pe care le-au mutat şi

consolidat chiar în imediata apropiere a colibelor, au aşteptat fără nelinişte sezonul de nouri şi vânt cu numeroasele sale ploi şi furtuni. Timpul rău s-a ivit exact după două zile de când ei îşi terminaseră ultimele pregătiri.

Unul dintre acele cicloane învârtitoare s-a năpustit asupra insulei şi mai mult de două zile şi două nopţi vâjâitul său a răsunat neîntrerupt; era ca un acord preliminar al marei simfonii hibernale care avea să răsune de acum înainte peste şaisprezece săptămâni pe domeniul pustiu al celor doi tineri…

Acest taifun odată potolit, s-a produs un scurt răgaz în mersul furtunii şi Frank împreună cu Isabell, au putut să iasă şi să privească pagubele provocate. Dacă umilul lor sat, lipit de pământ şi bine întărit nu suferise deloc, dimpotrivă, crângurile, pădurea de cocotieri Şi chiar plaja suferiseră parcă devastarea unei hoarde de barbari.

În unele locuri, cocotierii răsturnaţi, întorşi, amestecându-şi rădăcinile într-o masă de verdeţuri rupte şi liane împletite, arătau clar forţa uriaşă a vântului ce abia încetase. Valurile enorme care se rostogoliseră înfiorătoare peste plajă, amestecaseră nisipul cu tot felul de alge marine de forme curioase şi aruncaseră peşti ucişi şi tot felul de scoici din care ei şi-au făcut o bună provizie.

Când cei doi tineri au revenit în amurg lângă adăposturile lor, din nourii care se fugăreau fără încetare pe cerul plumburiu, apele văzduhului au început sa se reverse nestăpânite; din seara aceia, ploaia şi vântul au domnit despotic fără o clipă de răgaz.

*

* *

Cele patru luni care au urmat au constituit un straniu episod în viaţa celor doi tineri naufragiaţi. Tot timpul aproape închişi în vizuinele lor. N-au avut de privit în jur decât la o lume de o imensă tristeţe.

Din cerul pe care se împingeau, se rostogoleau şi se fugăreau nourii greoi şi îmbibaţi ca nişte uriaşi bureţi străvezii cu apă, se prelingea o lumină anemică, un fel de fosforescenţă bizară şi cenuşie care abia de lumina lucrurile fără a le distinge reliefurile.

Aerul cald şi apăsător era fără încetare străbătut de pânza străvezie a ploii. Pe acoperişurile lor de scoarţă şi de frunze, aversele – aceste averse ecuatoriale care seamănă cu ploile noastre din Europa într-atât cât poate semăna o cascadă cu un duş obişnuit – produceau un zgomot neîntrerupt, un pârâit clar şi puternic, monoton şi obositor.

În plus, pe lângă acest leit motiv, în orchestra uriaşă a naturii dezlănţuite îşi rostogoleau acordurile vântul şuierător, urletul oceanului şi glasul plin de ecouri zguduitoare al tunetului prelung.

Pământul, îngrozit şi chinuit de toată această desfăşurare sălbatică ce-l asalta, îşi unea vocea sa de plânset cu scrâşnetele furtunii. În pădure, pârâiau crengile smulse, frunzele scoteau un murmur trist, iar arborii ce se dezrădăcinau provocau un pârâit prelung ca şi un geamăt. Râuleţele şi torentele ca se formau spuneau parcă o poveste neîntreruptă iar păsările ce mai îndrăzneau să iasă ori erau smulse din şubredele lor adăposturi, scoteau strigăte ascuţit şi triste.

În mijlocul acestui vacarm nesfârşit, Isabell şi Frank urmăriseră să-şi organizeze cât mai bine viaţa. Spre a nu se plictisi căutaseră şi unul şi cellalt să-şi procure cât mai multe ocupaţii.

Îngrămădiseră în sezonul bun o mare cantitate de materiale care acum se dovedeau a fi de mare folos. Tânăra femeie îşi împletea rochii pentru ea şi căuta să-i facă lui Frank un fel de pantaloni de piele de iepure, în timp ce tânărul om s-a apucat de operaţia migăloasă de a construi un mobilier.

Primele lor încercări, au produs obiecte groteşti, aproape fără formă, provocându-le multe momente

de veselie în tendinţa sănătoasa de a se autoironiza. Încetul cu încetul însă, pe cât se experimentau, produsele muncii lor erau mai perfecte, reuşind până la urmă să triumfe cu toată neştiinţa şi nedibăcia lor.

Această aspră şcoală le-a servit foarte mult; timpul a trecut mult mai repede cu aceste preocupări şi plictiseala nu s-a ivit nici măcar o singură dată.

Frank aproape uitase de cele patru butoaie ce ascundeau o comoară în coliba sa şi odată, dând peste ele din întâmplare – căci le acoperise cu un strat de frunze şi haine împletite făcând un fel de divan – a zâmbit ciudat gândind ce puţin folositoare pot fi în realitate giuvaerurile şi banii oamenilor, fără de care ei totuşi nu pot trăi când se găsesc la un loc în complicatul şi adesea ridicolul mecanism al civilizaţiei, acest mecanism ce-l îndepărtase perfid de Isabell…

Dimpotrivă, aici, lucrând unul lângă altul în toate zilele, au avut puternica impresie că sufletele lor se apropie din ce în ce. Pentru comunitatea ce se ţesea tot mai de nezdruncinat între ei, munca îndeplinită alături era o legătură în plus. Dealtfel, aproape fiecare dintre gândurile ce le schimbase sau cuvintele ce şi le spuneau. Îi lega tot mai strâns.

De la mărturisirea Isabellei, deşi nu mai vorbiseră nimic, dragostea lor creştea nestăvilită unul pentru altul. Frank păstra impresia produsa de mâna ei delicată când îi acoperise gura ca pe o amintire scumpă ce nu ar fi schimbat-o cu nimic, totuşi, mai aştepta ceva ce avea să se producă foarte curând…

Cât despre Isabell-Edith, cu toată prietenia puternică ce exista între ei, se simţea din zi în zi tot mai puţin satisfăcuta. Elanul ce îl simţea câte odată de a se avânta de gâtul lui Frank, nevoia de a-l mângâia de a fi mângâiată, de a-i spune cuvinte dulci spre a le auzi. Toate acestea, reprimate în ea

de teama de a nu fi respinsă, o făceau să fugă în cabana sa şi să se încuie singură şi stăpânită de câte o uşoară criză de nervi…

Apoi, o mai zguduia altă nelinişte ce se lega de prima, aceia că nu va reuşi niciodată să-l recucerească pe acest om ce-l iubea în prezent din toată fiinţa sa înflăcărată şi tânără cu o pasiune ce era prea mare spre a mai putea creşte…

Cu fiecare oră ce trecea, creştea în ea o necesitate formidabila de a-l întreba, de a-i smulge o dulce mărturisire sau un refuz, de a vedea în faţa sa o realitate fie ea chiar chinuitoare, căci nesiguranţa aceasta o chinuia mai mult.

*

* *

A venit o vreme când ea a ajuns la capătul curajului şi răbdării sale. Era, în a şaizeci şi şaptea seară a întemniţării lor voluntare. De câteva minute noaptea se lăsa tot mai întunecată şi în umbra ce domnea în mijlocul colibei ei în care se găsea împreună cu Frank. Ea şi-a luat curajul să vorbească.

În mijlocul dezlănţuirii elementelor, în zgomotul ploii care bătea pe dinafară pereţii colibei, vocea ei a răsunat ciudat de dulce dar totuşi impregnată de o puternică nuanţă de hotărâre:

— Frank – a început ea – tu m-ai iertat, dar spune-mi… ai putea să mă mai iubeşti?

Întrebarea simplă şi umilă a rămas mult timp fără răspuns în coliba abia luminată de flăcările jucăuşe dintr-o vatră foarte ingenioasă construită de Frank din pietre.

Aplecându-se peste jarul roşu tânărul, a mai aruncat câteva crengi: apoi a întors capul către Isabell. Faţa sa luminată de razele purpurii ale flăcărilor ce ţâşneau vesele şi puternice, a apărat câteva clipe ca turnată în bronz. Profilul lui înăsprit de vânt şi soare cu barba mare şi trăsături energice, amintea pe vechii şi puternicii gali. În general, cu braţele şi pieptul gol, cu reflexele

acelea ce dansau pe muşchii săi armonioşi. Supli şi parcă sculptaţi, creea un tablou de forţă şi perfecţiune ce producea o impresie adâncă asupra tinerei femei ce-l observa abia aşteptându-i răspunsul.

Încet, Frank şi-a întors iarăşi privirea către vatră căutând să-şi ascundă tulburarea cu un râs uşor:

— Totul este posibil aici! i-a răspuns el. Chiar şi aceasta!…

Isabell s-a ridicat. Venind foarte aproape de el, i-a pus mâna pe umărul masiv şi brun cu un gest încet. A simţit cum el tresare puternic dar rămânând în imobilitatea sa, a continuat totuşi să privească focul. O ramură de deasupra jarului a luat foc făcând o flacără vie. Cercul de lumină roşcată s-a mărit şi întunericul a fost gonit departe în colţuri.

Pe pielea sa goală, Frank simţea tremurând uşor mâna Isabellei. Apăsarea ei se făcea din ce în ce tot mai tare. I se abandona tot mai mult.

Atunci i-a auzit respiraţia repede ce-i trăda emoţia; încet, s-a întors către ea. În mijlocul umbrei ce devenise iarăşi mai puternică, faţa tinerei femei părea o pată albă, fără contururi şi fără reliefuri. Brusc, pe ceafa sa au căzut două picături calde şi umede…

Ridicându-se la rândul său, tânărul a atras-o cu delicateţe lângă sine. Atunci, la lumina flăcărilor care o mângâia, a văzut clar figura inundată de lacrămi a Isabellei.

Fără să se ruşineze, cu capul drept, cu ochi mari deschişi, zguduită de suspine sfâşietoare şi cu pieptul agitat ea plângea tot mai tare. Frank i-a apucat mâna între mâinile sale şi privind-o serios i-a zis foarte grav:

— Zău, nu te înţeleg deloc Isabell!…

Tânăra femeie a ridicat privirea spre el şi între două suspine i-a mărturisit îndurerată:

— Tu… tu nu poţi să mă înţelegi. Este multă vreme de când… de când aştept, de când sper…

ceva… aceasta: Un cuvânt din partea ta care sa nu fie nici aspru nici în bătaie de joc, cum au fost… aşa cum sunt toate!…

— Oh. Complicată, ciudată, extraordinara Isabell! Dacă îţi vorbesc puţin mai aspru, tu plângi… Dacă vorbele mele sunt dulci şi delicate tu iarăşi plângi… Când râd, tu plângi!… Spune-mi ce trebuie să fac, ce trebuie să spun pentru ca tu să nu mai…

Ca şi un strigăt de implorare stăpânit de mult, au ţâşnit cuvintele din inima ei întrerupând spusele tânărului:

— Să mă iubeşti, oh, Frank!...

Un râs uşor şi curat, a destins pentru o clipă faţa tânărului.

— Ah, prostuţă mică – i-a şoptit el – ce greu îţi vine să vezi. De mult timp s-a întâmplat aceasta!…

A prins-o de coapse şi a ridicat-o în aşa fel ca faţa ei să ajungă în dreptul feţei sale.

Isabell-Edith, mândra şi frumoasa Isabell-Edith Warren, a scos atunci un suspin de încântare ce-i trăda fericirea fără margini şi lipindu-şi buzele de ale lui, i-a sorbit respiraţia sălbatec cu focul unei iubiri stăpânite timp de luni ce i s-au părut secole…

Pentru prima oară de când erau în insulă, el a răspuns total chemării ei şi buzele sale au savurat parfumul suav de pe buzele femeii…

Afară, furtuna se dezlănţuia cu furie…

*

* *

A doua zi de dimineaţă, într-un elan, tânărul bărbat a dus-o în coliba sa şi desfăcând fundul bine prins al unuia dintre cele patru butoiaşe, i-a spus Isabellei din toată inima:

— Iată iubita mea darul ce ţi-l fac după redeşteptarea noastră din lungul vis urât al neînţelegerii. Niciodată eu nu am avut nevoie de aşa ceva! La tine m-am gândit atunci când am găsit aceste averi imense. Ale tale voiesc să fie

căci pentru tine le-am luat. Dintre cele două comori ce se găsesc în încăperea aceasta, tu, iubita mea îmi eşti cea mai preţioasă căci dacă tu nu ai fi fost, niciodată nu aşi fi scos la lumina zilei acest tezaur al vechilor piraţi!

Fascinată de sclipirile pietrelor preţioase şi a giuvaerelor ce se găseau acolo, Isabell a rămas un timp fără grai pipăind numai spre a se încredinţa că nu visează perlele, diamantele şi rubinele.

Apoi într-o pornire de nestăpânit s-a întors spre Frank şi în ochii lui limpezi şi cinstiţi a citit reflexul marei drăgosti pe care i-o purta. Nimic nu întina acea privire inteligenta şi curată şi ea în faţa acestei comori ce îşi da seama că aproape pe oricare altul l-ar fi făcut să-şi piardă capul, a văzut dar materializată nobleţea incomparabilă a fiinţei lui. Trăise săptămâni şi săptămâni lângă ea şi gândul lui nu-i fusese niciodată înstrăinat de această avere colosală din faţa lor. Pentru ea, o femeie învăţată în trecut să respecte atât de mult dolarul forţa tânărului îi apărea drept ceva ce trecea dincolo de omenesc, în sublim… Şi atunci, un nou val de admiraţie pentru calităţile lui ce le descoperise pe rând a făcut-o să se avânte într-un elan de gâtul lui şi să strige plângând şi râzând în acel aş timp:

— Oh, Frank! Iubitul meu! Iubitul meu! Dacă te-aş fi pierdut!… Ah, cât mulţumesc destinului că ne-a aruncat în această insulă pustie!

CAPITOLUL XVII
Din surpriză în surpriză

Zorile se iveau palide şi triste. Peste cerul plumburiu nourii fugeau goniţi de vânt ca o armată învinsă. Zguduiţi de furtună, cocotierii din apropierea plajei se clătinau flexibili scoţând un gemăt neîntrerupt.

Valuri mari ale oceanului pătrundeau în golful insulei, se avântau în stânci scoţând zgomote înfiorătoare sau se etalau înspumate pe nisipul răscolit. Hula mişca oceanul uriaş într-un ritm sălbatec în timp ce o ploaie măruntă şi deasă biciuia întreg spaţiul ce-l putea cuprinde ochii.

Brusc, venind dinspre larg, un vapor a pătruns în golful cu ape ceva mai liniştite din faţa răsăriteană a insulei.

Ceva mai puţin zguduit de valuri, vasul a înaintat mult mai stăpânit în manevre decât fusese în largul oceanului.

Omul care se găsea la proră, observând sonda, a strigat cu putere:

— Adâncime de şapte metri; fundul format din nisip.

În picioare, pe pasarelă, comandantul a dus megafonul la gură:

— Atenţiune!… Aruncaţi ancorele!… a poruncit el.

În camera maşinilor, acul de pe tabloul de comandă pe care el tocmai îl manipulase de la postul său a mişcat de câteva ori şi apoi s-a oprit la cuvântul „Stop”.

Continuând să mai înainteze, nava, se apropia de insulă.

— Şase metri patruzeci; fundul de nisip – a strigat iarăşi omul ce măsură la proră adâncimea.

Drept răspuns, vocea căpitanului a răsunat iarăşi amplificată de megafon:

— Ancoraţi.

Cu scârţâit de lanţuri şi ciocnituri de fiare ancorele au ţâşnit din spaţiile lor şi s-au înfundat în apă către fundul submarin provocând la suprafaţă două mari pete înspumate. Vasul s-a imobilizat aproape imediat.

Câteva clipe, comandantul Derce a inspectat oceanul cel vast cu privirea. Apoi, s-a întors spre insulă cercetând-o cu oarecare curiozitate.

La lumina încă palidă a zilei ce abia venea, sub un cer plin de nouri şi neprietenos, el a distins vag siluetele chinuite ale cocotierilor, pata cea galbenă formată de plajă şi masa întunecată a pădurii.

— Nu prea pare prietenoasă pentru un refugiu – a spus el secundului său. Dacă vântul îşi schimbă direcţia nu este deloc recomandabil să rămânem aici. Sa se grăbească aprovizionarea cu apă. Vom reieşi în larg deîndată ce forţa furtunii se va reduce puţin… Luaţi barca-automobil numărul 2 şi opt oameni. Şi lucraţi foarte repede. S-a înţeles Bordic?

*

* *

Primul care a observat ciudatele adăposturi de pe promontoriul ce se înălţa dincolo de plajă a fost un marinar. Sărind din canot spre a-l trage pe nisip, el a văzut între două grupuri de cocotieri acoperişul în formă de ciupercă al cabanei lui Frank.

— Iată, iată – a exclamat el – insula este locuită!

Punând la rândul său piciorul pe nisip locotenentul Bordic a exclamat uimit:

— Locuită? Insula aceasta?

— La naiba – a răspuns marinarul întinzând mâna către colibă; în orice caz maimuţele nu au putut să construiască ciuperca aceia uriaşă!

— Da, ai dreptate – a murmurat Bordic gânditor şi nedumerit – este chiar o construcţie omenească! Dar, la naiba, ce fel de steag este acolo?

Tânărul locotenent a pornit urmat de oamenii săi spre colibă privind intrigat către un mic cocotier de

care era agăţat un steag roz improvizat de Frank din combinezonul rupt al Isabellei.

— Iată, iată! a exclamat unul dintre marinari râzând. S-ar spune că este un combinezon de femeie!

Bordic s-a oprit la rădăcină cocotierului privind intrigat vestigiul acelui delicat veşmânt feminin. În jurul sau, oamenii făceau tot felul de glume amuzându-se cu zgomot.

— Ia te uită ce mai chestie! a exclamat unul. Să debarci într-un colţ pustiu uitat de Dumnezeu şi de departe să-ţi fluture în vânt ca şi când ţi-ar spune „Bonjour… bonjour” un drăguţ de combinezon de femeie!

— Şi încă un combinezon de mătase!

— Iată că avea şi dantele fine!

— Am să-l iau de acolo şi să-l fac dar iubitei mele când mă voi întoarce!… Să vadă şi ea ce poartă sălbatecele din Pacific!…

Tot mai curios, locotenentul Bordic a pornit grăbit spre colibe urmat de aproape de întreaga sa ceată gălăgioasă.

Când au ajuns în faţa colibei lui Frank, tânărul ofiţer de marină a şovăit o clipă. Avea o ciudată impresie că se găseşte într-o ţară vrăjită, că trăieşte o aventură aşa cum numai în vis se întâmplă câteodată, încă nehotărât a rămas nemişcat observând atent colibele, ciudatul coridor ce le lega, dependinţele acelea nu mai puţin ciudate şi toi ce făcuse acolo mâna omului.

Ce se ascundea oare aici? Aceste două colibe misterioase ce se găseau în insula pustie, cerul întunecat şi trist ca în legendele nordice, straniul drapel – cămaşa aceia fină de femeie bătută de vânt – toate acestea la un loc prezentau un farmec nou, ceva neaşteptat şi emoţionant; anunţau o adevărată aventură minunata!

Din coliba misterioasă avea să apară la ivirea lor, naiada insulei sau vreo vrăjitoare o oceanului!

Murmurul oamenilor îngrămădiţi în spatele lui, care întindeau neliniştiţi şi curioşi gâtul către intrarea închisă a colibei ce ascundea necunoscutul, răspundea curios gândurilor ce se strecurau în mintea locotenentului.

Comentariile marinarilor, au început iarăşi cu glas şoptit.

— Acum vom vedea o sirenă ieşind de aici! a exclamat unul.

— Adică zeiţa insulei? Dar de ce nu, s-au văzut lucruri şi mai extraordinare!…

Ridicând din umeri, Bordic a voit să scape de sub farmecul acestei întâmplări ce făcea să-i bată mai accelerat inima lui de marinar.

— Alo! Este cineva aici înăuntru?! a strigat el eu putere.

Cum chemarea lui a rămas fără nici un rezultat, locotenentul a repetat-o iarăşi după câteva momente. Apoi, rămânând iarăşi fără nici un răspuns, el a împins uşa de crengi şi a intrat în colibă.

În urma lui, oamenii intrigaţi s-au îngrămădit cu toţii şi în curând privirea îi s-a obişnuit cu semi-întunericul.

Pentru Isabell-Edith valul de lumină intrat pe uşă a fost o cauză de turburare ce a făcut-o să se întoarcă.

Cu ochii încă închişi ea a suspinat în somn şi s-a întins pătrunsă de plăcere.

Braţele lungi şi pale bustul armonios, nuditatea sânilor mici şi perfecţi, rotunjimea suplă a coapselor, linia pură a pulpelor şi însfârşit întreaga sa frumuseţe, toată graţia şi splendoarea acelui corp bronzat a apărut în faţa ochilor încântaţi ai marinarilor.

Atunci, dinspre uşă s-a produs o tulburare şi ei s-au întors uimiţi. Din cealaltă colibă ţâşnise un tânăr înalt la fel de gol ca şi femeia care îi privea fără să-i vină să-şi creadă ochilor. Era un exemplar splendid al rasei umane cu muşchiulatura sa

superbă cu pielea aceia fină şi arămie şi însfârşit cu aerul de energie şi dominaţie sălbateca ce se desprindea din fiinţa lui.

Un uşor suspin ce s-a auzit din colibă i-a făcut să întoarcă iarăşi subjugaţi privirile către femeia întinsă pe patul de frunze al colibei.

Se simţeau stăpâniţi cu totul de farmecul ei extraordinar şi ar mai fi rămas mult timp să o privească aşa, daca Isabell-Edith nu ar fi deschis ochii în clipa aceia…

CAPITOLUL XVIII
Lumea a fost învinsa…

— Îmbarcarea!… Repede îmbarcarea! În picioare pe plajă, aproape de barca mare cu motor ce se pregătea de plecare, Isabell-Edith şi Frank aruncau asupra insulei câte o ultimă privire spre a-şi imprima pentru totdeauna în minte imaginea decorurilor minunate ce fuseseră atât de multă vreme cadrul existenţei lor.

Deşi duceau cu ei cele patru butoiaşe cu o „colecţie geologică şi diferite amintiri din insulă" simţeau totuşi un straniu regret plecând din acest loc unde trăiseră singuri atât de mult şi reuşiseră să-şi creeze amintiri ce erau siguri că nu se vor şterge niciodată.

Deşi viaţa lor fusese tristă, aspră, plină de lupte şi de privaţiuni, nu puteau să uite că tocmai acestei vieţi îi datorau regăsirea lor pe care o preţuiau mai mult decât comoara de nestemate ce o luau cu ei.

Strânsa unire dintre spiritele lor, dintre fiinţele lor care acum era completă, nu puteau să uite că fusese realizată numai prin existenţa acestei insule fermecate, neştiută şi ne vizitată de nimeni.

Odinioară, atunci când credeau că se cunosc, lumea cu tendinţa ei de a răspândi spiritul, ridicase între ei stavile invizibile dar de netrecut. Între ei, între sufletele lor care se ofereau şi năzuiau unul către altul, agitaţia inutilă şi zadarnica învălmăşeală a lumii superficiale, gălăgioasă şi seacă se stabiliseră victorioase.

Apoi, venise această miraculoasă aventură care îi reunise şi îi izolase întocmai ca pe prima pereche de oameni de pe pământul gol şi sălbatec şi astfel adevărul – viaţa reală – le-a apărut simplu, uman şi plin de triumf.

Ori, pentru această descoperire ţâşnită din singurătate şi tăcere, păstrau insulei pustii o recunoştinţă caldă reunită cu un emoţionant regret că o părăsesc. De fiecare arbore, de fiecare stâncă

sau de fiecare loc se lega o amintire ce le reţinea inima…

— Haide, îmbrăcaţi-vă! A strigat iarăşi locotenentul Bordic smulgându-i din visarea în care erau cufundaţi.

Isabell-Edith, s-a întors cu un uşor oftat către Frank.

Tânărul bărbat privind-o cu ochii umezi la fel de emoţionat ca şi ea, a şoptit cu voce dulce:

— Să mergem Isabell!

Ridicând-o în braţe, a aşezat-o în barcă şi apoi s-a suit şi el.

Pe nisipul auriu, valurile îşi spuneau mai departe murmurul poveştii lor nesfârşite. Ploaia încetase, iar printre nourii care îşi continuau întrecerea lor spre orizontul îndepărtat, a apărut o bucată de cer albastru. Apoi, razele soarelui reuşind să se strecoare câteva clipe printr-o spărtură ce se lărgea în perdeaua cenuşie şi-a aruncat aurul razelor sale asupra cocotierilor, pădurii şi plăjii ca un ultim salut pentru tinerii ce plecau.

Insula lucind încă de apă şi scuturată de vânt arunca mii de sclipiri către barca ce aluneca grăbită spre vapor. Deasupra valurilor încă neliniştite şi verzui. Acoperite de spumă, zburau pasări mari de apă împinse adesea de vânt până departe, în larg.

Frank, a scos atunci dintr-o mică pungă împletită ce o avea cu el un teanc gros de foi verzui pe care a început să le rupă. Când bucăţelele de hârtie erau foarte mici, le-a aruncat în dunga de spuma ce rămânea în urma canotului.

— Ah! a murmurat cu un zâmbet Isabell-Edith – sunt cecurile mele!

Tânărul a surâs.

— Şederea în insulă nu te va costa decât şase franci scumpa mea, adică un nou carnet!

Cum în acea clipă ajungeau în dreptul scării ce mergea sus pe puntea vaporului, el s-a ridicat spre a o ajuta să se urce pe prima treaptă.

Sus pe punte, au fost întâmpinaţi de comandantul Derce.

Figura sa uimită la culme privindu-i în hainele lor ciudate de sălbateci a fost atât de comică încât i-a smuls fără voie frumoasei Isabell un râset limpede şi zgomotos pe care Frank l-a întrerupt:

— Frank d'Iberville – s-a prezentat el şi…

O şovăială greu de observat a întrerupt o clipă fraza lui. Isabell nu l-a lăsat însă să continue, înaintând la rândul ei, a întins mâna-i fină comandantului şi cu vocea sa melodioasă a sfârşit prezentările:

— Şi soţia sa. Suntem doi dintre compatrioţii dvs. şi am scăpat din naufragiul suferit de vaporul „Neptun". De atunci trăim pe această insulă pustie…

*

* *

Vaporul de marfă reieşea în larg. Sprijinindu-se cu coatele pe bastingaj în partea din spate a navei, umăr lângă umăr, Frank şi Isabell priveau dispărând către orizontul cenuşiu insula lor, pe care soarele îşi mai arunca fascicole sale de raze de aur.

Sub bătaia vântului, cocotierii se legănau făcându-le parcă semne de adio cu frunzele lor lungi. O ceaţă fină se ridica deasupra pădurii înaintând încet către plaja blondă.

Încet, încet, învinse de distanţă, amănuntele se ştergeaţi unul câte unul. Insula nu mai părea sub cerul cenuşiu decât o masă întunecată desprinsă din întinsul verzui-albicios al apelor înspumate.

Soarele perseverent, a aruncat o ultimă coroană de raze pe vârful încununat al muntelui insulei, acolo unde Frank găsise minata comoară a piraţilor. Apoi lumina s-a stins şi toiul a revenit cenuşiu şi greoi. Departe, între cer şi ape, insula nu mai apărea decât ca o vaga pată neagră.

Întorcându-şi spre Frank figura îndurerată, cu ochii înlăcrămaţi Isabell l-a întrebat plină de păreri

de rău:

— Pentru ce am părăsit-o Frank?… Pentru ce?

Trecându-şi braţul puternic peste umerii ei, tânărul a atras-o la pieptul său aruncând o ultimă privire spre pământul ce servise drept decor pentru lupta şi victoria saţ spre acel pământ pierdut în mijlocul Pacificului ce acum nu mai era decât un mic punct întunecat la orizont.

— … Pentru că lumea nu mai poate face nimic împotriva noastră – i-a răspuns el – pentru că am învins-o!…

Strângându-se drăgăstos la pieptul lui Isabell-Edith a şoptit visătoare:

— Da am învins… şi lumea şi dolarii!…

[1] Alo prietene! Ce mai faci tu şi Parisul?

[2] Cheer up! – Curaj!

[3] Ocupat.

Table of Contents

CAPITOLUL I Naufragiul
CAPITOLUL II O surpriză
CAPITOLUL III Umbre din trecut…
CAPITOLUL IV Carnetul cu cecuri
CAPITOLUL V Cearta
CAPITOLUL VI Cascada din munte
CAPITOLUL VII O afacere rentabilă
CAPITOLUL VIII Isabell se schimbă
CAPITOLUL IX Lupta
CAPITOLUL X Răpirea
CAPITOLUL XI Îmbrățișarea morții
CAPITOLUL XII A doua comoară
CAPITOLUL XIII Isabell dispare…
CAPITOLUL XIV Visul
CAPITOLUL XV Mărturisiri
CAPITOLUL XVI Suprema împăcare
CAPITOLUL XVII Din surpriză în surpriză
CAPITOLUL XVIII Lumea a fost învinsa…

Table of Contents

CAPITOLUL I Naufragiul 2
CAPITOLUL II O surpriză 6
CAPITOLUL III Umbre din trecut… 9
CAPITOLUL IV Carnetul cu cecuri 17
CAPITOLUL V Cearta 24
CAPITOLUL VI Cascada din munte 31
CAPITOLUL VII O afacere rentabilă 41
CAPITOLUL VIII Isabell se schimbă 50
CAPITOLUL IX Lupta 53
CAPITOLUL X Răpirea 60
CAPITOLUL XI Îmbrăţişarea morţii 66
CAPITOLUL XII A doua comoară 73
CAPITOLUL XIII Isabell dispare… 81
CAPITOLUL XIV Visul 90
CAPITOLUL XV Mărturisiri 97
CAPITOLUL XVI Suprema împăcare 107
CAPITOLUL XVII Din surpriză în surpriză 115
CAPITOLUL XVIII Lumea a fost învinsa… 120